Silviu Iliuță

Cronicile unui Bărbat

volumul I

După lungi căutări, după multe sugestii extrem de bune din partea voastră, a cititorilor, după nopți nedormite în care gândurile nu-mi dădeau pace, după multe miștouri făcute de prieteni în legătură cu negăsirea unui titlu câtuși de puțin bun ...

AM GĂSIT UN TITLU ce va da numele trilogiei!

Pe bune, chiar l-am găsit!

Știu că deja l-ați văzut, însă îl spun și eu aici
- CRONICILE UNUI BĂRBAT.

Și uite că goana nebună a luat sfârșit, că binele a învins răul, că s-au aliniat astrele și pentru mine!

Lectură plăcută!

Este vorba despre EL și EA.

Mulţumesc familiei mele pentru apariţia acestei cărţi. Vorbele lor au însemnat enorm pentru mine*: „Ce faci, iar stai noaptea să scrii, în loc să dormi? Mâine mergi la birou!”*

Mulţumesc prietenilor pentru încurajări:
„Ce, bă?! Numai tu nu te apucaseşi de scris!”

Mulţumesc vecinului meu.
Pentru că într-o seară a dat volumul mai încet când asculta muzică, iar eu scriam.

Mulţumesc fostului meu şef, care era un tâmpit.
Pentru că m-a făcut să înţeleg că n-o să vreau niciodată să ajung un şef tâmpit.

Şi mulţumesc tuturor persoanelor din viaţa mea ale căror nume încep cu literele A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, R, S, Ş, T, Ţ, U, V, W, X, Y, Z.
Sper că nu am ratat pe nimeni.
Ah!
Am sărit P.

CAPITOLUL I

Dacă ai ajuns să răsfoieşti aceste pagini, înseamnă că ţi-ai luat deja prima ţeapă. În locul tău aş trece imediat mai departe, aş şterge de praf următoarea carte din raft şi aş lua-o acasă. Poate ai noroc şi nimereşti una utilă. *Bucătărie fusion*: reţete moldoveneşti combinate cu japoneze. Supă spornică de pui cu fiertură de bucăţele de sushi.

Deși mie îmi plac şi cărţile acelea cu 1.000 de peisaje, 500 de idei de amenajat case… Două rafturi mai la dreapta.

Dacă eşti genul de cititor căruia îi plac numai cărţile premiate, atunci am o veste excepţională pentru tine: această carte a fost premiată într-o seară de iubita mea, pe balcon, în cazul în care ai comandat cartea online, ai ghinion. Nu-ţi mai recuperezi banii în veci! Nu e ca la pantofi: *„cumpără cartea şi, dacă în 30 de zile nu ţi-a plăcut, primeşti banii înapoi!”*

Bine, hai să începem!

Prima veste mare pe care simt nevoia să o expun în cărticica asta e că: m-am născut! în pofida tuturor dificultăţilor prin care a trecut mama, ajunsă la a cincea sarcină, într-o zi am reuşit să răsar.

A fost mica mare minune a locatarilor din blocul R12, din cartierul Titan.

Legenda spune că în ziua aceea, o vecină a bătut la uşa părinţilor mei şi le-a adus prăjituri.

Nea Marinache de la etajul doi le-a dat cadou o damigeană cu vin de ţară, iar tanti Mariana de la cinci a făcut

pateuri cu brânză.

Apoi mama, tata şi vecinii au petrecut ca în poveşti: trei zile şi trei nopţi! Timp în care eu am fost în camera mea, m-am hrănit cu aer şi speranţe şi am făcut mult pipi pe mine.

După două săptămâni de spitalizare, am fost ca nou, dar am rămas toată copilăria cu arsuri între picioare.

Şi acum, la 40 de ani, nu am voie să mă bronzez lângă cuc şi fac plajă în pantaloni lungi.

În afară de acest episod, ai mei sunt părinţi de treabă şi m-au crescut, în general, bine.

Cred că doar zilele de început au fost mai grele. Şi următorii ani. În sensul că nu îmi amintesc nimic din ce am trăit până prin clasa întâi. Şi nu, nu cred că e din cauza loviturilor. Mama m-a asigurat că, atunci când m-au lăsat singur în cameră, nu am izbit în mod repetat cu capul de tăblia patului şi că guguloiul în formă de pară din frunte este doar un semn din naştere.

Mamă, tată, vă mulţumesc că aţi avut grijă de mine şi că încercaţi să citiţi această carte.

Între noi fie vorba… puteaţi să daţi şi voi banii pe ea.

Prima amintire fericită a fost cu o felie de pâine cu unt. Ţin minte că într-o dimineaţă am găsit pe ea o feliuţă de salam care avea în componenţă urme de came. După ce m-am uitat la ea circumspect, am dedus: dacă mama mi-a lăsat-o, înseamnă că e comestibilă.

Era prima dată când am simţit gustul cărnii. Am scuipat-o.

Îmi era frică. Apoi am vomat. Eram convins că în gura mea e o pulpă de câine sau o coadă de pisică. Sau diavolul.

Dacă nu apucau să mănânce carne, tot ce puteau face

oamenii era să inventeze poveşti despre ea. Pentru mine, poveştile despre diavoli, marţieni, despre Japonia, erau la fel de credibile ca şi acelea despre came. Toate vorbeau despre lucruri inaccesibile, necunoscute şi foarte îndepărtate. Auzisem că există pe undeva, dar nu aveam nicio certitudine.

Îţi spun: au fost ani buni în care m-aş fi speriat la fel de rău dacă aş fi întâlnit un japonez pe stradă sau dacă aş fi văzut o bucată de carne în ciorbă.

Îmi amintesc cum câte un copil din vecini venea urlând în faţa blocului, ca în filmele lui Fellini:

— Se dă ceva la Complex! Se dă ceva la Complex!

Habar nu aveam ce se dă şi când. Poate came, ouă, portocale. Tot ce ştiam era că urma să vină, de undeva din lungul străzii, o maşină cu ceva de mâncare.

Arareori apucam să cumpăr banane verzi. Le înveleam în ziare şi le puneam pe şifonier, apoi aşteptam zile în şir să se coacă. Le pândeam noaptea să nu dispară. Un copil nebun din vecini avusese proasta idee să îmi spună ca maimuţele le fură când te aştepţi mai puţin.

Poate că ţi se pare greu de crezut, dar până pe la 7–8 ani am fost convins că bananele nu cresc în bananieri, ci pe şifonierele din Africa. Nu neg, e posibil să fi fost puţin subdezvoltat şi din cauza loviturilor la cap.

Cert e că am vrut să plantez câteva pe şifonierul din Titan al părinţilor, dar nu le-am găsit seminţele. Nu s-ar fi copt în apartament, era mult prea frig pentru sărmanele banane.

Când stăteam în casă, mama mă îmbrăca în haina groasă de lână şi îmi punea fular. Pentru mine, expresia *„îmbracă-te gros, dacă ieşi afară”* era *„pune-ţi haina de blană,*

mănuşile şi fularul, dacă stai în sufragerie".

Îmi plăcea la nebunie să stau îmbrăcat în casă! îmi făceam un fel de iglu din pături şi mă jucam cu mama de-a eschimoşii.

— Pi*da mă-sii, iar bruiază semnalu' Europa Liberă nenorociţii ăştia de securişti! F*tu-i în cur pe mă-sa!

El e tata, eschimosul bombănitor care asculta radio. Cât despre a doua înjurătură, cea cu curu' şi cu mă-sa, ani de zile m-am chinuit să înţeleg ce vrea să zică. Chiar şi când am înţeles cuvântul cu „f, tot nu pricepeam cum voia tata să f*tă în cur un securist pe care să îl urce în spatele mamei lui.

Tata lega un capăt al sârmei de antena aparatului Gloria şi pe celălalt de calorifer. Printre bruiaje şi ţiuituri asculta voci care vorbeau urât de Securitate.

Eu asociam cuvântul *Securitate* cu telefonul gri cu disc.

— Întotdeauna securiştii ascultă ce vorbeşti la telefon, bombănea tata şi dădea volumul radioului mai încet.

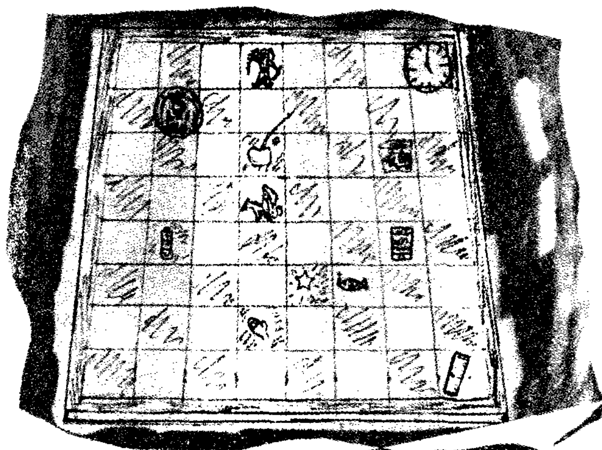
O bună bucată din copilărie am crezut că *un securist* este un pitic care locuieşte în interiorul telefonului nostru. După ce adormeau ai mei, mă trezeam noaptea, ridicam receptorul şi şopteam:

— Hei, securistule, ai mâncat azi? Eşti bine? Vezi că tata vrea să te fu*ă în cur mâine! Vrei să îţi dau un fursesc şi să-ţi citesc o poveste, securist mic?

Mama n-a înţeles niciodată de ce receptorul telefonului nostru era plin de firimituri dimineaţa.

Aşa arăta o copilărie oarecare a unui puşti oarecare, dintr-un cartier oarecare al Bucureştiului: Titan. Însă, pe lângă noi, ăştia „*oarecare*", existau şi copii ale căror poveşti merită spuse.

Te las să-l descoperi pe unul dintre ei.

Cea mai frumoasă casă din lume

Prin iarna lui ’82.

Bătătorul de covoare era centrul micului nostru univers titanian. Acolo ne dădeam întâlnire, noi, copiii, înainte de a merge la fotbal și ne adunam când plecam la film. Era plasat strategic, la distanţă egală de cele trei blocuri care formau un U. Şi asta îl făcea important.

Acum era îngropat pe jumătate în zăpadă. *„Nouă, zece... Cine nu e gata, îl iau cu lopata!”*

Unde să mă ascund? După maşini?

Puţinele maşini din parcare erau îmbrăcate în vată de zahăr. M-aş fi încumetat să gust din ele dacă nu aş fi fost atât de îngheţat.

Eram complet blocat. Oriunde m-aş fi ascuns, copilul care număra lângă bătător m-ar fi găsit într-o secundă.

Tremuram tot, bărbia mea avea mişcări necontrolate şi îmi spunea că vrea undeva la căldură. Era atât de frig în iarna aceea.

Deschid uşa metalică legată cu sârmă şi intru. Întuneric. Mă lipesc de perete. *„Aici n-o să mă găsească niciodată!”*

2015

Toată viaţa am fugit de şantiere. Le-am urât, am urât praful, zgomotul, mirosurile.

Dacă m-ai fi fi pus să aleg între o groapă de gunoi şi un şantier, aş fi ales groapa.

Măcar… acolo era linişte.

1982

Înăuntru e cald şi bine, deşi vine un miros ciudat de gaze.

Cineva aprinde o veioză.

În faţa ochilor mei, apare cea mai spectaculoasă cameră de copil pe care am văzut-o vreodată: o saltea de pat, câteva haine atârnate pe nişte ţevi, două scaune, o masă şi multe jocuri. În fond, ce îi trebuie mai mult unui copil?

Jocuri şi jucării pe care nu le-am văzut niciodată, pe care nu le găseai în nicio librărie.

Pe un perete era desenată o scară cu fel de fel de desene amuzante pe fiecare treaptă. Săgeţi în sus, săgeţi în jos, animăluţe care îţi spuneau că trebuie să *stai o tură* sau să *urci două trepte.*

Cel mai fioros era un iepuraş cu cioc de pelican care te

amenința cu un creion și te punea să iei jocul de la început.

Probabil că trebuia să dai cu zarul și să muți cuiele cu capete colorate prin micuțul șanț săpat în perete. Incredibil! Un fel de *Nu te supăra frate,* dar pe perete. Eu de ce nu am așa ceva?!

O bucată mare de lemn, bile de rulmenți, câțiva pioni de plastic și o drăcovenie de spirală de plastic. Asta e cel mai cel joc de popice în miniatură!

— Te-ai rătăcit?

Eram atât de fascinat de jocurile din jur, încât nu l-am observat. E puțin mai mare decât mine, cred că are vreo 9 ani. Părul său roșcovan e zburlit în toate direcțiile.

2015

Totuși, sunt fericit că mă aflu aici. O fericire ciudată.

Pe de o parte, sunetul unui flex îmi zgârie timpanele, iar pe de alta, îmi dă un sentiment de împlinire.

Cineva lucrează cu un flex. Așadar, se face treabă, se muncește!

1982

— Eram, eu... mă ierți că am intrat așa în camera ta. Jucam „V-ați ascunselea" și m-am gândit...

Mă studiază din cap până-n picioare, preț de câteva clipe.

Nu i-am înțeles privirea, era un amestec de*: „Ce cauți aici? Pleacă*!" cu *„Bine ai venit! Vrei să ne jucăm?*" Cel puțin, așa am tradus-o atunci.

— Stai ascuns o oră aici. Vei câștiga sigur. Nimeni nu intră, îmi zice.

— Eu sunt Silviu, stau în blocul verde.

— Florin. Stau… aici.

O să îi spun Tom, cel puţin în mintea mea. Seamănă mult prea bine cu băieţelul cu păr caraghios din cărţile mele cu Tom Sawyer.

2015

— Haideţi! La TREI, toată lumea ridică! strigă şeful de lucrări. Unu, doi, TREI!

Casa de lemn are acum patru bârne solide pe post de stâlpi.

— Mulţumim că te-ai alăturat. E primul tău proiect, nu?

Cred că are până în 30 de ani şi o faţă luminoasă. Pare un fel de coordonatoare a celorlalţi. Îmi zâmbeşte.

— Da, eu… M-a trădat priceperea?

— Da, ai două mâini stângi! îmi spune mimând milă.

Mă face să râd.

— Eu sunt Cristina! Cris.

1982

Pe masa de lemn cu un picior şubred era desenată cu pixul o tablă de şah.

Liniile nu erau linii, ci un fel de curbe tremurate. Pătrăţelele erau fie maronii, culoarea tăbliei, fie albastre, mâzgălite cu pixul. În loc de pioni erau monede sau pietricele albe şi negre. Ca acelea pe care le am eu la intrarea în bloc, lângă rondul de trandafiri. Regele era un indian de plastic cu un topor în mână. Iar regina mea era o vacă. O vacă maronie şi foarte scrijelită. Nebunii erau tot pietre, ceva mai mari, cu capetele vopsite. Calul era chiar un cal, culmea!

— Şah!

Îmi era aproape imposibil să mă concentrez la joc, deşi eram foarte bun.

O baterie pătrată, tura, îmi ameninţa indianul de plastic, regele. Iar indianul meu, după ce că era roşu, mai avea şi un picior rupt.

După trei partide, am uitat complet de *„V-aţi ascunselea”.* Am rescris în mintea mea cărţile de şah pe care le citisem. M-am obişnuit treptat cu *gambitul vacii* sau *rocada mică baterie-indian.*

Tom era atât de bun! în mintea mea, încercam să dau vina pe neobişnuita tablă de joc. Dar, cumva, ştiam că aş avea probleme cu el şi pe o tablă normală.

— E noapte, trebuie să pleci la părinţi!

A fost exact ca sfatul unui frate mai mare, uşor poruncitor. Cuvântul *părinţi* a sunat tare straniu. Avea capul plecat şi privea undeva în dreptul bocancilor mei călduroşi.

Mi-am dat seama că nu l-am văzut niciodată cu bocanci. Oare… Tom cum ieşea prin zăpadă?

— E târziu, Silviu!

Ani de zile m-am întrebat dacă în ochii lui era o lacrimă.

2015

— Dacă vrei să fii voluntar în proiectul nostru, chiar trebuie să pui osul la muncă! mă dojeneşte Cristina.

Cred că de vină e figura mea pierdută, pare foarte amuzată.

— Eram… adică mă gândeam la ceva.

— La cum să aducem cât mai multe ajutoare? Să strângem bani pentru orfani?

— Nu, îi răspund ruşinat. La o poveste.

1982

— Ne vedem mâine. Poate.

Tom a avut o voce ciudată. Nu îmi dau seama dacă este o rugăminte sau o întrebare.

— Pot să aduc eu tabla mea? Sau jucăm popice?

Faţa lui s-a luminat și m-a privit în ochi.

Acum ştiu sigur că era vorba de lacrimi.

Toată iarna am uitat complet de cazemate, de sanie, de alte jocuri. Abia aşteptam să se termine şcoala, ca să merg în casa lui Tom şi să jucăm ceva. Era cea mai frumoasă casă din lume! Eram fascinat de ea, dar nu le-am spus nimic părinţilor.

Ai mei nu m-ar fi lăsat niciodată să desenez pe tapetul din camera mea și să ornez cuierul de la intrare cu suluri de hârtie igienică, pretinzând că e brad. Sau să atârn, spre exemplu, de ţevile de gaze, cutii de conserve vopsite în galben şi albastru, pe post de globuri de pom.

După câteva zile de șah, am început să facem campionat de popice. Era mult mai bun decât mine la dărâmarea pionilor. L-am învins şi eu la ceva: la jocul cu pioni din gumă de mestecat care era desenat pe perete. Se pare că aveam mult mai mult noroc la zaruri.

Tom m-a învăţat nişte trucuri uimitoare cu un titirez. Era făcut dintr-o mărgea mare de lemn prin care era trecută o sârmă.

Şi tot de la el am învăţat să îmi confecţionez singur un cart cu trei roţi de rulment. *„Din alea cu patru roţi au toţi!”* La schimb, i-am adus câteva cărţi de *Poveşti nemuritoare* pe care el le adora.

Tom era fratele meu.

— Vrei să ne facem fraţi de cruce? l-am întrebat.

Văzusem la băieţii mai mari că îşi crestează pielea făcând diverse forme ciudate. Îşi ziceau fraţi de cruce şi erau foarte mândri de chestia asta.

— Zici să ne crestăm pielea cu un cui şi să ne infectăm? Păi eu credeam că așa se marchează fraierii!

Am râs amândoi.

2015

— Mi-o povesteşti şi mie?

— Da, poate… Mai târziu, Cris. Acum aş vrea să te întreb ceva. Ştii cumva cum îl cheamă?

I-l arăt pe bărbatul cu barba roşcată. Lucrează pe acoperişul casei de lângă noi.

Ianuarie 1983.

E imediat după Revelion. Toate maşinile sunt acoperite cu zăpadă, iar pe străzi poţi merge numai dacă ai o lopată cu tine. Nimeni nu se obosea să dea zăpada în dimineaţa aceea. Toţi oamenii stăteau în casele lor şi se refăceau după petreceri.

Din când în când, mai auzeai câte o pocnitură de bici a vreunui colindător rătăcit. Urmată, inevitabil, de o înjurătură ţipată de la un balcon.

Merg spre casa lui Tom. Sunt înghețat bocnă și am fularul tras până peste ochi. împing cu putere ușa metalică. Nimic.

Lovesc cu bocancii, cu umărul. Nimic.

Poate nu e acasă.

Un lacăt. *De ce e un lacăt la uşa lui Tom? El nu pune niciodată lacăt.*

La câţiva metri, din zăpadă, ies picioarele unei mese. *„E… E masa de şah? De ce ar arunca Tom masa de şah?”* încep să dau uşor zăpada la o parte. Scaunele, jucăriile, cartul, cărţile de la mine…

Un gând mă face să plâng. *„Tom?”*

— Băiete, du-te acasă că îngheţi aici! îmi spune un domn.

Îl cunosc, e din blocul din faţă, se mai întâlneşte sâmbăta cu tata şi meşteresc la maşini.

— L-aţi văzut cumva pe To… ăăă, pe Florin? Ştiţi unde s-a mutat?

— Copilul ăla al străzii care stătea în centrală? L-am gonit la Orfelinat, mama lor de jigodii!

De-a lungul anilor mulţi au încercat să mă convingă că aceea era o centrală termică şi nu cea mai frumoasă casă din lume.

Nu i-am crezut niciodată.

2015

— Nu știu, încă nu l-am auzit vorbind. Am mai ridicat case pentru copiii străzii, dar şi el e pentru prima dată cu noi. Tot voluntar.

Îmi iau inima în dinţi şi urc pe acoperiş. Cât de frică mi-e de înălţime!

Mă apropii de el. Oare de câte ori am pus întrebarea asta în ultimii ani? îmi tremura glasul.

— Salut, ai jucat vreodată şah cu un indian roşu pe post de rege?

......

24 decembrie 2015, peste două luni

Sună. Trebuie să sune. Bradul ăsta e… îi lipsește ceva… *„Dacă ești tu, te rog, sună-mă și iartă-mă că nu te-am găsit în toţi anii ăștia. Ne vedem în seara de Ajun în casa în care am copilărit”,* așa i-am spus acum două luni.

Cred că am fost destul de clar.

Tom nu ar fi avut nevoie de mai multe cuvinte.

24 decembrie 1982

Era Ajunul Crăciunului, cu o săptămână înainte ca Tom să dispară.

Din camera mea se vedea o parte din căsuţa lui Tom. Nu îmi dau seama dacă este lumina aprinsă. Nu are geamuri. E acoperită toată cu zăpadă. „*Camuflată, să nu mă găsească inamicii*”, cum mi-a zis el.

În faţa casei nu sunt urme de pași, ceea ce mă face să cred că e acasă. De fapt… nu l-am văzut niciodată plecând.

Tata mă ajută să înghesuim masa din sufragerie între caloriferul plin cu abţibilduri și biblioteca din camera mea. El face toată treaba, la 7 ani nu sunt prea puternic.

— Tată, există și oameni care nu ies din casele lor?

Se oprește o clipă și îmi aruncă privirea pe care scrie *„ce ascunzi tu?*” Aceea cu sprânceana stângă ușor coborâtă.

— Am văzut un film cu cineva care se ascundea, continui pe nerăsuflate.

— Nu știi, Silvache? în Pistruiatul…

— Da…

— …nu ieşea din casă, pentru că…
— …îi era teamă să nu îl vadă cineva.

24 decembrie 2015

Mă uit pe fereastră. Mai sunt două ore până la miezul nopţii. Acum sunt mult mai multe maşini care au înghiţit locuri celebre dejoacă: părculeţul cu teren de fotbal, bucata de asfalt căreia noi îi ziceam *la frunză,* după numele jocului. A dispărut şi piscina, adică groapa adâncă de un metru lăsată neacoperită de constructori care se umplea cu apă de la o ţeavă spartă. Un loc de SPA cu împachetări cu nămol al copiilor din Titan. Casa lui Tom, văzută din camera mea, pare neschimbată. Oare de ce mi-o amintesc mult mai albastră?

E acelaşi loc, dar nimic nu mai e la fel. În schimb, camera asta e neschimbată de 30 de ani. Doar că a mai răsărit un calculator, iar televizorul e color.

„I-am dat numărul de telefon. Dacă e el, o să sune. Cum de nu m-am gândit să îi dau şi adresa? Trebuia să îi dau adresa! Stai, nu trebuie! Dacă e el, ştie adresa”.

24 decembrie 1982

— Ai grijă la geam!

Ridic pe masă suportul de brad şi ratez de puţin geamul care îmi colora filmele. Se cheamă *geam colorat pentru televizor* şi se pune la câţiva centimetri de ecranul alb-negru.

Ani buni din copilăria mea, toţi actorii au avut nasul roşu şi urechile albastre. Bărbia era uşor spre gălbui. Când mă plictiseam, întorceam geamul cu galbenul în sus, iar mama îmi spunea că actorii mei au hepatită.

— Tată, de ce s-ar ascunde un om? Pentru că a făcut

ceva rău? Era o întrebare proastă, mi-am dat seama de asta înainte de a o termina. Ce rău ar putea să facă Tom?

24 decembrie 2015

Cred totuşi că acum casa lui Tom serveşte scopului pentru care a fost proiectată iniţial: centrală termică.

Nicio mişcare în faţa blocului.

Presupun că o să vină cu maşina. Asta… dacă era el cel cu care am vorbit.

Şi acum, când văd un brad de Crăciun, se deschid patru sertăraşe în mintea mea.

În primul dintre ele e o floare din orez desenată pe o bucată dreptunghiulară şi subţire de lemn vechi. E cea mai ciudată floare din lume. Ciudat de frumoasă. Frumos de ciudată. Are o tulpină verde desenată cu tempera, iar floarea este în relief, din boabe de orez lipite pe lemn şi colorate cu roşu. Cred că este o lalea. Greu de spus.

24 decembrie 1982

Tata termină de pus luminiţele.

Bradul arată bine. E conform standardelor din Titan. Multe globuri colorate, în special roşii şi argintii, vată pe post de zăpadă, lumini şi nişte bomboane. Oare, dacă desfac vreuna, îmi găsesc dintele de anul trecut?

— Omul acela… Nu se ascunde neapărat pentru că e rău. Îţi aminteşti de film. Se ascundea pentru că era bun şi ceilalţi nu îl înţelegeau.

Asta trebuie să fie! De aceea se ascunde Tom. Dar… stai! Tom nu se ascunde! Ce e cu gândul ăsta?

— A venit prietenul tău, pofteşte-l în casă!

E mama, băgată pe jumătate într-un castron cu cocă și faină. Tom e în pragul ușii într-o poziţie ciudată: cu un picior a venit la mine, iar cu celălalt fuge. Şi privirea îi este când înspre noi, când înspre lift.

— Primiţi cu Plugușorul? încearcă el o glumă.

— Singur? La ora asta? întreabă tata ușor îngrijorat. Intră! Tom face jumătate de pas în faţă.

— Asta e pentru dumneavoastră…

Mama se șterge în grabă pe halatul de bucătărie și ia din mâna lui Tom bucata de lemn vopsit.

— O floare din orez. Ce ingenios! Tu ai făcut-o?

24 decembrie 2015

Iar am dat pe mine. De 30 de ani fac la fel! Ar trebui să port o baveţică.

Al doilea sertar din capul meu e plin cu mirosul prăjiturii cu coajă de portocală. Un miros care ieșea din cuptor, o lua pe scări în jos de la etajul 5 și trezea toţi vecinii, urca înapoi cu liftul, trecea de holul mic, se oprea puţin în camera părinţilor unde îl ameţea pe tata, apoi gonea cu viteză maximă prin holul mare și punea frână direct în nările mele.

Nu era doar o prăjitură, era un miracol cu mult sirop, care venea la pachet cu o indigestie gravă. Mi-a spus că este făcută după o reţetă grecească. Îi spuneam prăjicală.

Mama a făcut cozonaci de Crăciun doar până am împlinit eu 5 ani. Apoi și-a dat seama că nu îi mănâncă nimeni și a făcut numai prăjicale. Suntem o familie atipică. Să nu faci cozonac de Crăciun, era aproape o crimă în Titan.

24 decembrie 1982

— E prăjitura preferată de Silviu. Băiatul ăsta nu pune gura pe cozonac! mă dojeneşte mama.

— Cred că mama ta face cozonac bun, nu? Ei, bine, azi o să încerci şi altceva!

Tom lasă capul în jos şi îngaimă un „*mulţumesc*”.

— O să te murdăreşti din cap până-n picioare. Prăjitura asta are atâta sirop, că nu se poate mânca altfel, îi zic.

A râs. A venit la mine de peste zece minute şi este prima dată când îl văd zâmbind.

Îmi place asta şi încep să îmi îndes în gură două prăjicale.

— Aşa, aşa se face! îi spun lui Tom. E o tehnică specială, trebuie neapărat să mănânci câte două, să se scurgă siropul şi pe stânga şi pe dreapta.

Când râde, o face cu tot corpul, iar cârlionţii roşcaţi îi intră direct în gură. E prima dată când îl văd aşa fericit.

— Încearcă şi tu, încerc să mormăi cu gura plină.

Face şi el acelaşi lucru şi râdem mult. Cam jumătate de tavă. Respiram doar când bem apă. Încă cinci minute şi am putea da gata prima tavă cu prăjicale.

„Ce mult aş vrea ca Tom să fie fratele meu adevărat!”

24 decembrie 2015

Dacă îmi lăsa numărul de telefon, îl sunam eu. Oare el era?

Nici nu a clipit când l-am întrebat de şah. Nici când l-am întrebat dacă a locuit în centrala din Titan o vreme. Nici la celelalte întrebări.

În al treilea sertar din capul meu este o cutie de lemn. Cea din mâna mea. Am păstrat-o și, deși nu mai arată ca acum 30 de ani, încă se vede pe ea casa bleu. Are acoperişul roşu, acoperit de zăpadă. A nins mult cu acuarela albă pe tot penarul. Chiar și pe încuietoarea ruginită din metal.

24 decembrie 1982

Stăm cu burţile în sus, uitându-ne la o stea. Mai precis, la cea din vârful bradului.

— Primiţi cu pluguşorul? îl imit. Pluguşorul e duuupă Revelion.

— Așa mi-a venit. Vrei să ne jucăm ceva? Adică… imediat ce ne trece durerea de burtă.

— Sigur, dar de obicei trece a doua zi.

Îl vedeam foarte rar râzând cu gura până la urechi. De obicei, erau două hohote scurte care se terminau brusc cu o moacă serioasă.

— Asta e pentru tine. Îmi întinde penarul.

— Cadoul tău de Moş Gerilă.

— E o casă chiar… urâtă, îi zic.

Îi dau un pumn prietenesc peste umăr.

Arată ca un obiect desenat de un copil de maximum 2 ani nu foarte talentat. Tom poate mult mai mult, desenele de pe pereţii din camera lui sunt opere de artă.

— Cine a făcut-o? îl descos.

— Eu. La 2 ani, cred.

— A, în cazul ăsta e ca un tablou de Grigorescu.

— E de la mama mea.

Şi, brusc, faţa i s-a umplut de lacrimi. Şi-a acoperit ochii cu mânecile tocite şi roase ale puloverului şi a început să

plângă tremurând.

Toată casa aceea ridicolă desenată pe penar s-a transformat într-o căsoaie adevărată și grea care s-a prăbușit pe mine. Bum! M-am simţit strivit.

„De ce a trebuit să râd?!”

Aveam atâtea întrebări: unde e mama lui? E singura jucărie pe care i-a dat-o? De ce nu îi văd niciodată pe părinţii lui când merg la el să ne jucăm?

Dar nu era momentul.

— O să-ţi dau şi eu ceva de la mama mea, atunci.

24 decembrie 2015

Nici acum, când mă uit pe geam, nu pot să accept că nu e casa lui Tom, ci doar o centrală termică.

Mă aştept să fie undeva înăuntru, în mijlocul camerei sale pline cu jocuri desenate pe pereţi, şah cu indieni, vaci şi baterii pe post de piese şi alte invenţii senzaţionale.

Am recuperat cutia din zăpadă după ce Tom a plecat. Cineva i-a aruncat în faţa casei tot ce îi aparţinuse: jucăriile inventate de el, puţinele haine şi cărţile.

„— L-aţi văzut cumva pe To… ăăă, pe Florin? Ştiţi unde s-a mutat?

— Copilul ăla al străzii care stătea în centrala termică? L-am gonit la Orfelinat, mama lor de jigodii!”

N-o să uit niciodată aceste cuvinte.

În al patrulea sertăraş cu Crăciunul (azi, i-aş spune mai degrabă folder) … e un tablou de ipsos.

24 decembrie 1982

— Îţi dau ăsta. E pe peretele ăsta de când mă ştiu.

Desprind tabloul de ipsos din cui, iar în urma sa rămâne o urmă dreptunghiulară.

Ce chestie, tapetul din camera mea a fost cândva mult mai alb!

Tabloul de ipsos: doi copii zgribuliţi în plin viscol. Lucrat prost, cu multe defecte de fabricaţie pe margine. De parcă nu era destul de kitschos, am trântit și eu niște culori pe el. Era pictat groaznic: felinarul avea lumina portocalie, feţele copiilor erau de un galben straniu, iar cojoacele albastre. Mielul verde completa creaţia de muzeu.

— E… aproape la fel de urât ca al meu, zâmbește Tom.

Merge! Tom nu mai plânge! A funcţionat! Tot ce aveam de făcut era să îi dau un cadou mai urât decât mi-a dat el!

— Aproape! Să nu exagerăm.

24 decembrie 2015

M-am resemnat. Stau pe fotoliu şi ascult muzică. E un brad frumos până la urmă.

Acum, că am agăţat penarul colorat şi floarea de orez, arată mult mai bine. Sigur, din afară pare bradul unui nebun.

În niciun an, din ultimii 30, nu am putut împodobi un brad la părinţii mei fără penar și floare. Numai așa prietenul meu era cu mine. Foarte puţin cu mine. Nesatisfăcător de puţin. Dar ceva mai mult decât nimic.

Când am aflat că Tom nu avea părinţi şi a fost gonit din casa sa, am rămas șocat. Niciun Crăciun nu a mai fost la fel.

Când pierzi pe cineva, rămâi fără o bucată din tine. Apoi, încă o bucată şi încă una. Când le pierzi pe toate, când toţi cei pe care i-ai cunoscut şi la care ai ţinut dispar… mori.

Uneori eşti mort, fără să îţi dai seama, încă din timpul

vieţii. Cu greu mi-am mai putut face, peste ani buni, un prieten. Şi acum mă chinuie gândul că nu am făcut mai mult, că nu mi-am dat seama în ce situaţie este, că nu i-am rugat insistent pe părinţii mei să îl adopte.

Nu am fost destul de puternic şi de isteţ, iar Tom… cine ştie pe unde este şi dacă mai trăieşte.

Ar trebui să plec la casa mea şi să revin mâine la părinţi. E deja târziu.

24 decembrie 1982

— Noapte bună, Tom, îi zice tata. Sigur nu vrei să te duc până acasă?

— Nu, mulţumesc, ajung imediat.

— Unde stai? Departe?

— Nu, tată, stă chiar peste drum.

Eram instruit, Tom îmi spusese că nimeni nu trebuie să ştie unde e casa sa.

— Chiar peste drum. Noapte bună!

Mă uit pe geam după el. Tocmai a ieşit din scară, trece prin dreptul felinarului, sare gardul de plasă din grădină, a ajuns la bătător şi intră în casă.

A fost penultima dată când l-am văzut pe Tom.

24 decembrie 2015

„N-a fost să fie nici de data asta. Ar trebui să renunţ să-l caut, poate nici nu mai e în ţară”, gândesc în timp ce îmi pun ghetele şi mă pregătesc să iau viscolul în piept şi în ochi.

— Mamă, pune-mi, te rog, prăjiturile la pachet.

Dau să ies, dar mă întorc în camera mea pentru o ultimă privire. Doar de acolo se poate vedea casa lui Tom.

Nimeni pe stradă. Doar fulgii de vată şi pătura albă de zăpadă, străpunsă din loc în loc de copaci… Nici ţipenie de om.

O să plec, nu cred că se poate merge cu maşina. O să merg pe jos.

Tata intră în camera mea.

— E cineva la uşă. Deschizi tu?

La uşă este Tom. Cu o căciulă trasă peste urechi şi tremurând tot.

— Nu sunt prietenul tău, se grăbeşte să îmi spună în timp ce îşi dă haina jos.

— Intră, avem ceai cald.

Cum adică*: „nu sunt prietenul tău*”? Doar a venit, a nimerit adresa fără să i-o spun. Numai Tom putea ajunge aici…

— Am întrebat-o pe Cris, coordonatoarea voluntarilor. I-am cerut adresa ta. M-ai întrebat atunci, pe acoperiş, dacă am jucat vreodată şah cu un indian roşu pe post de rege.

Ah, adresa mea din buletin era cea a părinţilor. Aşa m-a găsit!

— Da, te căutam. Sau… îl căutam pe prietenul meu, îi spun dezamăgit.

— Adevărul e că nu ştiu. Nu îmi amintesc aşa ceva.

Nu este Tom.

31 decembrie 1982

Jucam şah acasă la Tom.

— Diseară e Revelionul. Vrei să vii la mine să ne uităm la programul de la televizor? Sunt glume, muzică.

— Nu, o să dorm. Nu ştiu ce sunt glumele de la televizor.

Era atât de frig afară, că îmi venea foarte greu să plec şi să străbat cei 20 – 30 de metri până la scara blocului meu.

— Să nu plângi dacă cineva îţi face rău, dacă te bate! mi-a spus Tom din senin. Dacă suferi, o să vadă că te doare şi o să îţi facă și mai mult rău!

— Eu mă apar, îi spun. Îi dau un pumn la loc în stomac, nu mă las bătut!

S-a oprit o clipă din jucat şah. Vaca sa roşie îmi ameninţa bateria care era pe post de regină.

— Uneori nu te poţi apăra, dacă simt adulţi cei care lovesc.

Adulţi? *„Ce prostii spune Tom”,* am gândit atunci. *„Ce adult ar putea să lovească un copil?”*

24 decembrie 2015

— Am avut părinţi, îşi începe el povestea. Am avut o familie fericită.

Se întinde pe fotoliul din camera mea, lângă brad.

— Așadar… nu ești Tom?

Cred că am pus toată dezamăgirea în glas. Apoi, m-am simţit vinovat. Omul a avut o familie fericită, iar eu îmi exteriorizam o stupidă părere de rău.

— Nu ştiu dacă sunt… Tom.

Nu știe? Asta e… Cum adică?

— Am fost fericiţi până am împlinit eu 6 ani, continuă el. Îmi amintesc cum într-o dimineaţă tata m-a trezit şi mi-a spus*: „De azi înainte o să stai într-o casă cu mulţi copii.* „Plângea şi a continuat*: „Întotdeauna ţi-a plăcut să te joci cu copiii…”* Tom sau Netom face o pauză lungă.

— Unde ziceai că ai ceaiul ăla?

— Scuze…

Îi tom ceai de soc cu coji de lămâie din ibricul mamei. Ibricul ăsta are cel puţin 30 de ani, dar mamei îi este greu să facă ceai în altul.

Tom sau Netom îşi ia cana cu ceai şi merge lângă geam. De acolo se vede perfect clădirea ce i-a servit drept casă lui Tom pentru o iarnă.

Am o ciudată senzaţie de déjà vu. Sigur, bărbatul din camera mea este masiv şi nu are nimic din fizicul lui Tom. Dar expresia sa când priveşte centrala este aceeaşi.

Plus faptul că îşi şterge lacrima în acelaşi fel: cu mâneca stângă a puloverului, vrând să dea impresia că îşi aranjează părul, nicidecum că îşi şterge o lacrimă.

Era felul lui Tom de a spune*: „nu plâng, sunt bărbat!”*

31 decembrie 1982

— Rocada baterie-indian! zice.

Jucam foarte bine şah, dar chestiile astea cu baterii, vaci şi indieni mă dădeau peste cap. Când muta piesa, i-am văzut nişte dungi ciudate pe mână. Răni.

— Ce ai păţit la mâini? l-am întrebat.

— Nimic, m-am zgâriat ieri într-un gard cu crengi.

Nu îmi aminteam să fie vreun gard cu crengi neacoperite de zăpadă. Abia se vedeau maşinile, iar oamenii îşi săpau cu greutate poteci printre ele.

24 decembrie 2015

— …îmi amintesc frânturi: casa de copii, bătăile, o prietenă cu care mă jucam, mâncarea oribilă, bătăile, fuga, bătăile.

Omul ăsta a suferit cât pentru zece.

— La 6 ani evadam în fiecare săptămână. Dădeam grilajul la o parte şi săream de la etajul 1. O dată pe săptămână reuşeam să fac asta, dura câteva zile să reuşim să slăbim zecile de şuruburi ale grilajului, fără să ne vadă cineva. Aveam un singur drum: mergeam la Oficiul Poştal din cartier, la telefonul public, îmi puneam sub picioare scăunelul de la intrare şi o sunam pe mama.

Tata intră în cameră.

— Vă aduc ceva de băut mai tare în ceaiul ăla? Sunteţi bărbaţi de acum.

— Nu e Tom, sar eu. Adică…

— Am înţeles. Chiar şi aşa, eu tot vă las coniacul.

Se instalează o tăcere lungă, timp în care el se uită pe geam, iar eu tom două degete de coniac în ceai. Trei.

— Centrala care se vede pe geam, aceea verde şi scorojită de lângă bătător, e casa prietenului meu, îi spun. Acolo a locuit. — … sunam acasă, continuă el brusc. Cumva, eram sigur că mama este acasă şi aşteaptă telefonul meu. Nu răspundea niciodată şi mă întorceam la orfelinat. De fiecare dată, la întoarcere, îmi luam bătaie. Douăzeci de rigle pe dosul palmei, douăzeci în podul palmei. Apoi, câteva lovituri unde se mai nimerea: pe spate, în stomac…

Sunt interzis, nu am replică. Ce îi poţi spune unui om care a suferit asta? *„Ştii, eu am cunoscut un om care lua treizeci de lovituri! Bine că a trecut, nu te mai gândi la asta, da? Hai să spunem glume! Bulă…*

Orice i-aş spune e stupid.

31 decembrie ’82

Îmi amintesc borcanul de iaurt al lui Tom. Era plin cu fise şi îl ţinea la loc de cinste, lângă pernă. Din când în când, îi aduceam fise de un leu.

— De 5 lei nu vrei? Mai am două la mine, i-am zis.

— Nu, nu sunt bune.

Era foarte preocupat să nu se golească niciodată borcanul. Să aibă tot timpul fise de un leu. Nu am înţeles niciodată de ce, dar am acceptat-o ca pe o ciudăţenie a lui.

24 decembrie 2015

— Mama a fugit din ţară. Am aflat-o într-o zi de la o îngrijitoare: *„Ce tot o suni pe mă-ta? Aici zaci până la 18 ani! Mă-ta e în America, a fugit că o arestau politic! Iar tac-tu e la închisoare!"*

Tac. Mă uit la el şi tac. Tot ce pot să fac e să îi mai torn nişte tărie în cana cu ceai de soc cu coji de lămâie. Acum a devenit o cană cu coniac şi cu două degete de ceai.

— Într-o zi, când m-am întors, îngrijitoarea m-a lovit atât de tare încât am căzut cu capul în calorifer. Nu îmi amintesc mare lucru până la 18 ani. Ştiu doar că am fost plecat de la orfelinat o vreme, că am stat câteva luni la o familie de bătrâni despre care nu îmi amintesc mai nimic.

— De centrala asta nu îţi aminteşti nimic?

Se uită pe geam şi oftează.

— Aş vrea. De aceea am venit.

— Înţeleg.

— Sunt un om realizat, am familie, o fată şi un băiat.

Faţa i se luminează când îmi povesteşte despre copiii săi. Îmi arată poze cu fata sa de 10 ani. O mogâldeaţă ştirbă, roşcată şi cu codiţe, care vrea să se facă doctoriţă.

— Îţi mai arăt poze cu ai mei, mai încolo. Să îmi termin ideea. Cum spuneam: sunt fericit acum, dar nu ştiu cine sunt. Am fost operat la cap…

Trage aer în piept.

când m-a înfiat un om excepţional. El m-a ajutat să termin liceul, apoi să mă înscriu la facultate. E ca un tată pentru mine. Era. Până anul trecut.

31 decembrie ’82

— Am un cadou pentru tine, i-am zis. Am văzut la nişte băieţi mai mari o chestie. Ştiu că nu e frumos, dar…

Am scos din buzunar o monedă găurită şi legată cu gută. A trebuit să dau două gume Turbo și câteva timbre în schimbul ei.

Dar a meritat! Faţa lui Tom s-a însemnat.

— Tareee! Cum au găurit-o?

— Eu am încercat o oră, dar nu am reușit.

— Mi-o dai mie?

— Da.

— Îţi dau la schimb un indian?

— Nu, e cadou! Nu e nevoie. O poţi folosi la cabina telefonică, în caz că vrei să mă suni vreodată. Apoi tragi moneda şi mă suni iar.

A râs şi a ţopăit prin mica lui cameră.

— Mă simt ca un golan. Facem ceva împotriva legii! Suntem hoţi! zice.

Mda, nu mi-am pus problema aşa. Dar mă simţeam bine în noua postură de golan. Cu ideea de *hoţ* nu prea mă împăcăm.

24 decembrie 2015

Mă uit la el şi, pentru prima dată, chiar nu mai contează cine este. Nu îmi mai pasă dacă l-am găsit sau nu pe Tom. În faţa mea este un om bun, un om care a suferit mult.

— Eşti un om bun. Nu contează cine eşti. Să ciocnim şi să rămânem prieteni!

Aşa mi-au ieşit cuvintele. Zâmbeşte.

— Noroc!

Şi bea.

— Păcat că nu am voie alcool, continuă el. Ar putea fi fatal. Aş intra într-o criză şi…

Mi-a căzut faţa, am înţepenit.

— Am pus puţin coniac…

Trebuie să sun la Salvare!

Se uită la mine câteva secunde, apoi izbucneşte într-un râs contagios. La început mă uit la el siderat, apoi îmi dau seama că a fost o glumă. Frate, e nebun!!!

— Trebuia să îţi vezi faţa. Ţi-ai înghiţit limba!

— Eşti nebun! răsuflu uşurat. Sunam deja la Salvare.

— Dacă vrei să fim prieteni, obişnuieşte-te. Am un simţ al umorului mai ciudat.

Ce să zic? Nu e Tom, dar m-am pricopsit cu un prieten la fel de nebun. Asta e…

— Tu ai decorat bradul? mă întreabă uşor ironic.

— Nu-s foarte talentat.

— Şi asta?

Ia din pom bucata de lemn subţire pe care e desenată cu tempera o floare, probabil lalea, şi are lipite boabe de orez colorate cu roşu.

— Tu ai făcut-o? mă întreabă.

Brusc vocea sa a devenit, din veselă şi ironică, una tremurată şi plină de emoţie.

— Prietenul meu. Tom.

Scoate din nou portofelul. E plin cu pozele copiilor săi. Mi-o întinde pe una dintre ele. Băiatul său… o mogâldeaţă roşcată stă lângă un brad de Crăciun. Este în braţele mamei sale şi zâmbeşte. Arată spre obiectivul aparatului fotografic o bucată de lemn pe care e desenată o floare din boabe de orez lipite şi colorate cu roşu.

Este atât de urâtă!

Greu de crezut că există două pe lume la fel!

CAPITOLUL II

Prietenul meu, indiferent cine este, este la fel de fain ca Tom. Nu înţelegeam ce este aceea o Casă de Copii. O asociam cu un fel de grădiniţă unde stau copiii fără părinţi. Cu floricele pictate pe pereţi, cu leagăne şi cu pătuţuri ca în Albă ca Zăpada.

Mi-am imaginat toată copilăria că Tom este fericit acolo unde este şi că nu mai vrea să ia legătura cu mine pentru că are alţi copii cu care să se joace.

Mai târziu, pe la 12 ani, mă jucam cu mingea la bătătorul de lângă centrală.

Trăgeam la poartă, adică încercam să introducem mingea printre covoraşul de baie pus la uscat şi Relu, un băiat mai mare.

Misiunea era aproape imposibilă, din cauză că Relu avea vreo 90 de kilograme şi nici măcar nu era nevoie să întindă

mâinile ca să acopere poarta.

Mingea a ajuns lângă ușa casei lui Tom.

— Bine că a plecat băiatu' ăla din centrală, spune Relu cu scârbă. Îmi era frică de el şi mirosea urât. Puţea ca un sconcs! M-am uitat la el și am simţit cum mi se încleștează pumnii şi dinţii.

Un val de furie m-a cuprins şi aş fi vrut să urlu la el*: „Tom era cel mai tare prieten, cu multă imaginaţie, amuzant şi, mai presus de toate, cu suflet bun. Nu ca tine!"*

Dar am fost laş. Nu am fost în stare să scot un singur cuvânt în apărarea prietenului meu.

— Nu numai că mirosea, dar avea şi hainele rupte.

Apoi am ascultat minute bune cum ceilalţi copii îl vorbeau urât pe Tom.

— Tata a spus că nici măcar nu avea ce mânca.

— Nici măcar nu avea părinţi!

Sunt cel mai mare laş din lume! Stăteam şi ascultam şi nu eram în stare să spun nimic. Nopţi la rând m-am trezit ud de sudoare şi bântuit de coşmar.

„Pupa ca un sconcs!"

Nici în ziua de azi nu mi-am iertat momentul ăla.

Încet-încet, coşmarurile au fost înlocuite cu altfel de vise. Descoperisem în sertarele mamei calendarele Adesgo şi, când rămâneam singur acasă, scoteam toată colecţia din ultimii zece ani şi mă holbam la fetele din poze.

Mă pomeneam, dintr-odată, că nu mai frunzăream revistele Cutezătorii aşa cum făceam împreună cu Tom, ci căutam paginile din almanahuri care aveau reclame la dresuri sau costume de baie.

Creşteam şi, pe la 14 ani, tropăiau hormonii prin mine

ca dracii pe pereţii bisericilor. Mulţi şi de nestăpânit. Întotdeauna m-am întrebat dacă bisericile au picturi cu sfinţi în care apar şi draci sau picturi cu draci în care apar şi sfinţi. Proporţia este cam de trei-patru draci la un sfânt în fiecare tablou, deci nu ştiu ce să spun. Dar las asta pentru altă dată.

Acum îţi voi vorbi despre erecţie. Asta vine la pachet cu adolescenţa.

Dacă eşti mai pudic şi până în momentul ăsta nu ai aruncat cartea, poate că a venit momentul să o faci.

Ideea e că dracii mei plini de testosteron se manifestau peste tot:

La şcoală

Vedeam un umăr gol al unei colege de la ora de sport şi, în secunda următoare, simţeam cum îmi coboară sângele înspre organul fericirii. Ca să nu îi zic *penis,* că am înţeles că e urât.

— Ce zgârietură ai aici! Te doare? şi îi pipăiam umărul. Arareori luam palme. Şi, oricum, au meritat.

La cumpărături

Vânzătoarea de la pâine, o fată cam de 25 de ani, era pe lista femeilor pe care le voi săruta la maturitate. Atunci, când îmi imaginam eu că aveam să devin un tânăr viril şi căutat de femei. Cam ca bărbaţii cu freze impecabile de pe posterele lipite de geamurile frizeriei pe lângă care treceau femeile şi oftau.

De câte ori cumpăram pâine mă uitam în pământ. Nu de ruşine, nu pentru că nu mă puteam uita în ochii ei, ci pentru că acolo îi puteam vedea mai bine picioarele.

Avea un hălăţel alb, cu cel puţin două palme mai mic decât lungimea regulamentară, iar pulpele rămâneau la vedere. Uneori se frecau între ele, alteori stăteau depărtate. În orice caz, îi comandam întotdeauna pâinea de pe raftul cel mai de sus, indiferent de sortiment. Se întorcea cu spatele și se căţăra pe lădiţa de plastic, cu chiloţii la vedere.

— Asta?

— Nu! mai în dreapta.

— Asta? și punea mâna pe chiflă.

— Hmm, nu ştiu ce o să zică mama… Ştiţi ce, m-am răzgândit. O să iau normală, albă.

La ghena de gunoi

De câte ori o prindeam la ghena de gunoi pe vecina de 35 de ani îmbrăcată într-un halat mulat pe corp… o luam razna. Organul fericirii îmi mulţumea pentru fiecare întâlnire cu ea.

Odată, pe la 12 ani, m-am prefăcut că plâng. Era miloasă și bună la suflet aşa că a lăsat găleata şi m-a luat în braţe pe hol.

Am plâns mult, lipit de pieptul ei. Cu buzele pe sânii ei, inventam o grămadă de poveşti triste despre şcoală. Eram bătut zilnic cu cureaua de un băiat mai mare, prietenii nu mă alegeau în echipa de fotbal, iar profesoara de matematică mă ura și mă asculta în fiecare zi.

— În plus, o colegă mi-a spus că sunt gras.

Dacă nemernicul ăla de bărbat al ei nu o chema în casă, eram în stare să inventez ore în şir poveşti triste despre abuzuri în familie şi rude apropiate grav bolnave.

Apoi dracii mei cu testosteron se activau *la*

înmormântare.

Când a murit unchiul meu, toată lumea a părut surprinsă.

— Cum să moară? Nu avea nici 60 de ani!

— În ultima săptămână chiar își revenise. Avea sânge în obraji!

spuneau radele.

— Uită-te la el ce palid e, ca în ultimii ani! Zici că-i viu!

Toate amintirile din ultimii treizeci ani cu dezalcoolizări, spitale şi beţii crunte păreau să se fi șters din memoria colectivă peste noapte. Dintr-odată, toată lumea se mira de moartea lui!

În orice caz, ca să scurtez povestea, fusta neagră, dintr-un material destul de transparent, a verişoarei mele era… sculătoare!

— Îmi pare rău! o sărat lung pe obraz.

— E, ne aşteptam de vreo zece ani, ştii şi tu. Nici nu ştiu cum a mai trăit atât. Tata era beţiv!

O sărat şi pe obrazul celălalt şi o îmbrăţişez mult mai strâns decât prevede regulamentul înmormântărilor.

Nu, nu e momentul să mă judecaţi. Şi ce dacă era verişoara mea? Nu am zis că m-am culcat cu ea, nu? Chiar nu am zis. Dar îmi plăcea! Avea 18 ani şi era subţire, cu părul negru şi lung, buze cărnoase şi zemoase.

Oricum, ideea e că organul fericirii, cu care până mai ieri făceam doar treaba mică, s-a activat pentru prima dată atunci când o ţineam în braţe, pe bancheta din spate a unei basculante care căra sicriul.

— Te ţin bine? Nu cazi? am întrebat-o.

— Nu, că, dacă mă răstorn… mă răstorn pe tine.

Gândul ăsta mi-a trezit prietenul, cucul sau cum vreţi să îi spun.

— Avem mult de mers? am întrebat-o cu speranţa că drumul va fi luuung.

— Cred că… destul. Dacă sunt prea grea, să îmi zici. Să te ţin eu.

Organul fericirii s-a trezit iar când am văzut-o aplecându-se să pună nişte flori pe mormânt. Greşeala ei a fost că a zăbovit destul de mult cu fondul la mine, iar eu, din spate, vedeam un fond desenat foarte frumos, gata să rupă materialul fostei negre.

Şi, a treia oară, la parastas.

Am stat pe bancheta de lemn din curtea casei mătuşii, lipit cu pulpele de pulpele ei pe toată durata parastasului. Încercam să mă frec cu piciorul drept de piciorul ei stâng şi, din când în când, mă aplecam să iau sarea pentru a-i atinge sânii cu cotul.

E, de parcă dumneavoastră nu aţi făcut niciodată aşa ceva!

Hormonii mei aveau voinţă proprie.

Mă conduceau pe stradă, îmi întorceau capul pe stradă după fete şi mă făceau de râs când îmi era lumea mai dragă.

Îmi îmbrăţişam verişoara mult mai des decât era necesar şi căutăm să mă îmbrac frumos când ieşeam în faţa blocului.

Îmi amintesc cum, într-o zi, jucam *„Frunza”* cu mai mulţi băieţi şi fete.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar Maria s-a aplecat atât de mult încât tricoul larg de pe ea a lăsat să i se vadă sânii.

Maria avea sâni!

Maria, cu care am copilărit, cu care am dat cu praştia după ciori… avea sâni. Chiar doi la număr și extrem de frumoși.

— Ce te uiţi aşa, Silviu? Te-am bătut!

— Mă uitam la bluza ta cu prințese.

Am rămas cu ochii pironiţi în prinţesele ei până la sfârşitul jocului.

Îi vedeam cum se mişcă stânga-dreapta, cu încetinitorul, cum urcă și coboară obraznici pe sub tricoul galben, cum mă cheamă, cum mă fac să îmi rotesc capul ca un titirez. Mi-au şi vorbit:

— *Silviuuu, urmăreşte-ne, suntem aici pentru ca tu să ne observi atent și să ne doreeeşti, înțelegi? Nu ne scăpa din ochi!*

Aveau voce cu ecou, iar vârful suzetei lor străpungea tricoul și intra drept în inima mea. (Am înțeles că și *sfârc* e urât să spun).

Suzetele acelea trăgeau cil gloanţe înspre mine. Rafale, rafale, care aveau darul de a-mi trezi organul fericirii și a-și bate joc de el.

— Ce ai acolo, la şliţ?

— O piatră. S-a rupt buzunarul și mi-a căzut în faţa pantalonilor.

Din ziua aceea blestemată pentru un adolescent în călduri, mi s-au aprins călcâiele după Maria.

Urmăream să fiu în echipă cu ea şi să ne ascundem împreună după bloc, ca să o pot lua în braţe „să o protejez”. Încercam să o provoc la tot felul de jocuri gen *lapte gros,* ca să o pot cuprinde pe la spate.

Și acum, când mă gândesc, una dintre cele mai fericite zile din adolescență a fost aceea când eu eram în pantaloni

scurţi albi, ea în fustă scurtă roşie.

Eu urma să sar pe ea.

Poziţia ei destul de dubioasă, cu capul băgat în fundul fetei din faţă, o ţinea oarecum prizonieră. Așa că mi-am luat avânt și… Ce aveam de pierdut? în loc să sar pe spatele ei, m-am prefăcut că mă împiedic şi m-am lipit de cele două feţe ale Lunii (le-aș spune *buci,* dacă nu aş fi foarte pudic) Eram cu organul fericirii sudat direct pe fundul ei.

Au fost câteva secunde de tăcere grea, de tensiune, apoi mi-a dat o palmă. La fel de grea.

— Tot piatră, Silviu? Tot o piatră?

Peste ani, când, în sfârşit, am invitat-o la film, mi-a spus că i-a plăcut.

Devenisem obsedat de corpul Mariei, de curbele ei, de miros, de felul în care se mişca.

Dar eu mi le defineam pe toate mai simplu*: „vreau să o văd dezbrăcată, să o pipăi pe fund și să îi strâng ţâţele în palme*!" Doar atât aveam în cap.

Norocul meu era că Maria stătea exact în blocul din faţa mea, un etaj mai jos. Ceea ce înseamnă că puteam să o spionez în voie.

O vedeam prin geamul dormitorului său dimineaţa la trezire.

Îmi plăcea mult maioul său mov pentru că era strâns sub sâni. Pielea descoperită de sub ei îmi stârnea toate fanteziile.

Apoi, o vedeam în timpul zilei când învăţa la masa din bucătărie şi băga în gură creionul cu gumă. Uneori îl rodea minute în şir, iar alteori îl… Este politicos să spun sugea?

Şi seara…

Cele mai bune momente din cariera mea de frecător de cocoş s-au întâmplat seara. Am înţeles că e urât să scriu într-o carte cuvântul *onanist,* aşa că n-o s-o fac.

După ce venea de la şcoală, Maria obişnuia să facă sport. Cel mai frumos sport din lume, în viziunea mea, nu este fotbalul pe vreun mare stadion cu zeci de mii de spectatori, ci săritura cu coarda în sufrageria Mariei. Cu un singur spectator. Eu.

— Ştiai că fac sport? m-a întrebat odată.

Acum, după ani de zile, mă gândesc că ştia cine îi este spectatorul.

Îmi blocam uşa camerei cu biroul ca să nu intre nimeni. Puneam scăunelul, luam tacticos de pe bibliotecă ocheanul din Trusa Micului Savant şi mă lipeam de perdea.

Între mine și fereastra dormitorului meu era un calorifer acoperit de o mască cu grilaj de lemn.

Sari! Sari!

Era perversă.

Acum mă gândesc că săriturile alea erau făcute intenţionat pentru mine. Am întrebat-o mai târziu, peste mulţi ani, dar a râs.

Îmi amintesc cum, odată, stăteam rezemat de masca de calorifer, privind prin ochean.

Dintr-odată, organul fericirii s-a umflat.

A crescut brusc, ca vrejul de fasole al lui Jack, și a intrat printre două șipci de lemn ale măștii. Am vrut să îl trag, dar nu am reușit. S-a înţepenit. Trebuia să aştept să se facă la loc mic şi moale ca să îl pot scoate.

V-am oripilat? Să vă întreb direct: dumneavoastră nu vi s-a înţepenit niciodată organul fericirii într-o mască de

calorifer? Nu?
Atunci aţi trăit degeaba.

Sari! Saaari!
De câte ori sărea, tricoul i se ridică şi sânii se vedeau în toată splendoarea lor. Acum, că mă gândesc, era foarte dezvoltată pentru o fată de 15 ani.
Ca să vă daţi seama cât de pervers eram: cel mai mult îmi plăceau săriturile combinate. Alea în care începea să sară cu faţa la geam, i se ridica tricoul până peste suzete, apoi se întorcea în aer cu spatele şi ateriza cu fundul la mine.
— Nouă plus!
Îi dădeam note. În mintea mea eram în juriu la gimnastică şi ridicam cartonaşe.
O serie de trei sărituri combinate, cu aterizare pe podea.
Organul fericirii mă părăsise. Plecase de lângă mine şi, printre gratii, ajunsese cu vârful la calorifer. Până în acel moment nici nu ştiam că se poate lungi atât. Şi nici că avem un calorifer atât de rece în plină iarnă.
Am încercat să îl trag afară, dar nu am reuşit. În fine, nu era grabă mare, puteam face asta şi după ce se termina competiţia de gimnastică.
După seria extrem de grea de sărituri, Maria a făcut ce n-a mai făcut niciodată. S-a oprit gâfâind şi, transpirată şi udă toată, a scos maioul.
Ce privelişte!
Organul fericirii lovea bucuros cu capul în elemenţii reci ai caloriferului, ajutat şi de mişcarea mea aproape involuntară din fund. Masca de calorifer scârţâia din toate încheieturile.

— Ze… ce! am apucat să o notez repede.

S-a șters pe gât cu maioul, apoi pe spate, ridicând sânii obraznici, după care s-a aplecat sprijinindu-se cu mâinile de genunchi şi gâfâind la greu.

— Ze… ce pl… pl… us!

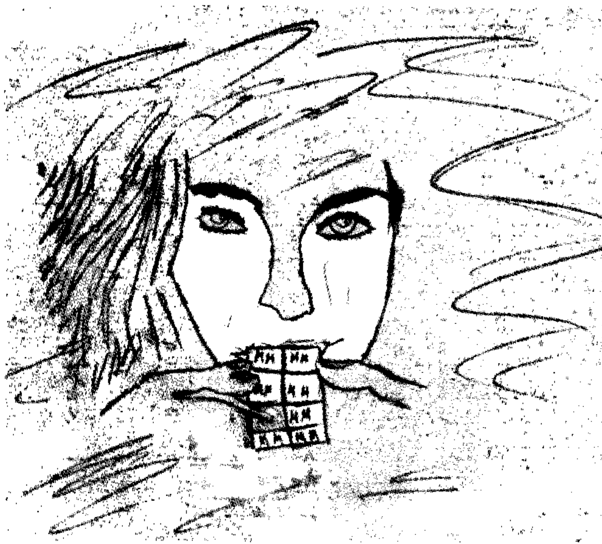
Mamă, sper că nu citeşti acest capitol!

În poziţia asta, sânii Mariei şi-au dublat mărimea şi se văd perfect. Atârnă puţin spre podea, atât cât pot atârna sânii unei adolescente destul de dezvoltate. Minunatele tetine de suzete au căpătat formă ascuţită.

Mişcarea mea din fund înspre masca de calorifer a devenit din ce în ce mai rapidă, iar scârţâiturile se auzeau din vecini.

Aşa îmi amintesc eu prima erecţie.

Povestea care urmează, dragă cititorule, căci e greu de crezut că după episodul ăsta au rămas mai mulţi cititori, este despre pasul spre adolescenţă.

Fata cu gust de ciocolată

2012

Se uită insistent la mine, își duce mâna la nas și se preface că leșină de la miros.

„Nu se poate!” îmi zic.

Brusc, mă invadează gânduri…

1986

Eram în pragul pubertății, la țară la bunici.

Fata preotului era cu doi ani mai mare decât mine și se făcuse frumoasă. Sau era frumoasă și înainte, dar eram eu chior.

În vara aceea avea ceva care mă atrăgea. Avea o altfel de privire, se îmbrăca altfel, descoperise fustele. Nu știu…

Rămâneam multă vreme cu privirea lipită de genunchii ei și mă întrebam de ce fac asta. Nu mai era băieţoasa tovarășă de joacă de anul trecut.

Şi, dacă tot avea fuste, am zis că o să umblu toată vara după ele. Oricum, nu prea ţinea de voința mea.

2012

Ea se aşază lângă mine, pe băncuţa din faţa casei bunicilor.

— Cât să fie? 20 de ani?

1986

Mergeam, din când în când, la biserică. O făceam dus de val, de săteni, de vecini, de părinţi… de cine se nimerea. Bunicul ţinea foarte mult să mergem, iar eu ţineam mult la bunicul.

Pentru mine biserica însemna: locul unde mirosea a ceară topită, încăperea cu cele mai multe bătrâne cu basmale negre pe cap, desene cu draci fierbând chestii în cazan (eu presupuneam că îi fierbeau pe Tom&Jerry, aşa era într-un desen), sfinţi şi îngeri fără sex.

Când l-am întrebat pe preot ce sex au îngerii, mi-a dat un răspuns atât de complicat, încât am decis să nu mai întreb asta niciodată pe nimeni.

Să îmi fie iertat, nu îmi amintesc ce sărbătoream în duminica aceea. Ştiu doar că toată lumea era adunată în micuţa biserică şi în curte. Erau chiar şi beţivii satului. Singura zi când am văzut, în drum spre slujbă, un lacăt pe uşa birtului… aceea a fost!

Unii stăteau cocoţaţi pe fântână, alţii pe gard. Un mic difuzor agăţat de grindă elibera, din când în când, printre

pocnituri, frânturi de sunete*: „Cel fără de pă_at”, „fiule”, „calea cea dre_ _ă”, „Galileea”, „sfinţilor”, „să ne rug_m”.*

Mă plictiseam. Mă plictiseam de moarte în biserică. Nu mă judecaţi, aveam 13 ani.

Abia acum mă puteţi judeca: mă plictisesc şi la 40! încercam să fredonez altceva în minte, să găsesc locuri nepictate pe pereţi pentru a-i spune preotului a doua zi că ar putea să îi deseneze acolo pe cei din familia Flinstone... Mă omora linia melodică şi mă dispera mirosul din jur. Transpiraţie cu tămâie.

După vreo jumătate de oră, care în percepţia mea a durat o zi, am început să picur ceară pe botine. Încercam să desenez o buburuză.

Aş fi făcut orice altceva! Chiar şi lecţii la chimie! Bunicul a simţit că mă plictisesc şi m-a mângâiat pe creştet cu drag.

2012

— 26, îi zic.

— Şşşt! îmi pune degetul pe buze.

1986

Am zărit-o. Purta o rochiţă flanelată gri şi mirosea a ciocolată.

Când s-a lipit de mine, în mintea mea a intrat un drăcuşor de pe perete. A oprit melodia bisericească şi a pus *Foreigner ”I don’t want to live without you”.*

Am dansat imaginar câteva minute, apoi drăcuşorul ne-a făcut felul şi a apăsat pe STOP.

Unde a dispărut? Unde e?

2012

O fetiţă de 5–6 ani se apropie de noi.

— Mami, ai zis că mă duci la magazin. Merge şi domnul la îngheţată?

Zâmbesc. Au aceeaşi privire.

1986

Primarul se scobeşte în nas, un tânăr stă în genunchi şi citeşte pe ascuns ziarul pe care se roagă doamna din faţa lui, iar bunicul moţăie în picioare. O caut din priviri prin mulţimea pioasă. Mă aplec şi, printre picioarele bunicului, mă uit înjur.

Uite-o, e lângă altar. Singura care nu face semnul crucii sincron cu mulţimea, prea ocupată să mănânce o ciocolată.

Nu pare deloc cuvioasă. Pentru ea, slujba era ceva obişnuit şi repetitiv. Se simte în biserică aşa cum mă simt eu în sufragerie.

Îmi face semn dacă vreau să muşc din ciocolată. Nu îmi amintesc să fi refuzat vreodată o înghiţitură de ciocolată... Ridic din umeri şi îi arăt că nu am cum să îmi fac loc până la ea, că mi-e imposibil să trec înot prin marea de doamne cuvioase. Duce mâna la nas, apoi mimează un leşin.

Jucam mima în fiecare zi împreună cu ceilalţi copii. Jucam la râu, în livezi şi pe băncuţă din faţa casei bunicilor. Într-o zi, un băiat a mimat un pârţ. A dus mâna la nas şi s-a făcut că leşină, iar noi ne-am distrat copios ore în şir. Ba chiar a rămas ca un fel de salut peste timp.

Cred că aveam o faţă nedumerită, căci ea a repetat de mai multe ori gestul. Înţelegeam, dar nu îmi venea să cred.

Voia să dau un pârţ ca să se dea babele la o parte, iar eu să ajung lângă ea, la altar! Eram într-o dilemă cruntă, numai că pe atunci nu ştiam că se cheamă dilemă.

Dacă făceam asta, ajungeam aproape de rochiţa de flanel și de ciocolată. Dacă nu o făceam, eram un laş şi îmi compromiteam şansele ca ea să mă mai bage în seamă. Cel puţin în vara aceea.

2012

— Putem să îi luăm și o ciocolată? o întreb. Uită-te la mocuţa ei.

Ea îmi zâmbeşte şi mă bate uşor cu palma pe umăr.

— Ai merge oriunde pentru o ciocolată bună, nu-i așa? Și râde.

Are dreptate.

1986

Am gândit repede şi am luat decizia în câteva secunde. Problema era că nu mâncasem şi nu băusem nimic în dimineaţa aceea şi, oricât încercam să găsesc în mine o bulă de aer, nu reuşeam. Tocmai când ai nevoie mai mare în viaţă de un pârţ bun… el nu vine!

M-am concentrat din răsputeri, m-am înroşit ca gărgăriţa şi am strâns puternic din pumni. Mi-am adunat toate amintirile cu sucuri gazoase, Cico de mure şi Brifcor, băute în ultimele zile. Am răscolit prin toate amintirile cu fasole cu cârnaţi, fructe combinate cu lapte şi porumb fiert şi te miri ce. Le-am luat şi le-am concentrat într-un maaare… pârţ. Îmi cer scuze celor sensibili.

Faţa ei zâmbeşte toată, pot să jur că îi văd zâmbetul

filmat cu încetinitorul. Apoi… clipitul. Linsul buzelor…

Pare tare mândră de mine. Iar eu… și mai și! Sunt omul care reușit să dea un pârț ca să vină lângă ea! Pârțâitorul?

Aşteptare… secunde bune… Doar aşteptare.

După atâta efort, nicio babă nu se dă la o parte! Mirosul nu a răzbătut prin mirosul de tămâie şi vin.

Cel mai puternic învinge întotdeauna, iar pârţul meu era cel slab! Ce dezamăgire!

Trebuia să fac ceva, fata preotului îmi zâmbea acum cu toată gura și din toate gropiţele.

Trebuia cu orice chip să ajung la ea!

Unde mai pui că au rămas doar patru bucăţele, adică un singur rând de ciocolată (cu lapte şi alune, adusă de la sârbi). Nu aveam de ales. Judecaţi și voi…

Am dat foc prosopului cu care era înfăşurată lumânarea, am avut grijă să fie cuprins bine de flăcări, apoi l-am aruncat pe jos, printre picioarele babelor din faţă.

A funcţionat, au sărit ca arse! Nici nu erau departe de adevăr. Şi, în următoarele secunde, *„Galileea*” popei a fost înlocuită sonor *cu „drace”, „diavol”* şi alte orătănii.

Oamenii din jur au început să vorbească tare, să se agite și să gesticuleze. Unii, cei mai în vârstă, par indignaţi și agitaţi, iar cei tineri râd cu gura până la urechi și mulțumesc Cerului că au scăpat de plictiseală.

Am profitat imediat de haosul de moment, m-am desprins de mâna mamei și am sărit direct la ușa altarului, lângă fată. Mama nici în ziua de azi nu știe că eu am dat foc intenţionat ștergarului. Și, de aceea, sper să nu citească niciodată aceste rânduri.

2012

Parcă şi acum merge cu încetinitorul. Are acelaşi tic: îşi atinge cu limba buza de sus, în timp ce se încruntă puţin. Vorbeşte, dar nu reuşesc să o ascult, în capul meu, drăcuşorul, DJ nebun, a pus din nou *Foreigner.*

1986

Iată-mă lângă ele. Şi lângă fată şi lângă ciocolată.

Iar noi doi eram singurii oameni calmi din vacarmul general. Până şi preotul se oprise din cântat, iar oamenii din jur erau ferm convinşi că şi-a băgat dracul coada în biserica lor.

Eu eram dracul, dar în clipa aia nici că-mi păsa! Eram la câţiva centimetri de rochiţa flanelată şi în astfel de momente nu gândeşti prea limpede.

— Vrei? mi-a zis în timp ce a scos un pătrăţel de ciocolată şi să lipit cu corpul de mine.

Nu eram sigur ce mă întreabă, dar voiam. Voiam orice avea să îmi dea. Aşa că am zis cu un sfert de glas:

— Da!

M-a apucat de mână şi m-a tras în altar.

„Nu e voie (aici) ...”, am vrut să zic, dar mi-am înghiţit literele. Doar pe ultimele 4 dintre ele.

Ştiam că fetele nu au voie în altar. Dar ea nu era o fată oarecare, ci fata preotului.

Nu era deloc aşa cum mi-am închipuit eu: o masă înaltă cu o Biblie, un lighean de tablă, o icoană cu mult aur, un brici, o bucată de săpun şi... o păpuşă de cânepă?! O... ce?! Cum adică o păpuşă?! În altar a mai intrat şi altă dată o

femeie? Şi nu a venit POTOPUL?!

Nu înţelegeam ce se întâmplă, am fost crescut timp de atâția ani cu ideea că femeile nu au ce căuta acolo, iar acum… asta?!

O femeie aici? ŞI… NU A VENIT SFÂRŞITUL LUMII???

— Dacă vrei, trebuie să o iei de la mine din gură, a zis în timp ce și-a aruncat între buze o bucăţică de ciocolată.

A fost secunda în care am uitat instant de sfârşitul lumii. Am uitat de toate cele care urmau să vină: 666, fiara, potopul, focul, urgia şi celelalte.

Tot ce conta era gura ei înconjurată de gropiţe. Gura ei şi bucata de ciocolată pe cale să se topească.

Şi am sărutat-o!

Încă nu îmi dau seama dacă a fost un sărut sau o căutare asiduă a bucăţii de ciocolată prin gura ei. Sau poate amândouă.

Aveam 13 ani și sărutam o fată! Primul sărut! în altarul bisericii! Cu o… fată! Şi nu îmi imaginam asta privind la calendarele Adesgo din sertarul mamei, ci era cât se poate de real!

Era o fată în came, oase și flanel. Mă săruta și chiar mă ţinea de mână!

Dar… nu era cum credeam. Nici ciocolata nu avea acelaşi gust în gura ei, nici sărutul nu avea gust de fată.

Nu ştiu cum îmi imaginam gustul de fată, doar că eu m-am gândit că e altfel. Mâncarea e mâncare, iar fata e… fată! în mintea mea erau clar separate şi de neamestecat.

Gustul primului sărut era doar… straniu.

În zilele ce au venit am exersat mult căutatul bucăţii de ciocolată prin gura fetei preotului. Atât de mult, încât nu am

mai jucat mima cu ceilalţi în nicio zi. Plecam doar noi doi în livadă și la râu. Cum nu mai zăream picior de om prin preajmă, începeam să exersăm, în ultima zi de vacanţă mi s-a făcut rău de la atâta dulce. De comun acord am stabilit că putem căuta ciocolată şi fără… ciocolată.

Riscul de comă diabetică devenise maxim când am luat hotărârea asta.

2012

— Aşadar, ai cumpărat casa bunicilor tăi? O să vii mai des prin sat?

Are aceleaşi gropiţe.

CAPITOLUL III

Ştiu că acum ai vrea să revin la Maria, nu?

Dă-le încolo de poveşti, tu spune-ne ce s-a întâmplat cu fata!

Ei bine, m-am ţinut după coada ei ani de zile. Nici umbra ei nu era atât de insistentă.

Mai târziu am aflat că mai există un cuvânt care să definească insistenţa asta: libidinos.

Îi miroseam parfumul de câte ori trecea pe lângă mine…

— Bulgăresc?

— Da. De trandafiri.

Îi pipăiam bluza aproape în fiecare zi.

— Ce imprimeu frumos ai, Maria! O răţuşcă? Pot să îi ating ochii cu degetul?

— Eu l-am făcut, cu fierul de călcat.

Şi căutam să o rup de toţi atunci când plecam în lungi plimbări cu grupul de biciclişti.

— Îţi place scurtătura mea, Creaţo?

— De trei ore mergem pe ea, e deja seară.

Totuşi, aveam o problemă. Şi încă una mare.

La cele 15 primăveri ale mele (plus o vară) nu eram în stare să trec de bariera dintre prietenie şi iubire.

Voi ştiţi cât de greu este? Sigur că ştiţi. Câţi ani aţi încercat să îi spuneţi celei mai bune prietene să iasă cu voi în oraş?

De când vă rugaţi în gând să aveţi putere să îi spuneţi vecinei să vă fie amantă?

După aceea... cât timp v-a luat să vă faceţi curaj să îi spuneţi soţiei că vecina vă este amantă?

Acum cred că mă înţelegeţi.

Oricum, cu iubirea la 15 ani e greu.

Trebuie să repet faptul că prin *„iubire"* eu înţelegeam*: „Vreau să mă sărut cu ea, poate şi cu limba, să îi bag mâna sub tricou şi să îi masez ţâţele. Şi să ne ţinem de mână pe băncile din Parcul I.O.R.*

Eram la un bairam.

Pentru adolescenţii de azi, bairamul era un fel de ceai. Iar ceaiul e un fel de bairam.

Amândouă sunt un fel de *party.* Mai bine vă descriu.

Tanti Mama lui Florin, căci aşa le spuneam adulţilor, a mutat masa din bucătărie în sufragerie, a sufocat-o cu sandvişuri, morcovi crizantemă, ouă umplute cu creme ciudate şi roşii tăiate felii. Nenea Tata lui Florin a cumpărat Brifcor, sirop concentrat de lămâiţă şi a umplut sifoanele.

Apoi, din bun-simţ, au plecat de acasă prin vecini.

Vreo 10 fete tapate ca Madonna, îmbrăcate în rochiţe de culori dubioase, ţopăie de zor şi mestecă gumă.

Un vecin, versiunea primitivă a unui DJ, venea de acasă cu un magnetofon şi cu două genţi pline cu benzi. Pentru cei născuţi după '90: un magnetofon este un fel de iPod, numai că de 5.000 de ori mai mare. Şi, în toată debaraua DJ-ului, plus în alte 100 de debarale, încăpea cam tot atâta muzică cât aveţi voi pe un card de memorie.

Eu stau pe canapea şi aştept să se stingă lumina.

Pândesc ca un rechin următorul blues. Sigur, nu m-aş arunca pe ringul de dans la o melodie săltăreaţă, e prea riscant. Dansez exact ca un cangur crăcănat bolnav de hepatită.

Îmi aleg nişte puncte fixe pe covor, în general modele geometrice, pe care sar încontinuu. Dansul meu a fost descris perfect de o fată de la ultimul bairam: *„Ştiu că tu ai impresia că dansez cu tine, dar eu mă feresc de trei melodii să nu mă calci".*

Aşadar, urmează un blues.

Am blugii buni, cumpăraţi de la bişniţari? Pyramid cu talie înaltă? AM!

Am hanoracul şmecher? ESTE!

Bocancii de 5 kile? SUNT!

Freza? Fixez cu salivă cele două şuviţe rebele şi îmi arunc în oglindă o privire de bărbat adevărat. Exact ca ăia din afişele de pe geamurile frizeriei.

Gata, sunt pregătit!

Îi fac semn lui Cornel să stingă lumina, îmi fac curaj ca găina la tăiere şi mă reped la Maria.

— Dansezi?

Dansa. Madonna.

I-am apucat mâna stângă, exact cum m-a învăţat Cornel. Cu degetu’ mare în sus şi patru degete întrepătrunse.

Prima etapă: îndeplinită.

I-am pus mâna pe şold şi am strâns-o nici prea tare nici prea încet.

Etapa a doua: bifată.

Urmează paşii. 1, 2, 3, 4.

„Simte ritmul şi începe să numeri”.

1, 2…

Am lipit pieptul meu încordat de pieptul ei.

3, 4...

Ce urmează după 4?

Maria are suzete tari. Nu mă aşteptam să mă străpungă aşa cu pieptul.

Oare poartă sutien?

Mă fac că tuşesc şi mut mâna puţin mai sus pe spate. O cataramă.

Chiar poartă sutien!

Cuplurile mai mari, care dansau lângă noi, erau mult mai puse pe treabă.

Spre exemplu, Florin, profitând de faptul că de ziua lui nu îl refuza nicio fată, îşi plimba mâinile pe şoldurile şi pe fundul ochelaristei de la etajul 2.

Din când în când o lăsa pe spate, iar eu aveam de fiecare dată impresia că o să o izbească cu capul de covor.

1, 2...

Cornel trecuse la nivelul superior: își băgase limba în gura fetei cu aparat dentar, colega lui Florin.

Iar eu?

3, 4...

— Creațo, vrei să ieșim pe balcon după dansul ăsta?

Aveam inima în gât când am zis-o.

Am luat două farfurii cu mâncare și m-am așezat pe lăzile cu apă minerală din balcon. Când Maria s-a așezat pe piciorul meu am crezut că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Încă mai cred, la 40 de ani, că ăla este unul dintre cele mai glorioase momente ale mele.

— Stai bine sau sunt grea?

Am ținut-o așa minute bune, în care mi-a povestit o grămadă de bârfe despre cei de la bairam. Cine e împreună cu cine, cine place pe cine și cine cu cine s-a sărutat.

— Tu te-ai sărutat vreodată? o întreb ca și cum aș întreba-o ce zi e.

— Ești nebun? E scârbooos! Dar l-aș săruta pe Dieter!

— Dieter?

— Dieter Bohlen. Alooo? Pe ce planetă ești? *Modern Talking.*

Face o pauză scurtă și se mișcă puțin pe piciorul meu. Îndeajuns încât să îmi intre în fund gâtul unei sticle de apă minerală. Se întoarce la mine pentru confirmare:

— Cu altcineva mi se pare scârbos. Nu?

— …ăăă…

— Tu te-ai sărutat? mă întreabă.

Greu de răspuns. Dacă spuneam că da, eram luat drept trădător. Dacă spuneam că nu, eram considerat tăntălău.

— Cu… cineva?

— Nuuu… singur! Normal!

O ţineam cu o mână de mijloc şi am tras-o uşor spre mine, cu toate că greutatea ei îmi adâncea gâtul sticlei în gaura fundului. Sufeream, dar nu mă lăsam. Era atât de bine să o frec cu mâna pe spate şi să o simt în braţe încât nu aş fi renunţat la asta atât de uşor. Nu pentru o amărâtă de sticlă în fund!

O trag în braţe şi vreau să mut mâna mai sus pe corpul ei. Pe sânii ăia tari ar fi chiar bine.

Sunt gata să o fac, când o tornadă deschide uşa balconului. Relu grăsanul, transpirat tot, cu două farfurii de mâncare în mână:

— Băăă! Veniţi să vedeţi! Repede! Ăştia se mamelesc pe balcon!

Şi s-a dus dracu' tot!

De a doua zi nu am mai avut linişte deloc.

Maria. Maria. Maria…

Voiam să o sărut şi să o pipăi! Habar nu aveam cum să îi cer să facem asta.

— Ai văzut filmul *„Fantoma mea iubită"*, Creaţo? între timp, îi pusesem şi o poreclă.

— Da, Băieţică.

Şi eu aveam una.

— Vrei să facem ce au făcut şi ei în film?

M-am emoţionat tot, dar eram foarte mândru de mine.

În sfârşit, iată-mă singur cu ea într-o seară de august, în scara de bloc, lângă cutiile de scrisori. Noi doi şi nişte câini lătrând în depărtare. Amândoi aşteptam să ne cheme părinţii la culcare.

Stăteam cu mâna rezemată de calorifer, pe la spatele ei,

şi o atingeam uşor pe piele. Ea se făcea că nu simte că o pipăi şi îmi povestea ceva absolut neinteresant despre şcoală.

— Vrei să o facem acum, Creaţo?

A lăsat uşor privirea în jos şi s-a înroşit toată. Mi-am dat seama că există mari şanse ca ea să vrea, aşa că am devenit cocoş. M-am aplecat pe vine ca să mă pot uita în ochii ei.

— Creaţo... Vrei?

Se vede treaba că era atât de emoţionată încât nu putea să vorbească.

— Păi... Băieţică...

— Eu! Patrick Swayze, Creaţa MEA! Tu, Demi Moore.

În capul meu cânta deja melodia*: „Oh, my Iove, my darling...”*

În sfârşit, a ridicat capul din pământ, iar eu m-am apropiat la câţiva centimetri de gura ei.

Scena sărutului. Urmează scena sărutului!!!

„... *i've hungered for your touch! Only yooou!”*

Eram cu o mână înfiptă la spatele ei, aproape de fund. Cealaltă mână plutea în aer şi nu ştiam unde să o aşez.

Dacă o aşez pe un sân... e prea îndrăzneţ. Să aştept să o sărut mai întâi.

— Ooo, my lovee! îi fredonam cu vocea mea de privighetoare răcită.

Sau... să aşez mâna direct pe fundul ei? Nu, e prea mult! Poate mâine seară.

— *„Fantoma mea iubită”?!* E filmul meu de suflet, oftează.

— Da?! Şi al meu.

Oare... să îndrăznesc? Am văzut un film în care el îi băga mâna în gură.

Era un deget sau toată mâna? Ce scârbos!

Într-un final, i-am aşezat mâna pe lobul urechii drepte şi am început să mă joc cu el ca în filme. Frecam fără sens un cercel. Circular, apăsat, sus, jos. Nu prea înţelegeam de ce fac asta, dar îmi amintesc exact că în film actriţa avea o faţă extrem de excitată când i se făcea asta.

Timp de două săptămâni după seara aceea, Maria a umblat cu un bandaj ciudat la ureche.

— Îmi doresc foarte mult, Creaţo.

Inima îmi rupea pieptul, cred că ecoul bătăilor ei se auzea până la etajul cinci.

„… *only yooou!*"

— Îţi doreşti şi tu? Eu sunt Patrick Swayze.

— Da, Patrick. De ce nu?

Mi-a dat verde!

Mă apropii de ea încet, exact ca în film.

Milimetru cu milimetru. Ea închide ochii şi trage aer în piept.

— A… atât de mult vreau, Demi. Îmi doresc din tot sufletul meu de fantomă.

Ea deschide uşor buzele, eu le deschid pe ale mele.

Îi simt răsuflarea. Are miros de Brifcor.

Mă pregătesc de atac cu limba.

Mai am atât de puţin, vă jur! Este cel mai fericit moment al vieţii mele.

SUNT CEL MAI BUN! Încă doi centimetri, maxim!

— Când? întreabă nevinovată. Când vrei?

O să o sărut şi cu limba, da! Din prima!

„Când?!" …" CE… când?"

— Când? întreb nedumerit. Păi… ACUM!

Se uită la mine cu ochii mari şi mă împinge uşor.

— La ora asta? Eşti nebun, Patrick? Unde vrei să găsim noi lut ca să facem oale la ora asta?!

Cu sinceritate vă spun că în seara aceea m-am închis în camera mea şi am rupt cu organul fericirii masca de lemn a caloriferului, privind-o cum învaţă. Dar nu oricum, ci trist, apăsat, cu multă ură.

A fost o dragoste imposibilă, vă spun!

Şase luni de zile am mai încercat să o sărut. În fiecare zi!

— Creaţo, am aşa un fluture micuţ şi agitat în stomac.

— Poate ai înghiţit o omidă şi nu ţi-ai dat seama? mi-a răspuns candidă.

Sau mă întreba:

— Citim ceva la mine diseară? Sunt plecaţi ai mei şi nu vreau să stau singură.

— Citim. Aduc eu muzică?

— Muzică? Citim, nu ne trebuie. Fiecare cu cartea lui. Sunt îndrăgostită de un personaj din *Laleaua Neagră,* vreau să termin cartea.

Şi, în următoarele două ore, mi-a povestit numai despre cât de minunat era personajul, despre cum o făcea el să viseze la dragoste, despre aspiraţiile lui nobile, despre…

De oftică, vomam numai când auzeam cuvântul *„lalea".*

Atunci mi-am dat seama că, paradoxal, cea mai mare barieră din calea iubirii e prietenia. Cel puţin atunci când eşti adolescent. Şi că fetele visează mereu la băieţi cu care nu te poţi lupta. Pentru că ei… nici măcar nu există.

Băiatul din povestea următoare e un tip de treabă, la casa lui. La cartea lui, mai precis. Şi el trăieşte o dragoste

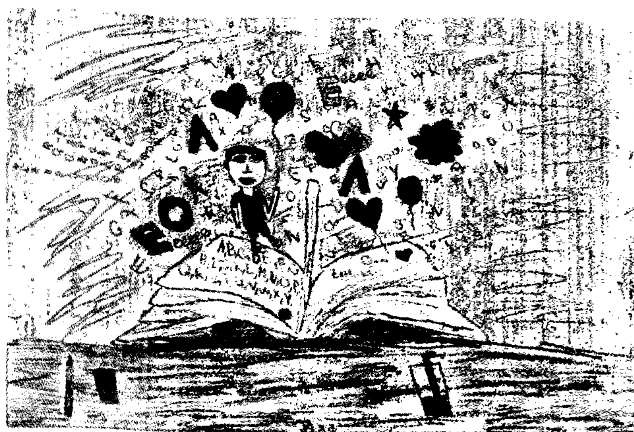
imposibilă, vei vedea.

O să te las să îl descoperi singur.

Dar, înainte de asta, aş vrea să îţi hrănesc curiozitatea şi să îţi răspund la întrebarea*: „Ai sărutat-o sau nu pe Maria?”* îţi pui întrebarea asta, nu?

Bine!

Atunci… mai ai puţină răbdare!

Băiatul care locuia într-o carte

În carte

Mă numesc M şi locuiesc într-o carte.

Mă plimb cât e ziua de lungă între paginile la care este pomenit numele meu.

Treaba mea este simplă: pe la începutul cărţii intru în vorbă cu fata care este personajul principal, apoi avem un dialog searbăd cam de două pagini.

Mai apar de câteva ori în situaţii banale, apoi merg cu ea

la mare, îi dau trandafiri şi încerc să o cuceresc. Spre final, îi cer mâna și sunt refuzat.

Sunt un personaj secundar şi dispar la pagina 180 din 200.

Dacă ar fi să îmi dau cu părerea despre carte, aş spune că este nici prea proastă, dar nici prea bună.

Nu pot umbla prin toate paginile, dar judec după frazele în care sunt eu prezent.

Nici măcar nu ştiu cum se termină, dar mărturisesc cu mâna pe inima mea de personaj secundar că nu sunt curios.

Lumea de dincolo

Acelaşi miros dulce vine din afara cărţii.

Oare unde o să mă citească azi?

Aş vrea ca fata din lumea de afară să deschidă cartea la pagina 80 şi să fie în camera ei. (La această pagină sunt singur acasă, deci nu trebuie să mă concentrez să spun replici cuiva.)

Visez să mă citească acolo, pe fotoliu, cu picioarele întinse pe măsuţă. Văd raze de lumină de la celelalte pagini.

Ah, a deschis-o! Va ajunge şi la mine!

În carte

Marea mea mâhnire este că nu am cu cine schimba o vorbă.

Toate celelalte personaje din carte nu sunt treze. Nu sunt ca mine.

O să mă întrebaţi: cum adică? Eu sunt treaz?

Nu. Sau da.

S-a întâmplat pe neaşteptate, într-o zi. Cineva a deschis

cartea şi deodată un miros dulce de vanilie amestecată cu scorţişoară m-a trezit.

Pur şi simplu, am căpătat conştiinţă.

Vanilie şi scorţişoară. Exact ca în carte, la pagina 8. Numai că de data asta mirosul nu venea de la un beţişor parfumat din camera mea, ci din afara cărţii.

Apoi am văzut-o pe EA.

Am putut vedea un cititor. Un om!

Blondă, cu ochii de o culoare pe care nu o cunosc, părul desfăcut şi o cămaşă de noapte destul de decoltată. Pielea sa nu semăna cu a niciunui personaj din carte. Stătea aplecată toată asupra mea.

Aş putea jura pe toate literele din toate cuvintele din toate frazele în care se desfăşoară existenţa mea că m-am înroșit tot când m-a privit!

Lumea de dincolo

Astăzi este tristă.

Ceea ce mă face să mă simt ciudat. Încă nu îmi dau seama ce înseamnă să fii trist.

În carte, mă prefac a fi trist când mă părăseşte, dar nu o iubesc pe eroina principală. Așa că nu ştiu exact.

S-a mai întâmplat ca EA, frumoasa din afara cărţii, să plângă şi acum câteva seri, când m-a citit.

Atunci am văzut o lacrimă.

Ca o picătură uriaşă de ploaie caldă, a căzut din ochii săi, pe buze, s-a prelins pe lângă gropiţa din bărbie, apoi direct pe pagina mea. Mi-am dat seama că este o lacrimă, pentru că şi fata din carte plângea când mă refuza. Iubea pe altul. Aflu abia la final că este îndrăgostită.

Oare să fie o lacrimă de dragoste?

În carte

Celelalte personaje din cartea mea sunt prizoniere, așa le numesc eu. Nu poți vorbi nimic cu niciunui dacă ai de spus ceva în afara replicilor din carte. Își fac foarte bine treaba, dar atât.

Spre exemplu, tatăl fetei. Am încercat într-o zi să intru în vorbă cu el și în loc de*: „... așa că m-aș simți onorat să îmi dați mâna fetei dumneavoastră”,* i-am zis: *„Şti fi ce? Nu vă gândiți uneori să evadați? Să ieșiți, pur și simplu, din cartea asta și să vedeți ce naiba e dincolo?”*

Ce credeți că mi-a răspuns?

„Dacă *și ea este de acord, eu nu am nimic împotrivă să vă căsătoriți”.*

Lumea de dincolo

Pentru mine, *„dincolo”* înseamnă trei locuri:

1: camera EI, acolo unde sunt acum.

2: grădina, cea cu masă de fier forjat și...

3: o cameră care nu știu ce e.

Pe ultima am văzut-o foarte puțin.

Ah! M-a pus pe genunchi. Chiar în acest moment stă pe fotoliu și soarbe o gură de ceai.

Dacă aș avea respirație, acum mi-aș ține-o.

Nu am mai văzut așa buze frumoase la niciun personaj din carte. Data trecută le-a apropiat de litere atât de mult, încât am putut să le studiez cu atenție.

Buza de sus tremură ușor atunci când citește. Și zâmbetul... Ce zâmbet!

De câte ori El îi place ce citeşte, colţurile gurii se ridică uşor, formând gropiţele în obraji.

Şi ticul său este delicios: îşi atinge dinţii de sus cu vârful limbii.

Pagina 36, cu frazele mele în ea (în carte, la pagina asta, vorbesc la telefon cu cineva neimportant), este chiar acum pe genunchii ei.

Dacă aş avea un chip, acum aş putea spune că stau cu el direct pe pulpele ei.

Aş putea rămâne aşa…

Aşadar, de aici vine mirosul de vanilie.

Simt cum mă încălzesc tot. Ce e asta? Nici nu ştiu cum să o definesc. Căldura? Oare asta înseamnă căldură?

Nişte picături ciudate îmi curg de pe frunte. Acum, mai nou, plâng cu fruntea?

Ciudat personaj mai sunt!

În carte

De când am văzut-o, am încercat să aflu mai multe despre cititori. Despre existenţa de dincolo, în fiecare zi, când mă plimb pe la paginile mele, îi întreb pe toţi prizonierii despre orice.

„Ce înseamnă transpiraţie?” „Oamenii de dincolo, cititorii, pot intra în cărţi?” „Cum ies de aici?” „Cum adică: să iubeşti?”

Am încălcat toate regulile personajelor. Într-o zi, plimbându-mă printre pagini, am schimbat toate întrebările din carte. Răspunsurile lor au fost:

„— Ce înseamnă transpiraţie?

— 15 fire de trandafiri? înseamnă că e o domniţă

*frumoasă”. (*vânzătoarea de flori de la pagina 126)

Sau:

„— Oamenii de dincolo pot intra în cărţi?

— Încerc să nu te dezamăgesc, prieten drag”. (un prieten din carte cu care făceam afaceri)

Sau:

„— Cum ies de aici?

— Sunt foarte ocupată zilele astea”. (fata din carte)

Sau:

„— Cum adică: să iubeşti?

— Eşti un tânăr pe care oricine l-ar vrea ca ginere”. (tatăl fetei)

Inutil. O adunătură de proşti!

Lumea de dincolo/Lumea EI

— Tată, se întâmplă ceva ciudat cu această carte! o aud.

Când se încruntă, sprâncenele sale se apropie într-un fel delicios.

Asta ce mai vrea să însemne? *„Se întâmplă ceva ciudat cu această carte!”*

Poate se rupe. Poate cărţii i se desprind foile. Aşa înseamnă că eu dispar? Şi cum o să o mai văd?!

Dacă aş avea o inimă… Cred că acum mi-ar sparge pieptul de la bătăi. Sigur, asta în cazul în care aş avea piept.

Un bărbat cărunt, cu favoriţi şi ochelari, se apleacă deasupra mea. Îşi pune un monoclu şi mă studiază cu atenţie.

— Nu găsesc nimic ciudat, fata mea.

— Aş putea să jur că fraza asta era altfel. Adică… nu erau cuvintele acestea.

Se uită mirată la mine. Dacă aş avea ochi, cred că EA s-ar uita drept în ei.

— Unde? S-a rupt o pagină? zice tatăl.

— Nu. Aici. Când M o cere de soţie. Era altfel… Acum nu mai are nicio noimă.

Mi-a zis pe nume! Mi-a zis M. Ştie cum mă cheamă! E posibil?

Ce prostuţ sunt, normal că ştie. Doar aşa mă cheamă şi în carte.

— În fine, poate mi se pare.

— Sigur ţi se pare, draga mea! Culcă-te, eşti obosită. Mai citeşti şi mâine.

Negru.

Văd negru în faţa ochilor, ceea ce înseamnă că de acum nu mai am acces la dincolo.

M-a închis.

Până mâine o să fiu prizonier alături de celelalte personaje. Ce a vrut să spună cu*: „aş putea să jur că fraza asta era altfel*”?

Există vreo şansă?

E posibil ca ea să vadă replicile mele schimbate?

În carte

Sunt prizonier. Închis în cartea mea, cu personajele mele care nu-mi mai ajung.

„… *aş putea să jur că fraza asta era altfel*”.

Mirosul pielii ei nu îmi dă linişte… Mă face să închid ochii şi să mi-o imaginez lângă mine.

Aşa îmi zboară ideile prin cap! Aşa mi se învârt gândurile în toate direcţiile, ca roata din parcul de distracţii

de la pagina 110.

Zâmbetul ei…

Felul în care îi rămâne puţin ruj pe un dinte, fără ca ea să îşi dea seama.

EA ar putea să știe ce gândesc eu, un personaj?

Cum este posibil?!

Momentul în care se apleacă asupra mea când mă citeşte… Gropiţa, buzele, limba, dinţii, ochii, obrazul, şuviţa, părul, ochii…

O iau razna!

Nu mai am linişte, mă plimb de la o pagină la alta în viteză și recitesc textele celorlalte personaje.

Aici lipseşte o virgulă, cel care a publicat-o nu a fost foarte inspirat.

Abia aştept ziua de mâine!

Lumea EI

Se face lumină. A deschis cartea. E dimineaţă de vară.

Sunt lângă copacul roşu, îi pot vedea fructele coapte. Nu ştiu exact ce sunt, în cartea mea nu apar. Şi cerul, îmi place atât de mult să văd cerul! E a treia oară când mă aduce aici.

Ssst! EA a ridicat cartea și se uita direct la mine. Sau prin mine.

Stă pe scaunul de fier forjat, la măsuţa pusă sub copac.

Ochii săi au căpătat nuanţa cerului şi colţurile gurii sunt în sus, ceea ce înseamnă că azi este liniştită.

Aş vrea să ies, să îi vorbesc, să o întreb ceva. Orice.

Citește câteva rânduri și… întuneric.

O, nu! A închis cartea. Așa repede?

Mama mă-sii de viaţă cu cine m-a făcut pe mine

personaj!

În carte

Acum două zile mi-a venit o idee. Mi-a trebuit mult curaj să o aplic.

L-am găsit. Curajul.

Alerg la pagina la care am o întâlnire de afaceri. Cred că asta urmează să citească EA.

Aştept ca personajele de la masa din sala de consiliu să îşi spună replicile.

Apoi, când îmi vine rândul meu, în loc să spun*: „Suspendăm aici întâlnirea, vă mulţumesc”,* zic*: „Sunt M, un personaj din carte, şi aş vrea să îţi vorbesc. Poţi vedea ce scriu?”* Emoţionat, de teama să nu mă răzgândesc, ies în fugă din sală. Fug la altă pagină.

Şi aştept.

O zi. Două. Trei.

Nu îmi dau seama prea bine cum trece timpul, am o percepţie relativă.

Patru zile.

Poate m-a uitat…

Cinci.

A trecut la altă carte?

Şase.

A renunţat la noi? La cartea mea?

Şapte.

M-am îmbolnăvit.

Am căzut apatic într-o frază de la pagina 72 şi am rămas acolo. Nu am mai avut chef şi tragere de inimă să mă plimb pe la celelalte pagini.

Am zăcut aşa ore în şir, privind aiurea pe strada pe care se petrecea acţiunea. Aceiaşi oameni (descrişi de autor prin *„forfota străzii”),* acelaşi decor monoton (*„oraşul era agitat”),* aceleaşi maşini (*„oamenii conduceau grăbiţi”).*

I-aş pune întrebări oricui: poliţistului, trecătorilor, omului de la chioşcul de ziare. *„Ştiţi cum pot să ies din cartea asta? Mă sufoc aici*!”

Degeaba. Ar fi complet inutil.

Nu ştiu ce înseamnă o boală, dar tocmai m-a răpus una.

Mirosul EI…

Pe măsură ce trece timpul, mirosul ei este tot mai prezent în nările mele. E un fel de a spune *nări,* pentru că eu nu am nici nas şi nici corp.

Lumea EI

După nouă zile.

Lumină.

Lumină! A deschis cartea. Văd un tavan. Este cel din camera ei, l-aş recunoaşte dintr-o mie.

Niciun zgomot.

Aştept.

Nicio mişcare.

Poate cartea a fost deschisă de altcineva?

Ah, se aude ceva! Vine!

A plâns.

Pe toată faţa îi curg lacrimi, iar părul ei, atât de îngrijit de obicei, este răvăşit.

— Vii?

O voce de bărbat se aude de undeva din direcţia patului. Nu este tatăl ei.

— O să citesc puţin, nu mă simt prea bine. Nu trebuie să pleci la tine?

Aşa, bine i-a zis! Nu ştiu cine e bărbatul ăla, dar mă încurcă. Să plece! Să plece oriunde!

Citeşte. Merg pe rând la toate paginile unde apar eu şi îi ies în întâmpinare. Ar trebui să ajungă la replica schimbată.

Ar trebui, dintr-o clipă în alta!

Întuneric. O, nu! NU închide cartea!

În carte

Am ştiut că nu m-a părăsit, că nu m-a abandonat.

Dar nu mai era vorba de mine. Tristeţea El a devenit tristeţea mea.

M-am frământat mult la gândurile: *cine era bărbatul? De ce plângea? Ce i-a făcut? De ce îl suportă cu ea în cameră?*

Beau un capucino la barul din pagina 102 şi mă uit pe geam la lumea mea moartă. Dacă ar fi EA aici, totul s-ar schimba. Ar căpăta brusc sens. Viaţă.

Este ora patru şi urmează să se întâmple bătaia din bar.

Am văzut de atâtea ori chestia asta! Acum agresorul îl loveşte pe barman, barmanul pe el, iar tânăra solistă fuge.

Cred că am asistat la porcăria asta de milioane de ori! De fiecare dată se întâmplă la fel, în cel mai mic detaliu.

Nici nu m-am mai obosit să îmi spun replicile şi să dau pumnul de rigoare.

Lucrurile se vor întâmpla la fel şi fără să fac nimic. De altfel, prezenţa mea în această carte este complet inutilă.

Exact cum spuneam! Agresorul cade şi fără să îl lovesc. Ca şi cum i-aş fi dat un mare pumn.

Lumea EI

Lumină.

Sunt în a treia cameră. Am fost o singură dată aici, recunosc tavanul scorojit şi ieftin şi simt mirosul de lemn putrezit.

Este aplecată asupra mea, citeşte pagina cu textul schimbat.

Se încruntă.

A ajuns la fragmentul despre adunarea de consiliu.

Reciteşte.

Chipul El este frumos şi când se strâmbă. Duce mâna prin părul lung şi blond, apoi începe să mângâie uşor lobul urechii drepte. Are acest adorabil tic când este agitată.

— Ceea?!

A fost mai mult un strigăt.

Este goală. Nu are nimic pe ea, în afară de o bucăţică de cearşaf care îi acoperă coapsele.

Este atât de frumoasă! Aş putea sta aşa să mă uit la ea zile în şir.

Dar ce spun eu zile? Ani! Toată viaţa!

Eu am viaţă?

— Ia vino încoace puţin! continuă EA.

Aoleu, cu cine vorbeşte?

Un bărbat cu părul dat pe spate se apropie şi mă priveşte.

— Ce ai, dragă?

— Nu înţeleg ce vrea să spună aici*: „Sunt M, un personaj din carte, şi aş vrea să îţi vorbesc. Poţi vedea ce scriu?”*

Bărbatul se apropie destul de mult de mine. Chiar prea mult, încât îi pot simţi mirosul puternic de parfum ieftin.

Este dat cu mult gel prin păr şi îmbrăcat doar într-un prosop.

— Dacă citeşti porcării! E vreo greşeală de tipar, ceva.

Cuvintele mele, o greşeală de tipar? Nu, că acum m-am enervat!

Am simţit că iau foc, exact cum a luat şi barmanul din carte când a văzut-o pe fată lovită în bar sub ochii săi.

Mi-am ieşit din fire! Cine naibii mai e şi idiotul ăsta?! Cititor, sigur nu e.

Dacă aş avea un corp, sau măcar o gură, i-aş zice eu vreo două gelatului!

Bărbatul pleacă înapoi la baie şi, în sfârşit, rămânem singuri.

— Trebuie că am înnebunit! spune EA zâmbind.

Se uită în jur şi începe să scuture cartea. Chestia asta mă ameţeşte. Văd tavan scorojit, podea, pat, sâni, gură, pat, mobilă ieftină, nas, tavan, un obiect pătrat, podea, coapsă. Ce senzaţie urâtă! Aş vrea să se oprească odată!

Se opreşte şi mă lasă cu faţa în jos, cu vedere la cearşaful plin de pete maronii.

Măcar aşa nu mai simt ameţeala.

Mă ridică brusc, se uită drept în ochii mei:

— Da, pot vedea ce scrii.

Mă aruncă. Zbor prin aer câteva clipe, mă izbesc în peretele crăpat şi cad lângă un picior de şifonier.

Uneori e grea şi munca de personaj, vă spun eu!

Din poziția în care a căzut cartea, îi pot vedea tălpile picioarelor.

Totul la ea este atât de bine arcuit, proporţionat. Fiecare centimetru de piele este exact aşa cum trebuie. Nicio fată din carte nu este nici pe departe ca EA. Deşi una dintre ele este

descrisă ca şi *„cea mai frumoasă fată din oraş".*

Mă ridică.

Fumează şi suflă fumul înspre mine.

Nu mă deranjează fumul, dar nu o mai pot vedea.

— Am plecat, ne vedem zilele viitoare! se aude vocea bărbatului.

— Bine, salutări soţiei!

Bărbatul bâjbâie un *„mda*” şi trânteşte uşa.

Nu ar trebui să fumeze. Mătuşa mea din carte a murit din cauza asta.

Mă priveşte întrebătoare, preţ de minute bune.

Mă afumă. Prea multe ţigări la rând. O să moară! Are pe chip o expresie nouă, nici nu știu cum să o numesc.

Ar putea fi… curioasă? în cele din urmă rupe tăcerea:

— Cine ești?

În carte

Fumez.

M-am apucat de fumat acum câteva pagini, când i-am smuls ţigara din gura prietenului meu din carte.

„Prieten”. Un personaj mort şi idiot, ca şi toate celelalte. După ce i-am luat ţigara, a continuat să facă gestul fumatului, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Omule, eşti nebun? Ce mai fumezi acolo? i-am zis.

— Ar trebui să o suni, sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Sunt tot la barul de la pagina 102 şi mi-e foarte clar că nu mai am ce căuta în porcăria asta de roman de dragoste.

— Cine eşti? m-a întrebat EA.

Cine să îi spun că sunt? *„Sunt M, personajul secundar, clişeul din carte. Ştiţi, nu am mâini sau picioare, chip sau buze,*

dar m-am îndrăgostit de dumneavoastră! Vă puteţi îndrăgosti de nişte litere?”

Trebuie să dau nişte pumni agresorului din bar. De data asta chiar simt nevoia să o fac.

Unu, doi.

Doi pumni, ăsta e rolul meu.

Patru, cinci.

Mă simt bine.

Opt pumni.

Nici măcar nu mai ripostează.

Douăzeci.

E un personaj, nu sângerează mai mult decât îi este scris.

Douăzeci şi șase. Şi un picior în burtă.

Oare, dacă îl omor, se schimbă ceva? Personajele vor începe să interacţioneze altfel între ele?

Am cum să omor un personaj?

Lumea El

Lumină.

EA mă priveşte drept în ochi. Acum sunt sigur de asta. Pagina cu ședința de consiliu, cea la care mi-am schimbat replica.

Expresia ei… nu am mai văzut-o aşa. Pare de-a dreptul furioasă, vena de la tâmpla dreaptă îi zvâcneşte din când în când.

Aşteptarea asta mă omoară!

Ar putea să spună ceva, orice. Şi ar putea să fie mai urâtă! Ar putea avea decenţa de a nu mai fi atât de incredibil de nemaipomenit de frumoasă!

Chipul ăsta mă termină. De ce nu spune nimic?

„Băi, M, eşti un caraghios care nici măcar nu există. Un penibil! Vezi-ţi, mă, de cartea ta şi mai bine încearcă să o cucereşti pe tipa de acolo!”

Mă priveşte. Nu fac faţă tensiunii, pe cuvânt de personaj! Pur şi simplu nu duc aşa ceva.

I-am scris*: „Sunt M. Un personaj din carte, Sau ceva mai mult de atât. Nu ştiu”.*

Îşi muşcă buza de jos. Oare ce înseamnă asta? S-a rănit puţin, are o mică umflătură în dreptul unui canin.

Bea ceai. Fructe de pădure. Îi place să guste mai întâi cu vârful limbii. Îi simte gustul, apoi apropie uşor buza de sus şi o lipeşte de suprafaţa lichidului suflând încetişor.

Sunt un personaj norocos că pot vedea toate astea.

Iar îmi plânge fruntea.

Apropie ochii de carte şi îi îndepărtează, ca şi cum ar căuta printre rânduri.

O, Dumnezeule, are o lupă! Vrea să mă găsească printre rânduri?

Crede că sunt un pitic ascuns între litere?! E ridicol.

Spune odată… ceva!

— M?

Auzind-o cum îmi rosteşte numele, mi se taie picioarele. Mă ia brusc o căldură, o ameţeală. Şi cad. Leşin.

În carte

M-am trezit după un timp, la pagina 63, plimbându-mă prin parc cu fata din carte. I-am şi uitat numele.

Habar nu am cum am ajuns la pagina asta, nu îmi amintesc nimic.

— Aş vrea ca la nuntă să îl chemi şi pe tatăl tău, chiar dacă sunteţi certaţi. E un prilej bun să vă împăcaţi, îmi zice.

Pfff, ce naibii aveam de zis?

— Orice pentru tine, iubirea mea. Ne vom împăca de dragul tău. Te iubesc!

Ce carte idioată şi plină de şabloane! Dacă o să ies vreodată în afara ei, o să merg acasă la autor şi o să îl oblig să o citească. Aşa, ca metodă de tortură.

Dar… ce fraier am fost eu! Să leşin aşa în faţa EI…

Nici măcar nu am apucat să îi răspund. Ce o să creadă acum despre mine? Că sunt vreun pămpălău? Că sunt ca prietenul meu din carte, cel care încearcă să îşi invite vecina în oraş… de 10 ani? Pff!

Mă aşez pe banca de la pagina 65. Urmează scena sărutului. O să o sărut cu multă pasiune pe Iamuitantumele. Cu mult mai multă pasiune decât îmi este scris. Dar, de data asta, o să îmi imaginez că este EA.

Lumea EI

Lumină.

Se deschide cartea. M-a prins în cel mai prost moment posibil!

Schimb repede replica în*: „Ai nimerit la faza sărutului, dar nu eu sunt de vină, ci autorul. E un serviciu pe care trebuie să îl fac. Nu o iubesc! M”.*

Acum îmi dau seama că nu este ea, ci gelatul. Îi văd părul din nas. Sunt în camera aia ieftina de motel şi mă priveşte în timp ce se parfumează.

— Nu ştiu ce ai găsit tu la cartea asta, de o aduci mereu cu tine.

Apare EA.

O zăresc câteva fracţiuni de secundă. Este dezbrăcată complet, ceea ce mă face să roşesc din cap până în picioare. A se citi: mă înroşesc de la prima literă în care apar până la ultima.

— Las-o! Nu te atinge de ea!

Îi ia cartea din mână şi mă scapă cu faţa la cearşaf. Nu mai pot vedea nimic. Doar petele maronii.

— Să nu te mai atingi niciodată de cartea asta! strigă la el.

— Ce ai, e doar o carte!

— Niciodată, dar niciodată, să nu mai pui mâna pe ea!

— Ţii la ea mai mult decât la mine!

EA mă smulge de pe pat şi mă aruncă în geantă. În mişcarea asta grăbită şi violentă, reuşeşte să mototolească câteva pagini.

Apoi se lasă întunericul.

În carte

Aş putea jura că mă doare o literă. Sau un cuvânt. Zac la pat la mine acasă, la începutul cărţii.

Când a luat cartea de pe pat, pagina cu sărutul din parc s-a îndoit. Dacă nu aş fi doar un personaj, aş crede că pot simţi durerea.

E ciudat, mă simt bolnav.

Personajul meu este antrenat, tânăr, puternic, un sportiv adevărat. În carte, nu simte nimic. Nici măcar atunci când primeşte un pumn în stomac. Şi acum, de la o pagină îndoită…

E posibil, e în vreun fel posibil să încep să simt, pe lângă

miros, și… durerea? Ca oamenii adevăraţi?

Ca EA?

Lumea El

Lumină.

Sunt într-un loc nou și văd totul ca prin ceaţă. Sunt aburi. Aburi ce plutesc deasupra căzii din baie. Este o cadă veche, cu picior, îi pot vedea reflexia într-un robinet.

EA are părul ud, iar picăturile de apă și clăbucul i se scurg pe tâmple, apoi ajung pe gât, pe umeri. O picătură se strecoară printre cele trei aluniţe de pe gât. Prin *„triunghi”,* aşa cum îi spun eu.

O picătură mai îndrăzneaţă coboară pe umărul drept.

Ah, mai jos de umeri nu văd!

Îmi citeşte literele, e la pagina sărutului.

— Bine, M.

„Bine, M?” Ce vrea să spună cu*: „Bine, M”?*

N-o să înţeleg niciodată femeile! Aşa cum nu am înţeles-o nici pe cea din carte, îi scriu*: „Cum adică: Bine, M?”*

— Hmm, îmi răspunde. Ce eşti? O scamatorie? O farsă? Sau cerneală invizibilă?

O ce? O ce? Sau o… ce? Citeşte cu voce tare:

— Sunt M, un personaj din carte.

Râde. Izbucneşte într-un râs devastator, care face să tremure toată cartea și mă face să mă zgâlţâi în toate direcţiile.

Pe de o parte este bine, pentru că din când în când îi pot vedea sânii plini de spumă, rotunjimile coapselor, picioarele, ochii, gura cărnoasă.

Iar, pe de altă parte, este îngrozitor.

Horcăi.

Aş vrea să nu mai atingă cartea asta nenorocită de clăbucul din cadă! Mă înec! Mă înec? Am înnebunit, cum să mă înec? Eu nu am gură! Opreşte-te, nu mai agita cartea, te rog. Mă îneci în clăbuc!

Se opreşte şi îmi şterge literele cu un prosop. Râde, dar în reprize scurte, mici. S-a potolit. Nu mă mai zgâlţâie. Măcar atât.

Suflă asupra propoziţiilor. Ce senzaţie tare! Pesemne aşa s-ar simţi vântul cald de la plajă, de la pagina 82, dacă ar fi fost real.

Dă din cap ca şi cum a descoperit ceva extraordinar. Mă priveşte şi râde scurt.

— Cine a făcut farsa asta e bun. Foarte bun!

În carte

Voi afla cum se iese de aici. Chiar dacă o să îmi ia o mie de pagini. Voi ajunge în lumea cititorilor, în lumea EI, chiar dacă pentru asta voi fi nevoit să ies din carte şi mi se vor dezintegra literele.

— Domnule avocat, sunt convins că ştiţi o cale de ieşire. Probabil că am semnat un contract ceva ca să fiu în această carte. Cum se poate rupe?

— Mâine vom perfecţiona tranzacţia.

— Domnule avocat, sunteţi cu siguranţă un tâmpit. Ieşiţi o secundă din rolul ăla imbecil şi răspundeţi la întrebare: cum naibii fac să ies de aici?

— Atunci rămâne cum am stabilit.

— Domnule avocat, sunt mort după EA. După o tipă în came şi oase, nu din litere. Dacă nu ies să trăiesc cu ea, mă

sinucid, înţelegeţi? Şi o să rămâneţi toţi fără slujbele voastre infecte de personaje.

— Ne vedem la ora 9 fix.

Simt cum îmi zvâcneşte prin litere cerneala tipografică, începe să tremure scaunul sub mine de la atâta bătut din picioare. Mă ridic, iau servieta plină cu acte a avocatului și o răstorn pe masă. Îi rup toate hârtiile, fac ghemotoace și încep să le arunc prin birou. Două în vază, două direct pe fereastră, iar pe celelalte prin încăpere. Idioţii ăia de corporatiști în costume își văd în continuare de discuţiile lor, iar avocatul mă priveşte ca un robot.

— Vă mulţumesc, domnule! îmi zice şi îmi întinde o hârtie.

— Du-te dracu'!

Lumea EI

Este în camera sa, îmbrăcată într-un maiou alb.

— Așa, să te vedem acum, domnule M. Cine eşti dumneata? Ăăă, cum? Ce? Schimb fraza de la pagina cu avocatul.

— În personagi.

Citeşte:

— În personagi?

Doamne, ce prost sunt! Din grabă am scris greșit… o să creadă că sunt analfabet!

— Sunt personaj, scuze.

EA aruncă din mână cartea, ca şi cum a fript-o ceva. Eu mă lovesc cu literele de colţul noptierei şi nimeresc cu faţa în sus. Trebuie să o învăţ să nu mai facă lucrurile acestea. Doare.

Un picior mare, încă unul.

O, Doamne! Stau exact între picioarele ei! Parcă a meritat să mă lovesc.

Se apleacă asupra mea.

— E magie? Cerneală invizibilă? Cum o faci?

— Sunt personaj, schimb literele.

— Ce?

— Eu nu sunt ca şi ceilalţi.

— Ce?

— Eu exist! Nu sunt doar în carte…

— Ce?

— Şi te…

Şterg repede. E prea devreme să îi spun că o iubesc, o să se sperie.

— Te rog, nu închide cartea!

Se încruntă. Se apropie de mine cu ochii mari şi mâna la bărbie.

— Hram! Nu te văd, M.

Iar mi-a spus pe nume!

— Unde eşti?

— Sunt aici. Sunt în litere. Sunt în carte.

— Unde?

— Nu ştiu unde sunt! Tu ar trebui să îmi spui. Tu te uiţi la carte.

Are o privire tâmpă, cum nu am mai văzut până acum. Exact ca iubita mea din carte atunci când i-am spus că vreau copii. Numai că este mult mai dulce.

— Nu eşti.

— Nu sunt?

— Nu eşti!

Femeile! Se uită în ochii tăi şi nu te văd!

— E gata masa, se aude o voce de bărbat.

— Trebuie să cobor la masă, îmi zice. Dar mă întorc în… Ce fac? Am înnebunit?! Vorbesc cu o carte?

Plonjez. Zbor pe lângă lustră, ating cu câteva litere un bec fierbinte, trec de şifonier şi nimeresc cu frazele direct în fereastra închisă. Mă preling pe geam şi aterizez cu faţa între elemenţii caloriferului, lângă o pereche de chiloţi întinsă la uscat.

Se putea şi mai rău.

În carte

După plecarea EI, consilierii de la şedinţă au început să îşi strângă lucrurile. Mecanic, ca nişte roboţi, pix după pix, hârtie după hârtie, servietă după servietă.

I-am strâns mâna avocatului la plecare.

— Du-te dracu'!

— O zi la fel de frumoasă, domnule M. Mi-a plăcut să facem afaceri împreună.

Stau singur pe scaun şi mă uit la hârtiile aruncate peste tot. Mai am una în mână, cea de la avocat. Sunt pregătit să o lansez, dar…

Stai!

Am o hârtie de la avocat? Am jucat de mii de ori scena asta, dar nu îmi amintesc că avocatul să îmi lase… *„Domnule M, eu ştiu o cale de a ieşi din rolul personajului. Trebuie să nu îmi vorbiţi despre asta. Vă voi scrie mâine”.*

De minute bune mă holbez la bucata asta de hârtie.

Lumea EI

— Spune-mi, M, ce înseamnă să fii personaj?

Ăăă, m-a luat prin surprindere:

— Îmi joc rolul de câte ori trebuie. La infinit, acelaşi rol. Mă rog, eu nu mai fac asta. Adică o fac, dar nu mereu. Când o sărutam pe fată jucam rolul, dar de obicei…

— M, mie mi-e greu să cred că vorbesc cu un personaj. Poate eşti un spirit intrat în carte.

— Poate sunt un…? Poate. Dar nu sunt.

— Dovedeşte-mi.

— Cum?

Se ridică din pat, aşază cartea rezemată de pernă. Este doar într-un tricou alb care abia îi acoperă pulpele.

— Dacă mă gândesc bine, e chiar romantic. Am un personaj al meu. Poate te fac să te îndrăgosteşti de mine.

— Sunt deja.

Izbucneşte în râs. Mă enervează râsul ăsta! Notez: *în lumea cititorilor nu e ca în cărţi. Nu trebuie să îi faci unei femei nicio mărturisire.*

— M?

— Da…

— …Eva. Mă cheamă Eva.

Întinde mâna spre carte și dă mâna cu o pagină. Mă zgâlţâie.

— Să nu mai faci asta, Eva. Simt tot!

— Simţi şi asta?

Se apleacă asupra mea şi, pentru secunde bune, îi pot vedea cerul gurii şi omuleţul.

— Ăsta a fost ca un sărut pentru tine? Aşa l-ai simţit? mă întreabă.

— Nu. Mai degrabă m-am simţit medic stomatolog. E

unul în carte la pagina 126, dar… te plictisesc.

— Nu, deloc. Povesteşte-mi: cum e acolo, în interior?

— Plictisitor. Fără tine, vreau să zic, e… plictisitor.

— Sunt străzi, birouri, oamenii ăia chiar există? Personajele?

— Da. Sunt toate.

— Există şi viitorul soţ al prietenei tale? Există şi G? mă întreabă jucăuşă.

Îi place de el! îi place de ipocritul ăla care îmi fura prietena!

— Din păcate, da. Îţi fac cunoştinţă cu el?

— Nu.

Se aşază pe pat şi pune cartea pe pulpele goale.

— Mie îmi place de tine. M, tu faci sex?

Leşin.

În carte

Sunt în bar şi aştept să deschidă cartea.

Sunt în bar şi aştept să deschidă cartea.

Sunt în bar şi aştept să deschidă cartea.

Sunt blocat.

Lumea EI

— Ai leşinat, îmi spune.

Este la un restaurant, pe terasă. Are două ceşti de cafea în faţă, una neatinsă. A plâns.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic important.

— Am leşinat, da. Cred că au pus prea multe substanţe toxice în cerneala tipografică de la o pagină, am inhalat şi…

Ce prostii spun! Nici eu nu cred.

— Adevărul e că sunt îndrăgostit, rostesc într-o suflare. De tine. Şi, când mi-ai spus că şi tu…

— Eu nu sunt îndrăgostită de tine. Abia am scăpat de o relaţie. Acum caut doar partener de sex.

Cât mă bucură vorbele astea! Partea cu relaţia, mai exact.

— Nici măcar nu ştiu cum arăţi, M. Am citit de zece ori descrierea din carte, dar nu te-am văzut*: „înalt, frumos, brunet, cu corpul bine lucrat, genul de bărbat pe care femeile îl vor imediat în patul lor şi care nu se îndrăgosteşte uşor”.*

— E o carte proastă, mă scuz.

— Este! Chiar aşa eşti, M?

— Mai puţin partea cu înalt, da. Şi cu frumos. Nici aia cu corpul nu e reală.

— Nu contează. Hai să te văd. Ieşi?

— Ies?

— Ieşi!

— Cum să ies?

— Cum se iese!

— Nu ştiu să ies!

— Ştii să îmi scrii, dar nu ştii să ieşi?

— Cam aşa ceva…

O chelneriţă cu un ciudat belciug în nas vine lângă Eva.

— Sunteţi bine? vorbiţi singură de câteva minute.

— Da. Pregătesc un discurs, am emoţii.

— Aaa, spune chelneriţă şi pleacă.

Eva bea o gură de cafea.

— Vrei? îţi tom puţină pe o foaie?

— Vreau să ies. Să fiu cu tine.

Cuvintele ies din mine ca baloanele de săpun din tub. Nici nu le gândesc.

— Am o idee. Ţi-o spun diseară. Întuneric.

În carte

Sunt în parcul de la pagina 65 cu Iamuitantumele. Şi aştept. Şi aştept.

Şi aştept.

— Te iubesc! îmi zice Iamuitantumele.

— Du-te naibii, cu toate personajele tale! Abia aştept să scap de voi toţi!

Alerg la pagina cu şedinţa, suport toată vorbăria şi la final iau hârtia din mâna avocatului.

„Tu nu poţi să ieşi din carte, dar poţi aduce pe cineva în ea. Odată adus... va rămâne personaj”.

Lumea EI

— M?

— Da.

— Vreau să mă iei în lumea ta.

— Vrei să spui... să nu trăim afară? Să nu ies eu?

— N-o să poţi, ar trebui să te chem eu, dar nu ştiu cum să fac asta.

— Te iubesc!

— Poate că şi eu te iubesc, M. Eşti un tâmpit!

— De ce mă.

— E de bine!

— A, ok!

— Vreau să facem dragoste, M! Ţi se scoală, nu? Vreau să avem o familie. Să facem doi copii din litere sau din

cerneală sau din ce se fac copiii la voi și să trăim fericiţi, departe de lumea asta a mea.

— Și eu vreau, Eva.

— Atunci cheamă-mă în carte.

— Şi renunţi la tot?

— La tot? Tocmai m-am despărţit de un curvar, am renunţat la şcoală, locuiesc cu părinţii şi sunt o epavă. De când mă ştiu am locuit mai mult în lumea mea decât în realitate. Tata mi-a spus mereu că trăiesc în cărţi. Numai că până acum nu găsisem cartea potrivită.

— Te iubesc, Eva!

— Te vreau, M!

— Te iubesc!

— Te iubesc! Acum faci ceva sau…?

În carte

Scriu*: „Trei luni de zile, M a lăsat-o să își aranjeze treburile în lumea ei, să își ia la revedere la toţi. Trei luni nu s-au văzut. El a aşteptat-o cuminte în lumea sa.*

Deodată, în bar, apăru EA, Eva. Venea din lumea cititorilor. Purta un tricou alb, care lăsa să i se vadă pulpele superbe. Mirosul său de vanilie puse deja stăpânire pe întregul local. M a simţit pentru prima dată mirosul fericirii. În toată viaţa lui de personaj obosit nu a fost atât de fericit!

Ajunge la masa lui M, îl întrerupe din scris și îi spune:

— Pe bune? Așa m-ai adus tu în carte?! În bar? îmbrăcată doar în tricou?”

Şterg repede: „… *purta o rochie lungă, albastră, și o pălărie cu boruri mari… Ajunge la masa lui M, îl întrerupse din scris și îi spune:*

— *Aşa mai merge”.*

Se aşază lângă mine la masă.

— Trebuie să îţi spun ceva, spune grav. M-am gândit. Am avut trei luni să mă gândesc, dar am ajuns la o concluzie.

Pe deget are un inel de aur alb, cu o piatră mare. Încearcă să îl acopere cu degetul mare.

— Trei luni e mult? o întreb cu strângere de inimă.

— E mult. De atunci nu am deschis cartea, pentru că am vrut să mă gândesc. Nu pot rămâne aici!

— Dar mă iubeşti!

— Te iubesc! Dar nu exişti! Eşti doar în imaginaţia mea! Iau medicamente pentru asta!

— Medicamente?

— Respect tot ce prescrie doctorul şi e mult mai bine. De altfel, asta e ultima mea halucinaţie.

— Halucinaţie, Eva? Ţi se pare că e o halucinaţie?

— Sunt într-o carte, la dracu’! urlă. Normal că e!

— Dacă pui problema aşa…

— Dar, înainte să plec, vreau să îţi ofer un cadou.

Am plimbat-o prin oraş, prin parc, pe străzi. I-am arătat apartamentul meu, păsărelele din carte, i-am făcut cunoştinţă cu toate personajele care i-au dat răspunsuri abracadabrante.

Într-o noapte am făcut dragoste pe terasa apartamentului meu, direct sub stele.

Am deschis uşa terasei şi am găsit-o goală, întinsă pe o pătură.

— Stelele nu arată ca în lumea mea. Descrierea din carte e vagă: *„Nişte puncte strălucitoare vopsite cu pensula unui pictor nebun”.* Zâmbeşte.

— Te-ai putea obişnui cu ele. Ar putea fi stelele tale, Eva.

— Nimic nu e ca în lumea mea.

— Rămâi!

— Nu pot, M… Dar o să-ţi fac un cadou. O amintire.

Se aruncă asupra mea şi facem dragoste ore în şir. Pe pătură, în apartament, în pat, pe masa din bucătărie, lângă şemineu, pe podea.

Îi privesc trupul gol şi perfect. Nu are nicio inhibiţie. Vreau să o sărut, dar mă opreşte.

— Nimic nu e ca în lumea mea. Nici părinţii, nici personajele. Doar tu. Dar nu e suficient. O să mă mărit, a părăsit-o în sfârşit. L-au şi promovat, acum are bani… O să fiu fericită acolo! Cu medicamente luate la timp! Dar, înainte de asta… Se aruncă iar pe mine. Mă sărută. Cel mai lung, mai pasional şi mai dulce sărut care a existat vreodată. Cu limba, cu buzele, cu tot corpul lipit de al meu. Minute întregi.

Se dezlipeşte de mine şi amândoi gâfâim ca după o partidă adevărată de sex. De dragoste. De iubire. De toate cele.

— Scoate-mă de aici!

Merg târându-mi picioarele pe străzi. Este noapte. Am lăsat-o pe terasă şi a fost ultima dată când am văzut-o.

Intru în rahatul ăla de bar şi încep să scriu, cu lacrimi în ochi*: „Şi, aşa cum a apărut, a şi dispărut, lăsând în urmă un puternic miros de vanilie şi un suflet distrus…”*

Mă uit în jur, e pustiu. Aceiaşi idioţi care se bat.

Îmi târâi picioarele înapoi spre casă. Deschid uşa apartamentului cu strângere de inimă. Sunt singur, ca şi înainte. Singur.

Îmi pun un pahar de vin.

Deschid uşa terasei.

Oare dacă mă arunc de aici, păţesc ceva? Nieee, e inutil.

— Stelele nu arată ca în lumea mea. *„Nişte puncte strălucitoare vopsite cu pensula unui pictor nebun”.* Zâmbeşte.

— Tu? Ce? Cum? Nu ai plecat?

— Nimic nu e ca în lumea mea.

— Nu înţeleg. Cum de eşti aici?

— Nu pot. Dar o să-ţi fac un cadou. O amintire.

Se aruncă asupra mea şi facem dragoste ore în şir. Pe pătură, în apartament, în pat, pe masa din bucătărie, lângă şemineu, pe podea.

Aş putea face asta în fiecare zi. M-aş putea obişnui cu personajul ăsta nou!

CAPITOLUL IV

Doar nu te aşteptai ca un băiat care locuieşte într-o carte să rămână cu frumuseţea aia blondă cu sâni de manechin *Victoria's Secret?*

Nu? Spune-mi că nu, te rog! Că nu eşti atât de naiv!

Fetele frumoase nu îi aleg niciodată pe băieţii cu carte, înţelegi? Doar se distrează puţin cu ei şi le lasă amintiri. Iar ei sunt nevoiţi să trăiască cu ele toată viaţa. De câte ori ai văzut tu pe stradă un bibliotecar ţinând de mână o modelină?

Aşa că, dacă ai ceva minte, lasă acum cititul şi pleacă să faci bani!

Dar n-o s-o faci, nu?

Mai stai. Pentru că te interesează ce s-a întâmplat cu Maria. Maria…

Până la 16 ani nu am sărutat-o, dar am avut nenumărate orgasme cu ea.

Mai precis: cu poza ei, cu ea în gând noaptea, cu ea sărind coarda vizavi și eu înfipt în caloriferul din camera mea. Toate cu ea!

Din perspectiva istorică, prea puţină importanţă mai are dacă ea a ştiut sau nu că noi doi am fost împreună.

— Mergi şi tu la Cornel? o întreb.

Era seara de video.

Adică ne strângeam în sufrageria lui Cornel vreo 30 de handralăi gata să ne uităm la filme. A se citi adolescenţi în călduri care sperau să pipăie fete.

Nici măcar nu mai conta ce fel de filme erau: de la porcării siropoase ca *„Pasărea Spin”,* la comedii de dragoste, de groază sau documentare despre oameni care mâncau şobolani în Asia.

— Mai vin fete?

— Mai vin, sunt 15 din 30.

Minţeam. Făcusem lista cu Cornel mai devreme şi erau maxim 8 fete, dintre care două urâte. Organizam invitaţii pe locuri, iar cele urâte erau aşezate separat pe scaune de bucătărie, lângă ușa de la balcon.

— Bine, dar stai lângă mine. Că altfel iar se freacă Cornel de mine toată noaptea.

Am zâmbit şi l-am înjurat în gând pe Cornel.

— A, și fără porno, da?

— Fără. Nu a apărut nimic nou. Doar ceva cu animale dar nu ne-a atras.

— Scârbooos!

Aranjam frumos sufrageria lui Cornel înainte de marea seară de video. O transformam, dacă nu în cel mai arătos cinematograf, măcar într-unul întunecos. Puneam pături în geam să nu intre lumina de la stâlpul de afară.

După aceea cumpăram sucuri la dozator: verde (cu un gust dubios de kiwi şi mentosane expirate) şi galben (cred că era din şofran amestecat cu zahăr şi cu praful adunat de pe portocale.

— Dă-ne ceva porno, o comedie, plus documentarul ăla tâmpit şi unul de groază!

Ăsta era momentul în care închiriam filme de la ghereta unui parter de bloc din Titan.

— Să le aduceţi derulate, că vă taxez în plus!

Pe domnul Doru îl durea în fund dacă închiria filme porno celor care nu aveau 18 ani. În schimb, trăia o dramă dacă îi aduceai casetele nederulate.

Ţin minte că în seara aia era frig la Cornel. Nu funcţiona căldura, iar eu asociam asta cu fericirea. De câte ori caloriferele erau oprite, veneam cu pături de acasă şi ne înveleam.

Acum… gândiţi-vă: Eu+Creaţa sub o pătură, beznă, într-o sufragerie, privind un film de dragoste. Dacă aveam noroc, chiar unul horror! Cu ea sărind în braţele mele.

— Stau două filme, că mi-e somn.

O trag lângă mine sub pătura cu carouri. Făceam parte dintre cei aleşi. Vreo şase la număr. Aceia care aveau lângă ei o fată.

În rest, băieţi fără pereche, uitându-se la filme.

Nimic nu este mai trist decât un băiat uitându-se la alţii care se giugiulesc pe sub pături, lângă el.

După o oră şi jumătate, după ce s-a terminat *şocanta Asia,* plictisită de lipsa mea de îndrăzneala, Creaţa a pus capul pe umărul meu.

— Oamenii ăştia din Asia chiar mănâncă şobolani şi viermi, Băieţică?

— Da… e cumplit. E foamete, e o dramă!

Mă durea în cur, dar eram în stare să spun orice numai să stea pe umărul meu. Speram că, fiind aşa aproape de mine, îmi poate simţi bicepşii lucraţi pe ascuns. Aşa că, de câte ori respiram, îi încordam uşor.

După altă oră, mototolul din mine şi-a făcut curaj. Am lăsat şi eu capul pe capul ei.

În filmul pe care îl vedeam părea o poziţie romantică, dar în realitate, tot ce simţeam era un ghemotoc de păr în gură.

— Îmi place Richard Gere, Băieţică. E atât de tandru cu ea!

— Bhih, bihr!

— Te-ai înecat cu ceva, Băieţică? Îţi dau un pumn în spate?

Apoi am pus o pernă pe picioare, iar ea şi-a pus capul pe ea.

— E un bărbat minunat, o iubeşte mult, îmi zice impresionată. Iar ea e drăgăstoasă.

— De abia a luat-o. E curvă. O plăteşte cu 100 de Dolari să fie drăgăstoasă.

— Da, dar eu am văzut filmul. Ştiu ce urmează.

O mângâiam pe cap cu gesturi lente şi, din când în când îi luam câte un fir cârlionţat şi îl înfăşuram pe deget.

— Numai cu urechea ai grijă, te rog. Se infectează repede, am luat antibiotice ultima oară.

Richard Gere o săruta pe Julia Roberts pe ecran, iar în jurul nostru două cupluri în călduri trecuseră la treabă.

Pămpălăul blocului, un băiat înalt şi foarte slab, călărea de zor o ochelaristă din cartier cu vreo 30 de kilograme mai dolofană.

Când era o scenă mai luminoasă pe ecran, îl vedeam pe pămpălău lingând gura, nasul sau rama ochelarilor. Am decis să nu mai privesc înspre ei.

Nici nu îmi amintesc de unde veneau mai multe gemete: din televizor sau din cameră.

— Băieţică, oare chiar există bărbaţi atât de romantici?

Richard Gere îi dădea tipei un pahar cu vin şi ciocneau.

— Vrei să pun suc de kiwi în pahare? zic şi eu. Dăm noroc?

— Eu nu beau porcărie din aia verde!

Şi uite aşa îţi taie femeile cheful de romantism! Lângă noi era un tip singur, îngrămădit sub pătură. Avea destul de multe zvâcniri ciudate. Cred că îl dădea gata Julia Roberts. În fine, nu ne judecaţi prea aspru.

Repet: eram adolescenți!

Tot ce conta e că Maria era la mine în poală. Iar eu îi frecam de zor părul.

Pe la jumătatea filmului *Frumușica (Pretty Woman),* am băgat mâna sub pătura şi am pus-o pe spatele ei.

Fie ce-o fi!

— Nu îl lasă să o sărute! îmi povesteşte. Doar sex face

cu el, sărutul e prea personal.

Ce vorbeşti?! Păi, mai înţelegeam eu ceva din ce e în mintea unei femei?

„Sărutul e prea personal, dar sexul nu, tâmpitule!”

Apoi, în timpul unei replici la care a râs, i-am strecurat rapid palma pe sub braţ.

Nu ştiu dacă îţi dai seama, cititorule, dar degetele mele erau la mai puţin de doi centimetri de sânii ei.

Ştiţi cum se urcă un munte? Pas cu pas. Ei, aşa am apropiat eu mâna de sânul ei stâng. De câte ori râdea, ridica puţin braţul, iar eu mai înaintam puţin.

Şi încă puţin, şi încă puţin!

Aşteptam replicile amuzante ca pe minuni!

Dar, din păcate, Richard Gere este haios ca un tanc rusesc.

Probabil înmuiată de chinul meu, Creaţa a început la un moment dat să râdă aiurea.

Richard*: „You could be so much more!”*

Creaţa: *„Hahaha!”*

Julia: *„I’m gonna treat you so nice, you’re never gonna let me go”.*

Creaţa: „*Hihihi!”*

M-a ajutat să înaintez pe sânul ei, iar eu aveam grijă să nu dau niciun pic înapoi.

Spre final, când Richard Gere s-a căţărat pe scările metalice ca să ajungă în apartamentul Juliei, mâna mea se căţărase şi ea pe suzeta stângă a Creţei.

Ptiu, drace!

Ptiu, drace!

Atingeam un sân! Şi nu era al Sabrinei, de pe posterul

din camera mea.

UN SÂN AL UNEI FEMEI ÎN CARNE ȘI OASE!

În momentul ăla a început războiul dintre cap și organul fericirii.

Lupta grea a durat câteva secunde. Capul a fost învins, iar sângele s-a scurs tot înspre organul fericirii. Foarte mulţi soldaţi, a se citi neuroni, au murit în acel război.

E cumplit de bine pe sânul Creţei.

Aproape doi ani de muncă asiduă. În sfârșit, culeg roadele!

Să studiem puţin locul…

Așa, sânul seamănă la pipăit cu perna mea, dar ceva mai tare și mai mică. Și nu ies fulgi din el.

Cel puţin… așa pare la prima pipăire.

Așez degetul mare pe suzetă. Asta, prin bluză, se simte ca guma din capătul unui creion chinezesc. Oare fetele mai au nevoie de gumă?

— Vrei să bagi mâna sub bluză?

Dacă vreau să? Ce întrebare idioată!

— Da. Doar dacă vrei și tu.

— Ok, dar încet. Te rog.

Mi-a luat mâna, mi-a introdus-o pe sub bluză și a așezat-o direct pe sânul stâng.

Știţi momentele alea de dinainte de examen?

De înveţi ca nebunu’ 6 luni, zi și noapte. Repeţi încontinuu materia: în tramvai, acasă, pe stradă… Și, la orice oră din noapte te-ar întreba cineva:

— Care e Formula lui Moivre?

Tu îi spui:

— Cos de x plus i sin de totul la puterea n este cos de nx plus i sin de nx, în pana mea! Vii cu rahaturile astea simple?!

Apoi, când ajungi în sala de examen, îți scoți foaia, pixul, tragi subiectul și… și…

…te blochezi?

Ei, așa eram eu.

Cu foaia (sânul) sub mâna mea, cu pixul pregătit și subiectul aproape leșinat în brațele mele.

Dar… blocat total. Și panicat.

Nu înțelegeam ce trebuia să fac cu mâna. Dacă o frecam, ca atunci când i-am frecat urechea, nu se inflama suzeta?!

Cum ar fi umblat Maria pe stradă cu un mare sân pansat din care curge puroi?

Dacă nu o mișcăm deloc? Iar era prost, pentru că mi-a zis*: „Încet”.* Iar asta presupunea mișcare.

Am oftat și am trecut la treabă. Am apucat suzeta cu degetele și i-am dat drumul de câteva ori. Nu se întâmpla nimic.

Am ciupit-o cu două degete. Nimic.

Apoi cu trei. Ce trebuia să se întâmple?

Cu toate.

Panică! Acum ce fac?!

Bobârnace?

Să apăs cu podul palmei ca la primul ajutor de la ora de Sport?

După câteva minute, probabil sătulă de ciupituri, i s-a făcut mila de mine și a pus mâna ei pe mâna mea.

Cu mișcări lente, a început să își maseze sânul. Lent și ușor apăsat.

„De ţinut minte, prostule!”

În sfârşit! Cineva dintre noi doi chiar ştia ce trebuie făcut în situaţia aia disperată! Era ca şi cum profesorul ar fi venit la examen, ar fi luat tandru mâna mea în mâna lui şi ar fi început să scrie rezolvarea.

După o oră, eram specialist.

Ştiam exact ce formă are sânul unei femei, cum se simte la pipăit şi care sunt punctele care o fac să scoată sunete ciudate.

Făceam diferenţa între apăsare, masaj circular, amăgit suzeta şi mângâieri cu degetele.

Stabilisem exact şi cu ce seamănă sânul stâng al Creţei: cu o prună uriaşă. Doar că am constatat că din ea nu curgea zeamă.

Sânul stâng era complet sub stăpânirea mea şi abia aşteptam să îl cunosc şi pe dreptul.

— Am ceva să îţi spun.

Instinctiv, mi-am retras mâna de sub bluza ei.

O să mă certe? Nu trebuia să o fac? Oare am lăsat-o însărcinată că i-am pus mâna pe sân?

— E aşa de grav? îi spun timid.

— Hai să ieşim din cameră.

Cu organul fericirii într-o splendidă poziţie de drepţi, mi-a fost foarte greu să îmi fac loc până pe balcon.

— De ce mergi în patru labe? îmi spune.

— Sst, ca să vadă ăştia la televizor.

M-am lipit cu organul de uşa balconului, am împins-o şi 1 am ascuns în spatele unei lăzi cu ceapă.

Creaţa s-a lipit de mine, m-a apucat de guler şi m-a sărutat pe obraz. A stat atât de mult cu buzele lipite de el

încât am putut număra secundele.

Opt, nouă…

Când s-a desprins şi s-a uitat în ochii mei, plângea.

— De ce plângi, Creaţo?

— E de la ceapă!

— Care ceapă?

— Din lădița asta în spatele căreia îţi ascunzi băţul sculat.

M-am înroşit tot.

— E, de cum… ce? bâjbâi.

— Lasă asta, te rog. Încerc să îţi spun de două luni, dar nu am ştiut cum. Aşa că o să îţi zic direct, Băieţică.

De două luni? Ceva în tonul vocii ei mă face să cred că este grav. Foarte grav.

Atunci m-a sărutat. Un sărut lung, cu limba, cu lacrimi, cu muci. Un amestec de râs cu plâns şi cu dor şi cu drag şi cu sex şi cu disperare.

L-am savurat cât am putut, dar nu m-am putut bucura pe deplin de el. Muream să aflu ce are de spus.

Muream!

— Silviu, Băieţică… o să te părăsesc.

S-a prăbuşit cu capul pe pieptul meu, iar ochii mi s-au umezit instantaneu.

Am simţit o vâjâială în urechi şi m-am prăbuşit pe linoleumul din balcon.

— N-o să ne mai vedem, probabil, niciodată.

Cum naibii să ajung până aici, iar apoi să mă părăsească?

Probabil… niciodată?

I-am pus mâna pe sân acum câteva minute! Asta nu

înseamnă că suntem iubiţi?

O, Doamne, a rămas gravidă?!

Da, atât de mult mă pricepeam la educaţie sexuală, încât credeam că, dacă săruţi o fată, poate rămâne gravidă.

— După trimestrul ăsta, o să plec din ţară.

— O să ce?! zic.

— Plec cu ai mei în America.

Nu înţelegeam ce vrea să zică.

— Şi cât stai?

— Definitiv.

Au urmat cele mai triste două luni din adolescenţa mea.

Mă întâlneam cu Maria în fiecare seară în scara blocului. Îmi povestea cum o să fie în America, cum o să-l întâlnească pe Mickey Mouse, iar eu lăcrimam şi îi puneam mâna pe fund.

Îmi promitea că o să îmi scrie atunci când va ajunge scenaristă la Hollywood, iar eu îi strecuram mâna pe sub tricou.

Îmi promitea că o să ne vedem peste maxim un an, când o să vină în ţară, iar eu căutam să tacă pentru a o putea săruta cu limba.

În ultima seară…

— Mâine dimineaţă am avion. Zburam mai întâi la Paris…

Am înghiţit în sec şi i-am mângâiat sânii cu ambele mâini.

Ba chiar am continuat să o fac, trist şi apăsat, când pe lângă noi a trecut domnul Marinache. Nu îi mai păsa, nu mai avea nicio reputaţie de apărat.

La plecare m-a sărutat cu limba.

— Nu fi trist, da?! O să ne vedem, mă amăgeşte.

— Sigur, dacă zici tu. Dar nu te pot lăsa pe tine în ţară şi să plece doar ei?

Mi-a pus degetul pe buze, apoi mi-a înghiţit limba flămândă.

Ultimul sărut.

— Băieţică, plec să termin bagajele. Uită-te pe geam. Uită-te… şi azi.

M-am ruşinat. Să ce? Ea ştia că o urmăresc?

— Dar eu nu… am bolborosit în barbă. Niciodată.

Ei, pe cine păcălesc?

— Lasă asta. Am o surpriză de la revedere.

În zece minute eram în faţa caloriferului. În seara aceea nici măcar nu m-am mai obosit să mă ascund după perdea.

A aprins lumina în camera ei şi mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu, timid.

Apoi şi-a dat tricoul jos, pantalonii şi chiloţii Tetra.

În câteva secunde, Maria stătea goală în faţa mea. Ne despărţeau doar vreo zece metri de văzduh şi două geamuri.

Am scos ocheanul şi am privit-o.

Gura, gâtul, sânii…

Când se va întoarce în ţară o să îi pipăi din nou sânii? Când?

Buricul, coapsele…

Simțurile mele erau desfătate.

Poate că am văzut şi lucruri mai incitante, dar numai în filme porno sau în afişe.

Şi-a pus fundul pe câteva cărţi de pe biroul din camera sa, ca să o pot vedea. Apoi şi-a desfăcut uşor picioarele.

Pulpele, pădurea…

Stai! Ce?

Dau înapoi.

Pulpele, pădurea…

Vă reamintesc, eram în anii ’90 și, în România nu apăruseră destule saloane de depilare, iar programările se făceau cu săptămâni înainte. În filmele erotice, Emmanuelle avea smocuri de păr la fofoloancă (nu am găsit un nume mai bun).

În general, toţi actorii din filmele sexy erau ecologiști și aveau pădurile la purtător.

Creaţa a rămas până spre dimineaţă căţărată pe birou cu picioarele desfăcute, uitându-se la mine.

Printre copaci i se zărea floricica (am găsit un nume mai bun).

Creaţa nu se mângâia, nu făcea absolut nimic.

Doar mă privea, iar eu o cercetam curios prin ochean și salivam ca un câine în mijlocul verii.

De două ori a băut apă, dar a avut grijă să nu se ridice de pe birou.

O dată mi-a făcut cu mâna, probabil ca să se asigure că nu dorm.

Era goală, în faţa mea, dar eu nu o puteam atinge.

Povestea asta a durat câteva ore bune, timp în care am violat de câteva ori masca de lemn a caloriferului. Trist și apăsat. Cu durere și compasiune. Cu lacrimi și jale.

Nu îmi puteam scoate din cap gândul că o să o pierd, după ce abia o câștigasem.

A doua zi dimineaţă, tata a intrat în camera mea și a strigat-o pe mama:

— Sando, vino repede cu un mop că a curs caloriferul!

Maria a plecat.

Apoi, în anul ce a venit, mi se părea în fiecare zi că o zăresc cu coada ochiului.

Ba în scara blocului, ba atunci când jucam *Frunza* sau pe canapeaua lui Cornel.

Serile de video nu mai aveau niciun farmec fără ea, iar eu mă trezeam privind jilav către locul de pe canapea unde stătuserăm împreună și îi mângâiasem un sân.

Nici dacă ieşeam pe balcon nu eram mai bine. Aşa că la un moment dat am început să găsesc scuze şi să nu mai merg.

Scara blocului…

Durea prea mult să trec singur pe acolo. O vreme am încercat să închid ochii şi să trec val-vârtej spre lift. După ce am lovit cu capul în tocul uşii, am zis că este mai bine să schimb traseul.

Un an de zile am intrat în bloc pe scara cealaltă, am urcat pe acoperiş, pătrundeam pe geamul spălătoriei şi coboram la scara mea.

Am fugit de Maria, de amintirea ei. Dar ea mă urmărea peste tot.

O vedeam peste tot, dar ea nu era nicăieri.

O Fată Morgana.

În anii care au urmat nu am mai ştiut aproape nimic despre ea. Nicio scrisoare, nicio veste.

Promisiunile de genul *„o să-ți scriu*” nu au trecut proba timpului şi a distanţei. Unii vecini spuneau că este la New York, alţii că ar locui la rudele din California. Dispărea şi

apărea ca *Fata Morgana.*

Pe la 17 ani mi-a trecut prin cap să îmi iau un bilet de America, să urc în primul avion şi să o caut pe acolo.

Cât era de greu să găseşti o Maria în America?

Da, atât de mult mă ducea capul!

Dacă aş fi regăsit-o, ce aş fi făcut?

Aş fi mers din când în când în America, în noua ei lume pe care nu o cunoşteam deloc? apoi m-aş fi întors în lumea mea, fără EA?

Poţi să trăieşti aşa, iubind pe cineva la distanţă?

Am regăsit-o?

Ai și tu răbdare o poveste!

Îţi spun după.

Fata Morgana

Ieri

Mai sunt câteva ore până la înserare şi este destul de frig pentru o zi de octombrie. Ea mă priveşte cu un aer de

copil curios şi jucăuş.

— Povesteşte-mi din nou când m-ai văzut pentru prima dată! se alintă.

— Iar?

— Te rooog!

Stau lângă lacul din vârful muntelui și arunc cu pietricele, îmi place activitatea asta, mă relaxează.

Acum 10 ani

De obicei îmi plăcea să merg cu trenul, dar în ziua aceea era aproape gol, iar oamenii nu păreau comunicativi. Sau interesanţi. Sau măcar vii.

Un tânăr sforăie, un domn îşi frunzăreşte ziarul de o oră, iar o bătrânică îşi corectează încontinuu nepoţica.

— Lasă-l în pace pe domnu', mamaie!

Am nimerit într-un compartiment…

Mai am destul până la cabană. Mă relaxează gândul că în câteva ore o să-mi văd gaşca de prieteni, toţi de vârsta mea, 17 ani.

Număr stâlpii care trec prin dreptul geamului, aşa mai scap de plictiseală. Ca să diversific, încerc să număr în paralel și casele.

Terminasem de citit o carte proastă, pozasem tot ce se putea poza pe geamul trenului: şinele cu zăpadă, gări albe, stâlpi cu zăpadă, pisici zgribulite, câmp cu zăpadă, urme de pipi de câine în zăpadă…

Trebuie să ies pe hol.

Plictiseala din compartiment m-a lovit în moalele capului. Nici măcar nu fumez, să am o activitate…

— Poţi să ne faci și nouă o poză?

Doi tineri iubăreţi, poate cu doar câţiva ani mai mari decât mine, stau pe jos pe holul trenului şi fumează. El are barbă şi un aspect neîngrijit, plus nişte haine kaki de militar african sau de pădurar, nu îmi dau seama. Ea este blondă şi are o faţă rotundă, ca o turtă dulce, şi vârful nasului ridicat ca al unui Elf.

— Ne-am cunoscut în tren. Chiar aici, în vagonul 9, îmi spune el cu o voce de poet. Eu am locul 64, iar ea 65. Ce coincidenţă uimitoare!

— Suntem studenţi, continuă domnişoara Elf. Şi, o să rămânem împreună toată viaţa! Aşa că vrem să avem o poză de la prima întâlnire.

Ce fotograf aş fi dacă aş refuza aşa ceva? Eram foarte mândru de aparatul meu Zenit primit de ziua mea, la 17 ani. Era destul de vechi, dar nu conta.

— Imediat. Da…

Mai aveam doar 5 poziţii.

Ieri

Pe lac sunt doar două bărcuţe de pescari, în depărtare, lângă stânca cea mare care iese din apă.

De câte ori ajung la ea când e frig afară, eu sunt îmbrăcat foarte gros. Mă simt foarte prost când o văd în rochiţa aceea subţire.

— Când m-ai zărit? mă întreabă Fata Morgana.

Îi spun aşa, în gând, pentru că nici până în ziua de azi nu mi-a spus numele său real. Dacă nu aş vedea cu ochii mei că arată ca o fată de douăzeci de ani, aş putea jura că are trei.

— Când? Spune-mi!

Încerc să mă uit spre lac, dar se bagă în faţa mea. Îmi

feresc privirea și o îndrept spre munte. Degeaba.

„Nu are trei ani, ci doi!”

I-am spus povestea asta zece ani la rând. De fiecare dată când am venit la ea. Îi place atât de mult să o audă, încât eu nu îi pot rezista.

Copacii reflectați în apă au niște culori din altă lume. Înjur în gând că nu am vechiul aparat cu mine. Când sunt cu ea nu am voie să îi fac poze. E *prima regulă,* încă de pe vremea când eram în liceu.

— Ești obsedat de poze, îmi zice ca și cum mi-ar citi gândurile.

— Uite și tu ce culori… E greu să…

— Adevărat.

Ia o piatră, închide un ochi și își fixează ținta. O aruncă așa, doar pentru a-mi arăta că o poate face mai departe decât mine.

— Cum de poți atinge pietrele? o întreb iar. Ridică din umeri.

Acum 10 ani

I-am așezat pe cei doi studenți pletoși lângă ușa trenului, să le bată lumina pe față, lumina chioară de la becul din tavan.

— E alb-negru, să știți. Nu am avut bani de film color, le spun.

— Bine și așa, importantă e vraja, amintirea! Noi doi și, pe geam, codrul, natura, spune studentul.

Îi făceam poză lui Eminescu și eu nici măcar nu știam că sunt cu el în tren. *„La 20 de ani te căsătorești și te desparți de trei ori într-un drum cu trenul”,* îmi zboară un gând.

Am declanşat.

Un cadru destul de prost, din cauză că nu aveam suficient spaţiu: cei doi sărutându-se, iar pe fundal o uşă de tren. Nici măcar lacul din depărtare nu se vedea foarte bine. O poză mediocră, puteam mai mult.

Aveam un laborator foto în baia de acasă. O perdeluţă neagră, revelator, vase, hârtie fotografică... Poate reuşeam să mai îndrept poza la developare.

— Mergi în Retezat, dragă tinere? mă întreabă domnişoara Elf.

Ieri

Stau îmbrăcat cu pulover şi tot tremur puţin. Nu înţeleg niciodată cum de nu îi este frig în rochiţa aia.

— Nu tremur, nu! Zâmbeşte. Nu simt frigul, nu te mai simţi prost că eşti îmbrăcat.

Pune mâna sa dreaptă peste mâna mea şi îmi arată cum să mişc încheietura ca să arunc bine piatra. Aş vrea să simt. Aş vrea ca mâna ei să fie materială, să aibă greutate, să o pot strânge. Nu îi spun asta, am făcut-o o dată şi s-a supărat rău.

— Trebuie să fii mai flexibil. Să roteşti din încheietură puţin.

Îmi arată cum se face. Ca şi cum ar fi aruncat pietre în lac toată viaţa, iar eu eram un biet începător.

— Mulţumesc, doamna profesoară de aruncat pietre. Cum ziceai că te cheamă?

Nu îmi răspunde, ca de obicei.

Acum 10 ani

— Merg în Retezat, da, îi răspund domnişoarei Elf. La o

cabană.

— Putem să oprim în orăşel să developezi filmul, te rugăm?

Ea are nişte ochi atât de plângăcioşi! Urăsc faza asta! Urăsc că nu pot spune*: „NU, trebuie să ajung la prietenii mei. Am 17 ani, o să facem foc de tabără, o să ne distrăm, o să dansăm, o să trântesc o fată în zăpadă şi, dacă am noroc, poate o sărut şi ne giugiulim până dimineaţă… Mă grăbesc la ei!”*

— Da, desigur.

Ne oprim în orăşelul de munte, la un laborator foto mai prost dotat decât cel din baia mea.

După două ore de aşteptare, timp în care a trebuit să văd pe viu cel puţin 200 de săruturi pasionale ale celor doi studenţi, avem, în sfârşit, poza.

— Iubita mea, acum se revelează prima noastră amintire, punctează Eminescu momentul.

Deschid plicul.

Douăzeci şi patru de poze alb-negru: câini, şine de tren, zăpadă, copaci. Ultima ar trebui să fie poza cu cei doi îndrăgostiţi.

Nu înţeleg nimic.

Cum se poate?

În poză sunt… TREI persoane.

Ieri

— Îmi place la nebunie când îmi povesteşti asta! La nebunie!

Ea ţopăie de fericire în jurul meu. Am rămas cu piatra în poziţie de aruncare, dar nu mă pot opri din râs.

Este atât de fericită! Şi desculţă. Pe frigul ăsta! îmi stă inima când o văd aşa, dar ea pare să nu simtă nimic.

Pescarul de la capătul pontonului se uită la noi destul de urât. Cu siguranţă că i-am speriat peştii.

— Îmi cer scuze! Nu am vrut!

Acum, că am ţipat, cred că am făcut şi mai rău.

Acum 10 ani

Poza este cel puţin ciudată.

Se văd, mai clar decât mă aşteptam, Eminescu şi iubita lui sărutându-se, iar pe geamul uşii, afară, în câmpul alb, cu lacul în depărtare, se vede o fată.

Tehnicianul de la laborator îşi lasă ochelarii pe nas şi se uită mirat la poză.

— Aşa ceva...

Ia filmul negativ din maşinărie, trage cârpa neagră de la fereastră şi se uită la el în lumină. îl studiază minute bune, iar, când ajunge la ultima poziţie, repetă:

— Aşa ceva... Aşa ceva...

Este imposibil! Eu mă pricep la fotografie! La timpul ăla de expunere, nu aveam cum să fotografiez pe geam o fată din mijlocul câmpului.

Nu s-ar fi văzut nimic pe film. În plus, în poză, imaginea ei este la fel de clară ca şi a celor din tren. Liniştită, privea drept în obiectiv. Lacul se vedea şi el destul de clar în depărtare. Iar: imposibil!

Şi totuşi, o fată blondă cu tot soarele din lume în păr, îmbrăcată într-o rochie de in albă, care aduce mai mult a cămaşă lungă, pe care se disting clar până şi modelele albastre de pe margine... ESTE în poza mea. Desculţă, în

zăpadă.

O poză alb-negru, un film alb-negru??? Şi o fată color? Cum n-ai…?

— Ce aparat şmecher ai! A capturat-o şi pe domnişoara de pe câmp! spune studenta. Color.

— Şi e chiar foarte, foarte fru… continuă Eminescu până ce primeşte un cot în burtă.

— Cum se poate? intervine tehnicianul. A ieşit perfect! E film alb-negru… nu înţeleg! Dacă foloseaţi un timp de expunere mare, cei din faţă ieşeau în mişcare…

— Foarte… frumoasă, am vrut să zic, îl întrerupe Eminescu studiind poza.

Prietena lui îi aruncă o privire*: „Hmm, de acum ești al meu, să nu te pună naibii să uiţi!”*

— Frumoasă… într-un fel. Nu la fel de frumoasă ca tine!

La auzul acestor vorbe, domnişoara Eli se transformă în Veronica Micle şi îl sărută pasional.

Ieri

— Am speriat toţi peştii. Domnul acela de pe ponton o să ne bată.

Își ridică rochia până la genunchi și intră în apă. Pe frigul ăsta?!

De fiecare dată poartă aceeaşi rochie/cămaşă de in Pare o cămaşă de noapte lucrată fin sau o rochie de plajă. Nu mă pricep. Sau poate sunt mai multe? Toate albe cu mici desene albastre? Nu, e aceeaşi.

— De când ne cunoaştem?

Se uita în ochii mei, ca şi când m-ar testa.

— Ăsta e al zecelea an când vin la cabana de la lac, îi

răspund. De la 17 ani ai mei. Tu aveai…

— Corect!

De fiecare dată îmi ia vorba din gură. Niciodată nu mă lasă să o întreb câţi ani are. *Asta e a doua regulă.*

Vin la lac să mă întâlnesc cu ea a optzeci şi patra… ba nu, asta e a optzeci şi cincea oară. Şi niciodată nu mi-a spus câţi ani are.

Acum 10 ani

— Această poză, cu acest aparat, este imposibilă! a strigat la mine tehnicianul de la laborator. IM-PO-SI-BI-LĂ!

— Ştiu…

Am simţit nevoia să mă scuz. Chiar este o poză imposibilă, dar… se vede treaba că este imposibil de posibilă.

— Aţi făcut vreun trucaj?

— Acum? în tren? mă scuz.

— Mda…

Îmi ia aparatul din mână. îl desface agitat, îl întoarce pe toate părţile sub privirea mea ascunzătoare. Măcar studenţii s-au oprit din sărutat.

— Hmmm…

Tehnicianul se prăbuşeşte în scaun. Este distrus.

Eminescu se apropie de el:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, chiar dacă este o fotografie imposibilă, onirică am putea spune, cu apariţia acestei făpturi din lumea ireală, aş vrea şi eu o copie. Este prima noastră poză împreună. Trebuie să am o copie!

Ieri

Lacul este agitat.

Fata Morgana se uită în depărtare, spre stânca cea mare care iese din apă, şi se încruntă.

De câte ori priveşte stânca, mâinile ei încep să tremure uşor, sprâncenele i se arcuiesc, iar faţa capătă o expresie chinuită. Niciodată nu o întreb de ce se transformă aşa când priveşte spre stâncă.

Asta e a treia regulă.

Am întrebat-o o dată acum mulţi ani. Şi-a pus mâinile la ochi şi a plâns ore în şir. Atunci am sărutat-o pentru prima dată. Am luat-o în braţe şi i-am sărutat mâinile.

Acum îi sărut podul palmei. Poţi simţi căldura, emoţia şi tremurai ei. Îmi imaginez că palma sa s-a materializat pentru câteva clipe.

— Şi degeţelele, te rog, spune Fata Morgana.

„Ating” cu buzele, rând pe rând, fiecare deget în parte, iar ea zâmbeşte şi închide ochii fericită.

— Când mai vii?

Faţa ei este extrem de serioasă. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi se uită în ochii mei clipind des. Este o reprezentaţie teatrală, în mod evident. Dar bărbaţii se înmoaie la prostii din astea.

— Am început să muncesc. O să îmi iau concediu prin primăvară.

Se îndepărtează brusc de mine, face doi paşi şi se aşază pe pietriş, lângă mal. Pescarul de pe ponton ne fixează cu privirea de minute bune.

— Mă întorc la jumă… începutul lui martie.

Aruncă cu pietricele în apă, nu mă bagă în seamă. Urăsc faza asta când îi spun că urmează să plec, iar ea se supără.

Acum 10 ani

Am ajuns la cabană şi toată noaptea nu m-am putut distra.

Cabana este exact pe partea cealaltă a lacului care se vedea din tren, destul de aproape de stânca cea mare. La focul de tabără de lângă lac le-am arătat prietenilor mei poza.

— Sunt sigur că a rămas imprimată pe filmul vechi, zise isteţul grupului.

— Sau ai un aparat maaagic, râde o prietenă.

Cert e că nu m-am putut distra toată noaptea. Abia a intrat o bere. Cât despre sărutat cu vreo fată…

În schimb, le-am făcut tuturor multe fotografii. Două filme întregi. Speram că dacă le developez, poate, pe vreo poză…

Ieri

— De câte ori pleci, eu… rămân singură lângă lac. E pustiu.

Plânge. De fiecare dată, când vine vorba de plecare, plânge, încerc să fiu bărbat şi să plâng în mine.

— Ştiu, îi spun.

— Ştiu că o să te întorci, dar.

— Mă întorc. De ce nu vii cu mine?

Întrebarea asta nu se lasă niciodată cu răspuns.

De zece ani îi adresez aceeaşi întrebare: „DE CE NU VII CU MINE?”

De zece ani tace.

La început, în primii ani, am fost furios că nu îmi

răspundea. Odată am făcut şi o criza de nervi, am urlat, şi, pentru că nu mi-a răspuns, am luat-o la fuga spre primul tren.

Cuprins de remuşcări, m-am întors săptămâna care a urmat. Nu mai era. Am aşteptat-o câteva ore bune şi nu a apărut. Când să plec, am auzit un plânset. Stătea chircită într-o barcă de pescari şi nu spunea nimic. Privea înspre stânca cea mare şi tremura.

De atunci nu mai insist. O întreb o singură dată, şi atât, fără să mă enervez.

— De ce nu vii cu mine?

Am încercat.

Acum 10 ani

A doua zi am coborât în orăşel şi am dus pozele la developat. Era duminică, închis. Nici ţipenie de om pe stradă.

Am întrebat la casa vecină dacă ştie cineva unde îl găsesc pe domnul cu ochelari de la laborator.

— Poţi să vii puţin? a strigat doamna din pragul uşii. E un tânăr care vrea să lucrezi duminica.

Şi îmi râde în faţă.

Ce urât a sunat*: „e un tânăr care vrea să lucrezi duminica*
Mă simt vinovat.

Tehnicianul a ieşit la poartă, a sărutat-o pe obraz şi a trecut pe lângă ea, lăsând-o pierdută şi cu ochii în soare.

— Mă întorc într-o oră! Poate două, îi aruncă grăbit.

Pare nedormit, are părul răvăşit. Mă ia de umăr.

— Marfa nouă?

Nu aşteaptă răspuns.

— …de ieri stau treaz, încerc să înţeleg şi nu pot!

continuă el. Pune în funcţiune maşinăria din laborator.

— ...nu înţeleg! De 30 de ani developez poze. Niciodată, dar niciodată, nu m-am gândit că poate exista o poză ca asta!

Prezenţa mea în laborator nu este importantă. Omul are un monolog.

— Dă-mi hârtia, te rog!

Imprimă noile fotografii pe hârtie, una câte una.

Scot din buzunar câteva bancnote.

— Aveţi tarif de duminică? Nu ştiu cât...

— Ai înnebunit? Nu iau bani.

Poze cu foc de tabără, doi prieteni ciocnesc berile, o fată mai îndrăzneaţă îl sărută pe gură pe haiosul grupului.

Poze, poze, zăpadă, copaci, prieteni, cabană.

Nu e. Ea nu e în poze.

Sunt dezamăgit.

În toate pozele de la munte nu apare. Dar cât de nebun sunt, dacă speram că apare? De fapt, asta e întrebarea.

Le mai iau o dată pe toate la rând.

Nu sunt singurul nebun din povestea asta.

Tehnicianul şi-a scos de undeva o lupă mare şi studiază instantaneu cu instantaneu.

— Hmm. Nu! Hmmm. Nu!

Mă alătur şi mă înghesui să privesc prin aceeaşi lupă. Poză cu poză, detaliu cu detaliu. Speram să vedem orice: o mână, un picior, rochia... Nu este!

Trântesc dezamăgit fotografiile pe jos.

— Asta e, cred că era ceva imprimat pe film înainte, încerc să îi explic. Nu ştiu cum, dar cred că aşa s-a întâmplat. Am cumpărat un film folosit şi...

— Stai! Sunt 47!! ţipă tehnicianul.

Le număr. 47. Am două filme de 24 de poziţii, deci 48 de poze. Una lipsă.

Ieri

Pescarul de pe ponton îşi strânge în grabă sculele şi renunţă. Sper că nu e din vina mea. A noastră.

Se apropie de mine. Pare supărat rău de tot. Să fug?

— Fugim? Sau mai stăm? o întreb. I-am speriat peştii cu pietrele.

— Stăm şi înfruntăm pescarii!

Bravează.

— Ţi se pare că sunt frumoasă?

— Eşti cea mai frumoasă din lume, da.

— Normal că sunt cea mai frumoasă din Univers, atât timp cât Universul meu e doar cât lacul ăsta.

Acum 10 ani

Un scârţâit al maşinăriei, ca o tuse electrică, dacă pot spune aşa ceva. Şi aparatul scuipă o poză.

Lacul, da! Cum de nu mi-am dat seama că lipseşte poza cu lacul? îmi dau una peste frunte.

M-am repezit la ea, înaintea tehnicianului. Trebuia să văd!

Nu era în poză. Ah! M-am enervat rău şi le-am aruncat cât colo! Tehnicianul a luat şi el ultima poză şi a început să o studieze.

— Hmm! Hmm!

Se întoarce la mine cu o faţă mare, mirată. Nici nu ştiu de unde îi izbucnesc toate broboanele astea de sudoare într-un timp atât de scurt.

— Este? îl întreb mirat.

— Ea… nu. Nu este, dar…

Omul se şterge cu batistă pe frunte, îşi dă ochelarii jos şi pune lupa deasupra fotografiei.

Îmi arată ceva, dar nu îmi dau seama ce. Văd doar lacul, Soarele, linia orizontului, stânca cea mare.

„Cred că a luat-o razna cu poza aia! Şi mai ziceam că eu sunt nebun!”

— Aici, în reflexia apei, uită-te bine aici!

Lângă stânca cea mare, la mică distanţă de ea, pe suprafaţa apei se reflectă… ea.

Adică…

Măresc cu lupa. Se vede clar silueta ei. Este îmbrăcată în rochia albă cu modele albastre. Părul, picioarele…

Este ea!

ÎN LUCIUL APEI ESTE EA!

Este ea!

Dar… nu are cum!

Ieri

Ah, nu. Pescarul este, mai degrabă, nedumerit.

— Nu vă supăraţi, vă urmăresc de mai bine de jumătate de oră cum vorbiţi cu… Ai cumva vreo problemă? Te pot ajuta cu ceva?

Da, omul este bine intenţionat. N-o să iau bătaie de la un pescar. Nu azi.

— Nu, sunt bine.

— Dacă zici tu…

Nu pare prea convins, dar dă să plece înspre cărarea ce duce la cabană. Se întoarce pe călcâie, mă priveşte din cap

până în picioare:

— Totuşi, cu cine vorbiţi?!

Mă uit la el, iar chipul său nedumerit îmi spune că trebuie să fiu sincer. Merită.

— Cu, vedeţi dumneavoastră… Cu fata din fotografie vorbesc.

Nu o înghite. E mai nedumerit decât până să pună întrebarea.

— Tinere… am mai auzit multe scorneli la viaţa mea, dar asta…

— Vedeţi, când mergeam cu trenul am făcut o poză. În fotografie a apărut o fată care nu era în realitate. Ea era pe câmp, cu lacul şi cu stânca asta mare pe fundal. Înţelegeţi?

— Încerc, tinere.

— Şi, cumva, eu mi-am dat seama că fata asta există, am căutat-o, am găsit-o şi vorbesc cu ea. E foarte încăpăţânată.

— Heeei, vezi cum vorbeşti de mine, intervine Fata Morgana.

— Cum vorbesc? Chiar eşti încăpăţânată, îi spun.

Pescarul se uită la mine, apoi în direcţia ei.

— Cu cine vorbiţi?

— Cu ea. Să continui: nici măcar nu îmi răspunde la o nenorocită de întrebare.

— Întrebare?

Pescarul este încordat, îl simt.

— Întrebare, domnule.

— Ştefan.

— …domnule Ştefan. O întreb de fiecare dată de ce nu vine cu mine. Şi, de fiecare dată, tace. O puteţi întreba şi dumneavoastră, domnule Ştefan?

— Pe cine?

Se uită în direcţia ei. Fata Morgana îl priveşte râzând.

— Întrebaţi-mă! întrebaţi-mă!

— O auziţi, domnule Ştefan? întrebaţi-o în numele meu, poate dumneavoastră vă răspunde.

— Pe cine, tinere?

E obositor. Unii oameni chiar nu suportă adevărul! Hotărăsc că trebuie să îl cruţ.

— Repet, domnule. Repet un monolog. E dintr-o piesă. Sunt student la teatru.

Acum 10 ani

Tehnicianul a încuiat uşa laboratorului şi m-a luat de braţ.

— Să mergem!

Cu poza în rucsac am alergat amândoi la lacul din vârful muntelui. Începuse să bată vântul şi atmosfera era destul de sumbră. Copacii erau împinşi la pământ, iar bărcile de pescari izbeau cu putere de stâlpii de lemn de care erau legate.

Ne-am aşezat pe malul lacului, chiar în locul din care făcusem poza.

— Parcă e puţin mai la stânga, îmi zice tehnicianul.

— Aici.

Scot poza şi o aşez în dreptul ochilor. Suprapun stânca din poză peste cea din realitate. Ne uităm atenţi în jur. Nici urmă de Fata Morgana.

— Fă poze!

Scot aparatul şi împuşc 24 de poze în toate direcţiile. Tehnicianul are o chelie mare ascunsă de câteva şuviţe

rebele. Vântul ăsta îi agită părul cât se poate de ciudat şi îl face să pară nebun. Caută în bărcile pescarilor.

— Nu e nimic aici!

Aleargă şi se agită căutând în spatele tufişurilor.

— Nici aici!

Se aşază pe vine, într-o poziţie caraghioasă. Aproape că bagă faţa în lac.

— E agitat lacul, nu îi pot vedea fundul.

Credea că ea se ascunde pe fundul lacului? E nebun. În cele din urmă se aşază lângă mine pe bolovan.

— Cred că a fost o nouă coincidenţă, îmi spune tehnicianul. Un film mai vechi, aşa cum ai spus şi tu. Sau altceva și nu îmi dau eu seama ce.

Bag fotografia în rucsac şi, împăcat cu gândul, vreau să o iau din loc. Tehnicianul îmi pune mâna pe umăr şi mă consolează din privire.

— Ni s-a părut, îmi spune. Şi noi suntem nebuni.

— Îmi plac nebunii, se aude o voce de fată.

— Poftim? Zic.

— Ni s-a părut, repetă tehnicianul. Suntem nebuni!

Mă uit la el iscoditor.

— Nu, nu asta. Vocea de fată. Ce a zis?

— Îmi plac nebunii, am zis.

Ea este în spatele meu. Exact ca în poză: cu o rochiţă albă cu modele albastre. Nu m-am speriat, era atât de frumoasă încât prezenţa ei îmi aducea o stare de linişte. Subit, parcă nici vântul nu mai bătea cu atâta forţă.

— Cine eşti? o întreb.

— Tehnicianul de la laboratorul foto. Băiete, te-ai lovit la cap?

— Nu dumneavoastră. Vorbesc cu ea.

Tehnicianul mă apucă de umeri şi mă scutură cu putere.

— Nu râde de mine! După atâta căutare, ţi-a venit să râzi de mine!

— Nu râd! Ea râde de noi. Uitaţi!

Mă desprind din zgâlţâială şi i-o arăt. Ea zâmbeşte cu gura până la urechi şi aruncă dintr-o mână în alta o pietricică. Mândru de mine, îi spun tehnicianului:

— Vedeţi? Liniştiţi-vă!

Se desprinde de mine şi face câţiva paşi în direcţia ei. Stă câteva clipe privind-o în ochi, apoi începe să dea din mâini prin aer ca o morişcă.

— Aici? Unde? Aici?

În timp ce tehnicianul se agită, şuviţele îi zboară de pe o parte pe cealaltă a scalpului, amuzând-o.

— E tare simpatic omuleţul ăsta. E prietenul tău? mă întreabă.

— Nu. E tehnicianul de la laboratorul foto.

— Ce e cu mine?

— Îi explic cine sunteţi.

— Cui?

Se opreşte din fluturat mâinile prin aer.

— Ei.

— Ei?

Ieri

— Dacă nu plecaţi atunci, omul o lua razna de tot! îmi spune râzând.

— A luat-o razna oricum, după ce am plecat. L-am condus la laborator şi, înainte să mă întorc la tine, l-am

convins că a fost o glumă. Proastă.

Stăm pe ponton cu picioarele atârnând deasupra apei agitate.

— Aş vrea să îţi spun ceva.

Trag aer în piept. Simt că este vremea să o fac, nu mai pot să continui aşa.

— Te iubesc, îi spun dintr-o suflare.

— Ştiu. Şi eu.

— Dar…

Îşi lasă uşor capul pe umărul meu. Deşi nu simt nimic, deşi nu percep greutatea lui, căldura mă învăluie.

— De zece ani vin la tine, continui.

— Astăzi sărbătorim optzeci și cinci de întâlniri. De zece ani te aştept să vii la mine. Eşti în fiecare cuvânt, în fiecare lacrimă și bucăţică de fericire. Dacă nu erai tu, eram doar o închipuire. Sau, nici nu ştiu ce eram. Un vis.

Ştie că vreau să îi spun ceva serios, de fiecare dată mă întrerupe spunând lucruri frumoase care mă impresionează ca pe un fraier. Nu suportă discuţiile serioase.

— Erai doar un vis? îmi place visarea ta, dar trebuie să mă laşi să continui.

— Iubesc trenul care te aduce la mine! se alintă.

— Vreau să mergi cu mine. Vreau să trăim împreună, să ne iubim, să facem cei mai frumoşi copii din lume. Vreau să plecăm împreună de aici! Ştiu că poţi! Te-am văzut în câmp, de partea cealaltă a lacului. Ştiu că poţi să părăsești locul ăsta!

— Iubesc trenul care te aduce la mine, repetă. Aici este casa noastră. Iubesc paşii tăi atunci când calci pe pietriş. Îi aud de fiecare dată înainte să te văd și alerg spre ei. Iubesc

vocea ta atunci când mă strigi.

Priveşte înspre stânca cea mare şi izbucneşte în lacrimi.

— Dacă aş pleca de aici, continuă ea, noi nu am mai exista. Aici este casa noastră, înţelegi?

Lasă privirea în jos şi mă ia de mână. Simt emoţia pe care mi-o dă gestul ăsta, căldură, dar aş vrea să îi ating palma cu adevărat. Să i-o sărut. Nu îi spun asta, s-ar supăra.

— Ştiu că poţi pleca de aici, continui. Ai mai făcut-o. Nu ştiu ce te leagă atât de locul ăsta, dar ştiu că poţi exista şi în altă parte. Trebuie să fie aşa! Doar nu te-ai născut pe lac!

— Iubesc trenul care te aduce la mine… Aici este casa noastră.

Mă ridic de pe ponton şi fac câţiva paşi. Mă întorc peste umăr:

— O să plec. Nu mă iei în serios. Vreau să vii cu mine!

— Nu vreau să mă vezi cum sunt în realitate. Nu sunt frumoasă. Faţa, corpul, nici măcar părul nu mai este aşa…

— Cum aşa? Ce spui? Te văd cum eşti! Simt că, dacă mai continuăm, o să înnebunesc. Poţi să pleci cu mine şi nu vrei, asta e tot!

— Mă tem că nu o să meargă şi o să te pierd de tot. O să te pierd şi de aici.

— Iar vorbeşti ciudat. Alegi întotdeauna să schimbi subiectul şi să îmi trânteşti generalităţi din care nu înţeleg absolut nimic. Nu e corect! O să plec şi niciun tren nu o să mă mai aducă la tine.

Şi plec.

Am ajuns la deal, gata să cobor în orăşel. Ea nu vine niciodată atât de departe, mă însoţeşte doar până la liziera de copaci, de unde îmi face cu mâna.

— Stai!

Aleargă după mine. De fiecare dată când aleargă, am impresia că picioarele ei plutesc undeva la câţiva centimetri de pământ. Iluzie optică.

— Ce eşti? o întreb.

— Crezi în vise?

— Dacă nu credeam în vise nu veneam până aici de optzeşicinci de ori.

Dau să plec, dar se aşază la picioarele mele. Ca şi cum asta m-ar putea împiedica.

— Simt un v… îmi spune cu jumătate de glas.

— Un…?

— Un vis. Un vis pe care îl am de 10 ani. De când te cunosc.

Asta e culmea! O să îmi spună că ea de fapt nu există. Că eu vin până aici, pentru că am visat. Că mintea mea e nebună şi îmi joacă feste. Poate de aceea şi sunt singurul care o vede, că sunt nebun!!!

Iar ea e *„un vis pe care îl am de 10 ani”!* Ce prostie!

— Sunt nebun? De aceea te văd doar eu? Sunt truli la cap? Am vedenii? Eşti o vedenie?

— Nu! în niciun caz! Sau da. Nu ştiu.

— O să plec. Pentru ultima dată: mergi cu mine? Nu mă deranjează că nu te pot atinge, îmi este destul că îţi simt căldura. Vreau să stau cu tine în fiecare zi, să vorbim mult, să aruncăm pietre în cada noastră, să facem doi copii, să îţi aud glasul, înţelegi?

— Lumea o să te creadă nebun! O să spună mereu ca vorbeşti singur pe stradă. În plus, nu pot pleca de aici, nu pot merge prea departe de st… de stânca cea mare.

— Lumea o să mă creadă nebun?! Lumea DEJA mă crede nebun! Ce contează? Cui îi pasă? A, şi o să sărim faza cu copiii. Nu văd cum putem face. Fizic, adică…

Stă la picioarele mele, ca un copil bătut. Ţine rucsacul meu în braţe. Are capul plecat şi tace.

Scot poza din rucsac şi i-o arăt.

— Vezi? Poza asta de acum zece ani este doar în imaginaţia mea. Tu nu ai cum să apari aici, eşti doar un vis! Nu ai cum.

O tăcere lungă, obositoare. Ia poza şi se uită lung la ea. Nu înţeleg cum poate atinge unele lucruri şi pe mine nu. Pietrele, apa, poza…

Zgârie poza cu unghia şi plânge. Parcă ar vrea să se convingă că e reală. O întoarce şi face acelaşi lucru. Mă doare capul, am o durere cumplită, nici măcar nu o pot privi.

— Se înnoptează, ar trebui să plec dacă nu vreau să cobor muntele prin beznă.

— O să mai vii? şopteşte.

Îmi strânge în braţe rucsacul, aşa cum un copil strânge la piept un animăluţ drag.

— Nu!

Ce inimă am avut să îi spun asta!

— Poza… îmi şopteşte. Să te uiţi la ea când ajungi!

Iau poza şi o bag în rucsac.

— Poza asta e doar dovada că sunt nebun.

Şi am fugit. Trec în alergare prin păduricea beznatică, sar pârâul şi reuşesc să mă ud tot, îmi trag sufletul puţin în poieniţa de lângă oraş. Intru în gară şi mă arunc în primul tren, deşi habar nu am în ce direcţie merge.

Respir greu, iar doamna dolofană din faţa mea se uită cu

milă la mine. Încerc să dorm, sunt extenuat. Cu siguranţă voi deschide ochii în primul oraş, de unde voi lua primul tren spre casă.

În fond, Fata Morgana nu există! Este doar în imaginaţia mea. Şi în două poze. Atât!

Un om nu există cât timp nu este văzut şi auzit de ceilalţi, nu?

Pozele… sunt simple erori. Imagini vechi rămase pe film, suprapuse peste cele noi. Încerc să mă conving singur de gândurile astea şi aproape că reuşesc să o fac.

Scot din rucsac poza din tren. Au trecut zece ani. Oare ce mai fac studenţii? Eminescu? Pe câte Veronici Micle a mai vrăjit?

Sunt întrerupt din gândurile mele de un puşti blond cu faţa rotunda, care deschide cu putere uşile compartimentului. Are o bicicletă albastră şi o pălărie verde. Seamănă cu un Elf năzdrăvan. Intră cu viteză în piciorul meu.

— Bum! Bum!

— Bum şi ţie!

— Tu erai staţia, continua el. Acum trebuie să parchez la tine până vine Buni.

— Cu plăcere, te ţin în parcarea mea.

Pe uşă intră alergând o doamnă cam de 60 de ani. Abia îşi trage răsuflarea.

— Mă iertaţi! Nu are deloc răbdare în tren şi l-am lăsat să se plimbe. De două ore alerg după el.

Se aşază lângă mine.

— Petru, te rog eu să stai liniştit câteva minute ca să îmi trag şi eu sufletul.

— Am parcat, Buni.

— E tare neastâmpărat. Face tot felul de prostii.

Se uită la poza mea.

— Acum văd că a furat şi fotografia lui ta-su din vitrină! Să vezi ce papară îi trage!

Şi dă să îmi ia fotografia din mână.

— Îmi cer scuze că v-a deranjat, oftează.

— Vă rog să repetaţi.

— Îmi cer scuze că v-a deranjat!

— Nu asta. Partea cu fotografia. Ce e cu ea?

— A furat-o din vitrină, unde o ţin părinţii lui. Cei care apar aici, în tren, ei sunt. Ţin foarte mult la fotografia asta, e prima făcută împreună.

Cred că am o expresie extrem de tâmpă şi de bizară. Simt că moaca mea paralizată o intrigă pe doamnă, văd asta în ochii ei. Dar nu mă pot abţine.

— Sunteţi bine? Tinere? Ce ai păţit? Parcă ai văzut o nălucă! E vorba de fata din geam? E o iluzie, rămăsese ceva pe filmul vechi, aşa mi-au spus copiii.

Îmi ia poza din mână şi mi-o arată pe Fata Morgana.

— Deşi partea ciudată este că filmul este alb-negru, iar cămaşa ei are şi albastru. Vedeţi? mă întreabă doamna.

Văd. Normal că văd.

— Toţi din familie ne uităm des la poza asta, e un fel de motiv de amuzament şi discuţii despre paranormal. Eee, prostii! Important e că suntem sănătoşi.

Se ridică şi intenţionează să plece, dar eu i-am apucat fotografia şi nu o las. Nu sunt în stare să articulez prea multe cuvinte, nodul din gât mă împiedică.

— O să plecăm acum. Iau fotografia cu mine.

Mi-o trage din mână.

— Este fotografia mea, doamnă! îngăim. Este a mea.

— Tinere, înţeleg că a ajuns la dumneavoastră, dar, credeţi-mă, este a familiei mele şi nu v-o pot da. Nu este o simplă fotografie, pentru că ea reprezintă prima lor întâlnire, înţelegeţi? De altfel e scris şi pe spatele ei. Vedeţi? Este scrisă data: *21 octombrie…*

Îşi scoate ochelarii din buzunar şi, fără să dea poza din mână, îi pune la ochi. O întoarce şi citeşte.

— Pof…? Poftim?

Cade ca secerată pe banchetă. Se uită mirată la mine şi, cu mâna tremurândă, îmi întinde fotografia:

— Este a dumneavoastră.

Pe spatele ei sunt zgâriate nişte litere de mână: *St. IOAN 102.*

Primul gând care îmi trece prin cap este că aş vrea să îl prind pe cel care mi-a zgâriat poza şi să îl bat până nu mai ştie de el. Să îi dau atâţia pumni până ce învaţă să nu mai pună niciodată laba pe lucrurile altuia!

Îmi vine în minte imaginea Fetei Morgane scrijelind poza cu unghiile. *„Poza. Să te uiţi la ea când ajungi!”*

— Strada Ioan 102, zice doamna. E o adresă. Cineva şi-a notat adresa.

Cobor în prima gară şi iau primul tren spre casă.

„Strada Ioan 102. Strada Ioan 102. Strada Ioan 102”.

Azi

Am ajuns.

S-a făcut deja dimineaţă. Urc în primul taxi şi îi dau adresa.

— Unde e asta? în ce cartier? mă ia la rost taximetristul.

— Nu ştiu. Am doar adresa.

— Să sun la dispecerat. 453, 453, ştie cineva unde e strada Ioan?

O voce de femeie răzbate printre un gâjâit şi nişte păcănituri asurzitoare.

— Repetă, 453!

— Strada Ioan, numărul 102, strigă taximetristul în staţie.

— Ioan? Revin.

Aşteptam parcaţi în faţa gării. Şi aşteptam.

— Eu am dat drumu' la aparat, să ştiţi. Poate este incompletă denumirea, mai era ceva… Ioan Alexandru Cuza, spre exemplu.

— 453?

— Recepţie! răspunde taximetristul.

— 453, nu există strada Ioan. Este Ioan Budăi Deleanu, Ioan Slavici, Ioan Vodă Viteazul.

— Am înţeles. Mulţumesc, baza.

Lasă jos staţia şi mă priveşte nedumerit.

— La care dintre ele mergem?

— La… fiecare. Pe rând, îi spun.

Un păcănit asurzitor.

— 453?

— El.

— Nicio stradă dintre cele cu Ioan nu are numărul 102. Întreabă-ţi clientul, chiar nu ştie unde merge?

Taximetristul mă priveşte cu expresia aceea*: „omule, pe bune, chiar ești atât de prost?!”*

— Chiar nu ştiţi unde mergeţi? mă întreabă zeflemitor.

— 453? intervine vocea. Poate e vorba de Spitalul

Sfântul Ioan.

— Vreţi să mergem acolo?

— Da.

Îi spun aşa numai pentru a scăpa de gura şi de privirea lui. Voi căuta acasă pe hartă unde e strada Ioan. Poate nici măcar nu e la mine în oraş.

Mă lasă chiar la poarta spitalului. îl plătesc şi merg spre ghereta de lângă barieră.

— Nu vă supăraţi, îl deranjez pe portar. Cum pot chema şi eu un taxi?

— Tocmai aţi coborât dintr-unul. Nu aveţi treabă în spital? Nu de aia aţi venit? Acum, în zece minute, începe ora de vizită.

— Ba da. De aceea am venit, da. Apoi vreau să comand taxi.

— La cine mergeţi?

— La sora mea, mint.

Mă măsoară neîncrezător din cap până în picioare.

— Ştiţi salonul?

— 102.

— 102? repetă după mine.

— 102.

— Îmi pare rău, nu am avut idee. Dacă ştiam… Mergeţi, vă rog. Luaţi ecusonul ăsta. Spuneţi că vi l-a dat Nelu de la pază.

Trec printr-o curte destul de avariată, cu băncuţe de fier ruginite, o parcare făcută total aiurea, buruieni. Numai a curte de spital nu arată.

— Bună ziua. Ce salon căutaţi? mă întreabă o asistentă la intrare în clădire.

— 102.

— Nu aveţi voie acolo, e Reanimare.

— Am înţeles.

— …dar aveţi ecuson.

— Da, am ecuson de la…

— …Nelu. Intraţi. Să nu staţi mult, vă rog! Nu e voie.

Culoare albe, egale, ecou, medici grăbiţi și niciun vizitator în afară de mine. Deschid încetişor uşa pe care scrie 102.

Bag uşor capul şi ţiuitul aparatelor mă asurzeşte.

Trei paturi…

În faţa mea sunt două paturi cu pacienţi în vârstă care au aparate de oxigen pe faţă. Mirosul de medicamente este aproape insuportabil. Mă apropii de cel de-al treilea pat.

— Să nu staţi mult, îmi zice şi medicul din salon.

— Ies acum.

— Nu chiar acum, puteţi să mai staţi câteva minute la ea.

Zeci de fire ies din bietul corp care se ascunde sub un cearşaf alb. Ca tentaculele mai multor caracatiţe. Cele mai multe ies din zona capului. Pacientul este tuns zero şi aproape că nu i-a mai rămas niciun centimetru de piele neacoperit de plasturi sau de ventuze. Nu îi văd deloc faţa. Nici măcar nu îmi dau seama dacă este femeie sau bărbat, dar, după cei câţiva centimetri de piele la vedere, pare cam de vârsta mea.

— Este sora dumneavoastră? mă întreabă medicul.

Așadar… este fată!

— Am minţit la poartă, nu este. Este o prietenă din copilărie.

— Mă miram eu. Dacă vă era soră, aţi fi vizitat-o măcar o dată în zece ani. De la accidentul acela nenorocit…

— De zece ani?

— De la accidentul de la lac, da. Când barca cu motor în care era împreună cu tatăl ei s-a izbit într-o stâncă mare.

— În stâncă? Mare? repet mecanic.

— Da. S-au împlinit zece ani de când este la fel, da. Nicio expresie, niciun semn de activitate. Totuşi, familia ei nu vrea să o decuplăm de la aparate. Este inutil, dacă mă întrebaţi pe mine. Ca medic…

Nu îl mai ascult. Inima îmi sare din piept. Ridic uşor cearşaful care o acoperă. Ating floricelele albastre de pe marginea cămășii, una câte una. Cobor înspre mâna ei şi i-o cuprind.

O strâng, poate mai tare decât ar fi trebuit.

Aud nişte piuituri.

Medicul se apropie de noi şi verifică firele aparatului de lângă capul patului.

O mai strâng o dată.

Şi încă o dată.

O mângâi pe degete.

Apoi o sărut pe fiecare deget în parte.

Aparatul o ia razna, iar medicul şi-a pus ambele mâini pe cap şi se uita la noi.

Îi duc mâna la gură şi îi sărut podul palmei. Încă o dată.

Simt. Parcă simt ceva. Un deget se plimbă uşor pe buza mea. De data aceasta nu eu îl conduc, ci el mă mângâie uşor.

Îmi dau lacrimile de emoţie şi nu am timp să fiu atent la agitaţia medicului. A început să dea telefoane, să cheme asistente şi să strige lucruri de neînţeles.

Pacienta deschide ochii. Aceiaşi ochi iscoditori, care văd prin mine. Şopteşte:

— Ai venit.

CAPITOLUL V

Vedeţi ce frumoase sunt unele poveşti?

Parcă v-a mai venit inima la loc, nu? Hai, că nebunul ăsta nu îi desparte chiar pe toţi! mai scapă câte unul.

Maria?

Ok, ok! Maria.

Am regăsit-o pe internet, de când cu reţelele de socializare.

I-am scris ceva stângaci, acum vreo cinci-şase ani: *îţi aminteşti de mine? Silviu. Titan. Ţi-am învineţit o ureche acum o mie de ani...*

Mi-a răspuns după două săptămâni: *Scuze de întârziere, Băieţică! Alăptez.*

Ne dăm mesaje de Paşte şi de Crăciun şi trăim cu iluzia că am rămas prieteni. Ştiţi vorba aia*: „Te iert că ai plecat. Dar că te-ai întors, niciodată”.*

Creaţa trăieşte în Ohio şi este măritată cu un indian. Este casnică, are 125 de kilograme şi trei copii.

Nu mai are bandaj la ureche, dar aia ar fi fost ultima ei problemă.

Viaţa e crudă!

Pe la 18 ani, la facultate, am reuşit să o îngrop în mine pe Maria şi să ridic privirea spre alte fete.

Amelia din Slobozia, colega de grupă.

Genul cu fostă scurtă mulată pe corp, înăltuţă, blondă, fond obraznic, ochelari perverşi de profesoară ce acopereau frumuseţe de ochi verzi, pantofi cu toc şi şosete de lână peste genunchi. Pe scurt: genul de te trezeşti mergând după ea pe stradă.

În timpul orelor de curs stătea în ultimul rând și, aproape de fiecare dată, i se vedeau bikinii.

Cu excepţia a doi tocilari şi a unui homosexual, toţi băieţii ne rupeam gâturile şi şliţurile pantalonilor uitându-ne la ea.

Amelia din Slobozia…

Băi, până și cuvântul Slobozia sună frumos în capul meu!

Eram îndrăgostit lulea.

De bikinii ei, de râsul ei, de felul în care glumea pe hol la ţigară. De fustiţele ei scurte care lăsau uneori să se vadă bucăţi magnifice de fond. De modul tâmpit în care m-a apucat de guler pe holul facultăţii şi mi-a tras o ştampilă pe gură.

— N-am bani de cadou de ziua ta, ia nişte buze!

De felul mai mult decât provocator în care se mişca la petrecerile din cămin. Ea dansa în centru, bărbaţii o înconjurau încercând să o pipăie, iar, pe margine stăteau fetele îmbufnate.

— Mâine iau bursa, i-am zis. Am bani să te scot la o şaorma.

Bursa mea din Politehnica valora cam 7 – 8 şaorme de la arabi.

— Ai de una cu de toate? m-a întrebat Amelia râzând.

— Am și de suc.

Atât de rupt în fund eram.

— Şi de gumă, în caz că vrei să ne sărutăm după.

A chicotit, iar eu am luat-o ca pe un *da.*

Eram topit. Pierdut definitiv. Mort.

Îngropasem definitiv dragostea cu Maria în cimitirul iubirilor, a doua alee pe stânga:

„Aici odihneşte iubirea aproape neprihănită a lui Silviu şi a Mariei”.

Din ziua aceea, Amelia a devenit oficial iubita mea.

Asta nu i-a împiedicat pe colegi să se benocleze în continuare la chiloţii ei şi nici pe profesori să îi facă avansuri pe faţă.

— Domnişoara Amelia, să veniţi cu proiectul la cabinetul meu după ore, trebuie să apro… fundăm.

Ce moş libidinos! Scârbos! Dacă nu ar fi trebuit să iau notă de trecere, mergeam la el şi îi spărgeam dinţii ăia galbeni!

Uneori o fluierau băieţii pe stradă şi când mergea de mâna mea.

Mă invidiaţi, nu? Ca să vă treacă, vă spun două lucruri.

Pentru fete: ştii cum e când ai la gât o bijuterie megascumpă, iar tu mergi într-un tramvai plin de hoţi?

Pentru băieţi: fraţilor, era virgină!

După ce că aveam 18 ani şi mă năpădeau din două în două minute crizele hormonale, mai era şi virgină!

— Pot să dorm la tine?

— Nu sunt pregătită încă.

Ne-am ţinut de mână prin parcul Politehnicii.

— Diseară?

— Nu sunt pregătită încă.

Am băut suc la două paie din aceeaşi sticlă.

— Colegele tale de cameră au plecat? Eşti singură la noapte?

— Nu sunt pregătită încă.

O doream şi o iubeam. O iubeam şi o doream. Nu ştiu exact în ce ordine. Atât de mult voiam să fie a mea, încât aproape că îmi puneam problema că trebuie să o cer de nevastă. Aproape…

Voiam să o cuceresc, să facem dragoste, să o duc pe o planetă fără alţi bărbaţi care să saliveze în urma ei, să ne înmulţim, să creştem câini, să… ştiţi dumneavoastră.

— Auzi, Silviu, nu ar fi drăguţ să mergem şi noi la clubul ăla nou din Regie?

Intrarea, plus două beri, plus o apă şi un suc… gata bursa!

— Păi…

— Iar nu avem bani, nu? s-a întristat.

Când se întristează, mi se pare mie sau ochii săi verzi devin căprui.

Atunci am realizat că Amelia voia mai mult: să iasă în oraş, să meargă la film, să se plimbe cu o maşină, să îşi facă cumpărături la Mall… Iar eu nu aveam să fiu bărbatul perfect şi nici să fac sex cu ea, dacă nu îi ofeream toate astea.

Se transformase din Amelia de Slobozia în Amy de Bucureşti.

Aşa că, într-o dimineaţă m-am trezit la ora 5 ca să îmi spăl părul, mi-am făcut freza cea bună cu cărare pe stânga, am îmbrăcat sacoul de ginerică al tatălui meu şi m-am prezentat la interviu.

— Şi, câţi ani de experienţă spuneţi că aveţi?

— Am 18 ani, în p*la mea! Câtă experienţă credeţi că am?!

— De ce vreţi să munciţi?

— Am o iubită care nu vrea să se culce cu mine, din cauză că nu am bani să o scot în oraş.

La următoarele interviuri m-am prezentat mult mai bine.

— Ce experienţă aveţi?

— Păi… am mai fost la 5 – 6 interviuri.

— De ce vreţi să munciţi?

— Pun pasiune în tot ce fac şi îmi plac provocările. Am carnet de conducere categoria B şi iubesc munca în echipă.

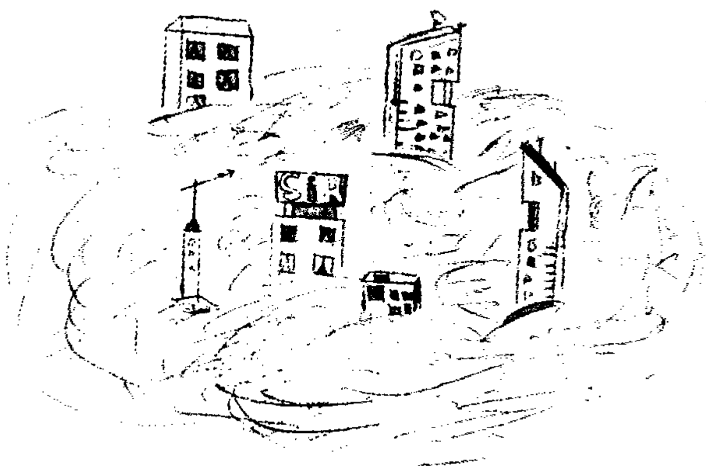
Aşa am pus mâna pe primul meu job la o corporaţie.

A urmat un an în care am muncit ca nebunul, zi şi noapte, în paralel cu studenţia. Nu prea mai apucam să dorm, tot ce mă interesa erau banii. Eram un robot.

Ca să vă daţi seama cât de prost eram: 90% din banii câştigaţi se duceau pe distracţiile cu Amy (nu mai aveam voie să îi zic Amelia). Cu ceilalţi 10% plăteam telefonul ca să vorbesc cu ea.

Cât despre sex… îţi vorbesc după povestea ce urmează. Una despre corporatişti ca mine sau ca tine.

Citeşte-o şi mă întorc la Amy.

Oraşul

Merg aşa de…

De când bântui aşa? Să fie… Ce e azi? Joi?

Merg spre oraş de 2 săptămâni şi câteva zile.

Dar a fost ceaţă atât de deasă, încât în primele zile nu am văzut aproape nimic. Oriunde mă uitam era fum alb şi înecăcios.

Cred că am mers în direcţia bună de vreme ce, la un moment dat, fumul s-a rărit.

Alaltăieri.

Alaltăieri a fost prima zi în care am putut vedea, în depărtare, vârfurile clădirilor din centrul oraşului.

Îmi amintesc ce mândru am fost când mi-am cumpărat, cu banii mei, un apartament în centrul oraşului. Am strâns, în câţiva ani, bani cât au agonisit ai

mei într-o viaţă.

Din camera mea de la ultimul etaj, care era şi bibliotecă şi camera de zi şi bucătărie, puteam vedea două mari bulevarde. Apartament de lux, preţ exorbitant. Dar merită!

Seara, uneori închideam lumina şi priveam strada. Asta, când aveam timp, pentru că în ultima vreme am muncit prea mult şi nu am reuşit să fac asta.

Oraşul. Pot zări oraşul foarte departe, prin fumul des. În maxim două zile voi ajunge.

Opresc puţin la coliba din mijlocul drumului, din câmp, ce serveşte pe post de scoală.

Cred că am nimerit într-un sat foarte foarte sărac. Pereţii sunt din pământ, iar din loc în loc se văd paie. Mă întreb dacă aceşti pereţi nu cad la prima ploaie.

— Vrei să facem schimb? mă întreabă fetiţa şi îmi întinde caietul.

Are o privire albastră şi pare singurul lucru care chiar are culoare în el din tot câmpul ăla cenuşiu.

Hainele ei par total demodate, dar nu mă mir. Pare din peisaj.

Stă întinsă pe iarbă, sub singurul copac de lângă şcoală, şi îmi zâmbeşte complice printre dinţii lipsă. Mi se pare foaaarte cunoscută figura ei.

— Schimb de caiete? o întreb nedumerit.

— Da, eu copiez tema ta la matematică şi îţi dau la schimb tema la rusă.

N-am fost niciodată bun la rusă. Dacă aş fi avut un caiet la mine, aş fi acceptat fără să clipesc!

— Te rog să nu pleci, îmi zice la plecare. Niciodată!

Mă mângâie cu mâna ei micuţă pe faţă. Apoi vorbeşte din ce în ce mai încet, nu o mai aud.

— Eu te iubesc, îmi zice… te rog să nu pleci!

O adiere de vânt îngroapă toată şcoala în ceaţă.

De la fumul ăsta, aproape că mă ia leşinul. Nu văd nimic, dar aud cum strigă voci. Oameni care se agită, piuituri. Mâna ei iese din fumul alb și mă mângâie pe faţă.

— Acum! L-am pierdut! strigă unul.

Sunt aici, numai că nu pot răspunde, am gâtul blocat de la fum.

Pentru ce atâta agitaţie? Pentru o ceaţă? Eu merg fără să văd nimic de peste două săptămâni și nu mai strig așa!

În ultimul an mi-am neglijat nepoţica, deşi o iubesc foarte mult. Nici la aniversarea ei nu am ajuns.

Îmi amintesc că am avut de predat o lucrare urgentă şi m-am închis în birou trei zile.

Eu, pizza şi calculatorul, aşa mi-am petrecut eu cea mai mare parte din ultimul an. Ei au devenit cei mai buni prieteni.

Ceaţa se ridică preţ de câteva secunde.

Nici satul nu este mai breaz. Casele seamănă destul de mult cu şcoala. Hainele oamenilor de pe uliţă sunt extrem de sărăcăcioase. Sătenii parcă au înţepenit în timp, acum vreo 30... Sau nu, 40 de ani.

Aerul este înecăcios şi fumul des acoperă oraşul din depărtare. Cât să mai fie până acolo? Cât să mai fie până acasă?

O tânără femeie mă salută. Are părul negru, lung şi despletit şi este foarte frumoasă. Are ceva din privirea mamei, numai că este mult, mult mai tânără. Cred că are douăzeci şi ceva de ani şi este foarte săracă. Umblă desculţă prin praful de pe uliţă şi dă mâncare raţelor care sunt lăsate libere.

De una mă şi împiedic, intră în picioarele mele. O calc, din greşeală.

E din cauza unui băieţel grăsuţ, de 2 – 3 ani, simpatic foc, cu pulpanele ieşind din chiloţii caraghioşi.

— Domnule, aveţi grijă! mă avertizează mogâldeaţa.

Felul în care arată mă face să zâmbesc. Aş face-o, dacă omuleţul nu ar fi atât de pornit împotriva mea.

— Raţa este a noastră şi este bolnavă! îmi spune.

— Sunt aici, nu îţi fie frică, sunt aici, dragul meu! spune femeia.

— Cum adică? Dar nu i-am făcut nimic… simt nevoia să îi spun.

— Sunt aici, nu se poate întâmpla nimic rău! repetă ea.

Are exact vorba mamei!

Apoi, în câteva secunde, ceaţa acoperă tot satul cu fum alb.

Chiloţi că ai băieţelului purtam şi eu, aşa cred. Cel puţin, aşa am văzut într-o poză cu mine copil.

De Paşte ar fi trebuit să merg acasă, în satul unde locuiesc părinţii.

E la câteva ore de condus. Îmi amintesc că mi-am făcut bagajele, apoi m-a sunat şeful meu şi mi-a spus că trebuie să termin urgent documentaţia pentru o

licitaţie.

M-am întors din drum, deşi făcusem deja 50 de kilometri.

Noroc că părinţii mei sunt foarte iertători.

O gură de apă în pustietatea asta. Un iaz ce seamănă mult cu acela din satul bunicilor. Şi case de jur-împrejur.

Ar trebui să mă opresc, dar mai este puţin şi vreau să continui drumul. Oraşul este mai aproape, dar tot în ceaţă. Acum disting clar blocurile înalte de sticlă din centru.

— Nu vrei să dai cu mine la peşte? mă strigă domnul din barcă.

În condiţii normale aş vrea să fac asta. M-aş relaxa câteva ore în barcă şi aş sta cu cârligul în apă. Fără momeală. Niciodată nu pun momeală, nu aş putea risca să rănesc vreun peşte. Sunt un pescar închipuit.

— Poate mă întorc într-o zi. Acum trebuie să ajung acasă, sunt aşteptat.

— Să te întorci! Să îţi faci timp şi pentru tine. Ia-o mai încet!

Ce vorbe ciudate îmi spune bărbatul!

Se vede atât de clar pe faţa mea că sunt un om agitat cu o slujbă bine plătită, dar agitată, în oraş? Sunt ca o carte deschisă, cred.

Îmi doream să fi avut timp şi de altceva în ultimii ani: de prietena mea, de ieşit la film, de plimbat pe străzi noaptea…

Acum 6 luni, i-am promis iubitei mele că o să mă liniştesc şi o să uni fac în sfârşit un program de om

normal*: „La 7 seara voi ajunge acasă, în fiecare seară!”*

Nu m-am ţinut de cuvânt.

În oraş o să îmi recapăt toate forţele.

O să merg direct în biblioteca mea, îmi iau un trabuc cubanez, din cele pe care le păstrez de câţiva ani, apoi mă aşez în fotoliul meu moale.

Apoi pun picioarele pe măsuţa de mahon şi mă răsfăţ cu cea mai bună carte. O săptămână voi sta aşa! Odihnă şi cărţi, nimic altceva!

Ceaţa s-a mai ridicat. Cred că mai am maxim o zi şi intru în oraş.

Îmi pare bine că pot să-mi trag puţin sufletul pe malul iazului. Am bătături în talpă de la mers. Dacă talpă se mai poate numi bucata asta de piele învelită în tifon.

O doamnă în vârstă îmi vede piciorul umflat şi îmi aduce o oală mare cu o fiertură.

— Stai liniştit, până te însori îţi trece.

Nu o cunosc, dar vocea ei…

— Ia şi pastila asta.

Probabil e ceva pe bază de plante, rău n-are cum să îmi facă. Are o voce atât de plăcută, inspiră atâta încredere. Exact ca bunica mea.

Nu o să mă împotrivesc.

Bătrânica îmi înfăşoară în jurul tălpilor nişte cârpe înmuiate în fiertura verde şi mă ia de mână.

O uşoară ameţeală mă cuprinde. Mi-e foarte sete. O mână iese din fumul alb şi îmi întinde o sticlă cu apă.

— Bea uşor, câte puţin.

Nu ştiu cine e, dar îi mulţumesc. O să dorm puţin aici, la

malul apei.

Îmi amintesc când m-a sunat mama.

S-ar fi supărat dacă nu aş fi mers acasă de Crăciun. Nu mi-a spus, dar am simţit din vocea ei.

Tata mă aştepta la o partidă de pescuit la copcă. Chiar mi-e dor să îngheţ în jurul unei copci cu un băţ în mână! mai mult mi-e dor de discuţiile cu tatăl meu şi cu prietenii lui. Şi, recunosc, de tăria pe care o aduc cu ei pe post de încălzitor.

M-am trezit şi nu mai am aproape nimic la tălpi. Mai sunt puţin umflate, dar pot merge dacă strâng din dinţi.

Aş fi vrut să îi mulţumesc bătrânei pentru leac, dar nu am găsit-o lângă mine.

Merg câteva sute de metri şi ies din norul alb. Cred că am ajuns în suburbii. O fată blondă şi frumuşică foc stă în mijlocul drumului şi mă priveşte îngrijorată şi tristă. Este cam de vârsta mea. Ceva o supără.

— Bună ziua, sparg eu gheaţa.

— Vii dinspre ceaţă? mă întreabă.

— Da, de departe. Merg de ceva zile.

— Ştiu. E departe. Oamenii mai vin de acolo. Greu, dar unii reuşesc să ajungă în oraş. Ce bine că nu te-ai pierdut!

Chiar nu mi s-a părut, am străbătut un drum îngrozitor. Cred că mulţi abandonează şi se opresc. Probabil că se stabilesc în sate.

— Mă bucur că tu ai reuşit să ajungi! Mă bucur!

Mă ia de mână, apoi mă îmbrăţişează. Ce căldură simt în tot corpul! Ce semn de afecţiune neaşteptat după toată

nebunia asta! Totul mi se pare atât de familiar, îmi iau inima în dinţi şi o întreb:

— Vrei să bem un ceai negru la mine acasă? Fac un ceai cu lapte excelent.

De Crăciun, în ziua în care am plecat spre casa părinţilor, eram foarte obosit.

Din fericire, casa părintească era la doar 4–5 ore de condus şi puteam să stau treaz. *„După proiectul ăsta, chiar trebuie să o las mai moale”,* m-am gândit înainte să plec din oraş.

Eram extenuat şi trăgeam de mine să stau treaz. Drumul era lin şi uşor, o plăcere să 9 străbaţi. Treceam pe lângă sate, printr-o pădure, un iaz... Mult prea lin de condus. Aproape că te ia somnul la volan.

Deschid ochii. Mama, tata şi prietena mea şi nepoţica au venit la mine.

„Am dormit ca o valiză”, îmi zic.

Cât de nepoliticos am putut să fiu? Toată familia în vizită și eu dorm!

Mama doarme, iar tata stă cu privirea în jos, într-o cană mare cu cafea. Nepoţica mea se uită pe fereastră. Prietena mea mă ţine de mână, se uită la mine şi plânge. Apoi râde. Apoi plânge. Ciudată manifestare, mă îngrijorează puţin.

Ea îmi zice printre lacrimi:

— Nu ai voie ceai negru o vreme. Dar de fructe, cu plăcere.

Îmi place răspunsul ei. Atât de mult, încât o să adorm la loc. Mă simt extenuat de lunga mea călătorie.

Înainte să aţipesc, aud, ca prin vis, o voce de bărbat.

— O să fie bine! spune.

Ce caută un bărbat străin la mine în casă? Cu toată familia mea lângă el?

Şi, mai ales, de ce poartă halatul ăla alb ca de spital?

— Acum trebuie să îl lăsaţi să se odihnească. Veniţi mâine!

CAPITOLUL VI

O să crezi că sunt obsedat de spitale.

Adevărul e că am petrecut mult timp pe acolo. Le-am vizitat cu mulţi colegi care au clacat prin corporaţii. Când lucrezi cu o sută de oameni, aproape în fiecare lună unul dintre ei ajunge să o ia cu cucu şi să se interneze cu nişte boli cauzate de stres.

12–14 ore de muncă zilnic se pare că declanşează bubuieli de vase de sânge.

Dacă ai ajuns în halul ăsta, scapă cât mai poţi!

În corporaţia în care lucram eu, orice prostie de *job* cuprindea în titlu cuvântul *manager.* Până şi băiatul care făcea cafeaua era *asaistant manager public relations.*

Aşadar, câteva sute de manageri lucram pentru bunăstarea şi fericirea unei firme cu un patron olandez.

Pe care nu l-a văzut nimeni niciodată, dar toţi îl asociau cu Dumnezeu.

Când mi se arunca în braţe un proiect, treceam prin etapele astea:

1. Fericirea = Am de muncă! Yes! Dumnezeu mă vrea! Nu

mă dă afară!

2. Munca silnică = Pizza la birou la 2 noaptea, un duş acasă la două zile.
3. Disperare să respectăm deadline-ul = Duş în chiuveta de la birou noaptea, nu e timp de pizza.
4. Prezentarea lucrării = Un individ care nu a muncit deloc la proiect prelua munca noastră și se dădea mare cu ea în faţa şefilor.
5. Căutarea și pedepsirea vinovaţilor = Toţi stăteau cu capetele plecate prin birouri, ca la şcoală. Moaca lor spunea*: „Nu eu! Nu eu*!”
6. Premierea celor care n-au avut nicio treabă cu proiectul = Pe scurt: de căcat!

Eram prin etapa a treia la un proiect şi, după vreo 14 ore de muncă, stăteam buză în buză cu Amy în patul său.

Noaptea cea mare! Aia în care urma să dorm, în premieră, la ea.

Camera de cămin din Regie: pereţi scorojiţi, o uşă cu o gaură umplută cu hârtie igienică în loc de broască, chiloţi întinși pe sârme. Plus prăjituri de la mama lui Carmen, trei paturi de cazarmă şi toaleta la comun pe hol. Îi cumpărasem frezii ca să nu uite niciodată momentul dezvirginării şi luasem două cutii de prezervative.

Patul fecioarei era cel de sus, deasupra Alionei, o basarabeancă zdravănă de 0.12 tone.

— Crezi că au adormit? o întreb.

— Carmen, da. Dar Aliona nu, că încă nu a început să vorbească în ruseşte.

Am început să ne sărutăm în linişte printre sforăiturile

lui Carmen.

Iar eu, mi-am trimis mâinile în expediţie pe corpul ei.

Pfoai, ce excursii! Ce ţinuturi noi am descoperit în noaptea aia! Zone tropicale umede, munţi şi dealuri pe unde nu mai călcase picior de bărbat.

Apoi podişul, unde fusese cândva o junglă amazoniană. Şi pe care nici măcar Soarele nu-l văzuse până acum.

Nu mai ştiam nici cum mă cheamă, eram transpus tot în Manualul de Geografie al Ameliei.

I-am dezbrăcat bikini roz pe care îi văzuse toată Politehnica şi am început să explorez cu grijă Marele Canion din Slobozia.

— Mai uşor cu mâna, Tăntălăule, că îmi vine să gem, îmi şopteşte la ureche.

— Bine, gemi!

— Nu pot, Aliona e trează. În pana mea!

Aşa că mi-am chemat mâinile din expediţie şi m-am mulţumit cu sărutări.

— Trebuie să îmi zici ceva trist, m-am încins prea rău şi vreau să îmi treacă până adoarme, îmi zice.

— Mâine am predare la corporaţie. După ce facem dragoste, mă duc să termin câteva grafice.

— Nu aşa de trist, Iubire, că îmi trece de tot.

Aliona aia era de comă! Trebuia să îi pun ceva în apă ca să adoarmă! Mă gândeam să bat pe la uşile căminului, să dau şpagă cuiva şi să o mut acolo.

— Uşide becu'! Uşide becu'! urlă Aliona.

— Gata, doarme bestia? o întreb pe Amy.

— Nu încă, asta e în basarabeană. Îi intră lumina de la felinar în ochi.

Cobor din pat prin întuneric şi mă dau aproape de ochii Alionei.

Trosc! Cred că am călcat pe o minge de ping-pong.

Un ochi al Alionei este deschis.

Doamne, ce faţă ciudată are zdrăhoana! Un ochi deschis, cu mult alb la vedere, iar pleoapa celuilalt i se zbate ca aripa unui fluture.

— Uşi de becu'! horcăie fluturaşul.

Aşez pătura în geam ca să nu îi mai între raza de lumină în ochi şi dau să mă întorc la pat.

Încă un pas.

Trosc! Pot să jur că mingea de ping-pong s-a mişcat sub picioarele mele.

— Aveţi mingiuţe prin cameră?

— Vino sus. Sunt gândacii de cămin. Facem curat dimineaţă.

Am sărit degrabă în pat şi am jurat că nu mai cobor până nu se luminează.

Cu gândacii din bucătăria părinţilor mă obişnuisem, le dădusem şi nume. Dar specia asta nouă de elefant mă înfricoşa.

Mult mai bine în patul virginei.

Şi stai şi aşteaptă…

Şi oftează…

Şi stai, şi sărută, şi ţine-ţi mâinile departe…

Şi stai, şi…

— Tebya ne ebut, ti ne podmakhivai!

Dacă nici asta nu era limba rusă!!

— Repede! îmi zice Amy. Ai prezervativ?

— Două cutii.

— Două… ce?!

— Prezervative.

Atunci mi-am dat seama că să îţi pui prezervativul pe organul fericirii este una dintre cele mai grele treburi atunci când eşti în călduri.

În primul rând, e aproape imposibil să desfaci fără gură folia aia inutilă de plastic.

În al doilea rând, e musai să continui să o săruţi în timp ce faci asta, ca să nu se înmoaie treaba.

Apoi trebuie să ai mare noroc să nimereşti faţa şi dosul cauciucului. Îmi trebuie o *Facultate de Pus Prezervativul* sau ceva…

— Dacă îţi sare de pe ea, e pus invers! spune.

— De pe ce?

— De pe… dânsa.

— Îmi sare.

— Atunci întoarce-l.

În sfârşit, momentul dezvirginării!

— Cum stăm?

— Vin eu sus, îi zic. Stai cuminte că nimeresc eu!

M-am căţărat pe ea. Proastă idee! Cât am făcut manevra asta, patul ăla cretin a scârţâit lung, ca uşile metalice din filmele de groază. Am înţepenit amândoi, eu deasupra.

Un sforăit şi un urlet de jos, dinspre Aliona:

— Perhot' podzalupnaya!

Nici nu respiram.

— Iubito, e în rusă?

— Nu mai contează, Iubire, dă-o dracu', să stea trează! Vin eu sus!

Patul nu mai scârţâia, în poziţia asta nu mai deranjam

arcul ăla defect. Dar… problema nouă: Amy atingea cu capul de tavan!

— Tu sau eu? o întreb.

— Ce?

— Cine o bagă?

— Tu, normal! Eu n-o ating.

Şi am început să facem dragoste.

Ştiţi cum e atunci când se dezvirginează o fată, nu?

Ei, bine, pe Amy a durut-o mult. Foarte mult. Dar nu unde mă aşteptam eu, ci la cap. Şi nu mereu, ci numai atunci când atingea tavanul.

Sex cu cucuie, cu furtună şi scârţâit de pat.

Aproape de finalul expediţiei, înainte de momentul în care fluviul se varsă în mare, am auzit un horcăit puternic.

— Carmen! Scoală, fă! Miroase a p*lă!

Era Aliona, care se ridicase în picioare şi se benocla la noi.

— Fă, Carmen, mişcă curu' sus! trage de ea.

Nu ne mai interesa. Eu şi Amy eram pe val, iar valul era imposibil de oprit.

— Uite, fa, la ei! Ăştia se f*te!

Amy s-a întins lângă mine şi m-a ţinut în braţe sărutându-mă. Apoi a început să plângă.

Nici până în ziua de azi nu mi-am dat seama dacă era de la loviturile în tavan, de la faptul că ne-a văzut Aliona sau erau lacrimi din dragoste.

Iar eu… eram fericit.

O fericire idioată, care mă împingea să deschid geamul căminului, să scot capul pe geam şi să urlu:

— Am fut*t-o pe Amy! EU am fut*t-o pe Amy! E-U, S-I-L-

V-I-U!

Am ţinut-o zece minute în braţe, aşa aflasem eu din grupurile de băieţi că e regulamentar să faci după sex.

— Mai stai!

M-a sărutat plângând şi şi-a lipit obrazul de al meu.

— Mai rămâi, Tăntălăule, o să adoarmă iar!

Am sărutat-o scurt şi am zărit cu coada ochiului pe fereastră primele raze ale dimineţii.

— Nu pot, am predare la 9!

Atunci mi-am dat seama că sunt doar un corporatist obosit. Un cretin! O rotiţă fără viaţă dintr-un angrenaj care mă distruge.

Trebuia să fug!

Trebuia să evadez!

Evadarea

Cămăruţa mea

Mi se spune Button şi urăsc ceasul deşteptător!

Îi dau un dos de palmă şi mă întorc pe partea cealaltă. Exact când EA mă săruta în vis!

Cred că s-a stricat.

Sper că s-a stricat, pentru că, după ce i-am aplicat cu ură lovitura, a sunat ca şi cum i-au căzut câteva piese. Pot să jur că am auzit şi un geamăt de bărbat.

Dacă ar fi după capul meu, aş face o lume fără ceasuri deşteptătoare. Mai ales modelul ăsta vechi, ridicol, cu buton. Cine naiba mai foloseşte aşa ceva în afară de mine?!

Sună a doua oară, ceea ce înseamnă că nu am nimerit butonul ăla stupid. Nici nu-l văd, a căzut pe undeva pe sub patul de lemn. În afară de patul de lemn şi de umeraşul atârnat într-un cui ruginit în mijlocul peretelui eu nu am altă mobilă.

Mai sună o dată, ceea ce e deja grav. O să întârzii.

Îmi pun bocancii, iau de pe umeraş uniforma scorţoasă.

Toată lumea de aici poartă uniformă. Aşa e în corporaţii.

Zece, nouă…

O să o văd pe EA în curând şi asta îmi dă energie.

Opt, şapte…

Execut repede două flotări şi mă închei la cămaşă.

Şase, cinci…

Sună din nou blestematul de ceas. îl găsesc şi îl calc cu bocancul pe buton. Geme sub talpa mea şi, în sfârşit, tace!

Patru, trei…

Trag aer în piept. Doamne, ce cursă nebună urmează! Va trebui să repar ceasul diseară.

Doi, unu „Start!

O rup la fugă.

Camera de întreţinere

Deschid cu umărul uşa grea de metal ruginit. Au, chestia asta doare mereu!

— Sărut-mâna, doamna Slave! urlu din alergare.

În corporaţie este un zgomot asurzitor şi toată lumea este nevoită să strige.

Trec în fugă pe lângă ea şi o iau pe scări.

— Ai grijă să ajungi la timp, domnule Button, îmi spune. Altfel, Şeful ne concediază pe toţi.

— Întotdeauna, doamna Slave!

Îi este mereu teamă pentru slujba ei. Lucrează la curăţenie, are un copil de crescut şi un bărbat care este destul de leneş.

Am de urcat cinci sute douăzeci şi două de trepte până sus, în Turn. Adică vreo 30 de rotiţe, cincisprezece etaje. Nu am timp de pierdut și grăbesc pasul.

Dacă nu ajung la timp, toată corporaţia este în pericol. ŞI EA ar fi în pericol, fata pe care o iubesc în secret. Şeful, pe care nimeni nu l-a văzut niciodată, este un Dictator. Nu ar ierta nicio abatere!

Să vă spun câte ceva despre Şef:

1. Este un tip, ştiu asta, pentru că are o lovitură puternică.
2. Există, pentru că altfel nu ar putea să lovească aşa.
3. Şi cam asta e tot ce ştim despre el. A, plus faptul că el are biroul în afara corporaţiei. Deasupra noastră.

Sala Roţilor

Alerg, alerg, mă caţăr pe zimţi şi mă tolănesc pe Roata Mică. Aş avea timp şi de o cafea. Şi m-aş gândi la EA cât aş

bea-o. La felul în care mă atinge când îmi încheie nasturii… Douăzeci de muncitori îmbrăcaţi în halate albastre lucrează în sala aceasta. Au o muncă grea, nu îi invidiez deloc. Băieţii ăştia există în orice mare corporaţie, dar nu îi vezi.

Ei sunt cei care fac comisioane, care acţionează ca roţile să se învârtă şi trec drept invizibili. Nu şi pentru mine:

— Salut, fraţilor!

— Button, să mai treci să ne spui poveşti! Vezi că ai întârziat câteva milisecunde!

Am recuperat în alte zile şi un handicap mai mare.

— Băieţi, îmi stă bine uniforma?

Câţiva dintre ei râd. Le-am povestit că vreau ca uniforma să îmi stea impecabil atunci când o întâlnesc pe EA. Îmi vin în minte ochii ei, mirosul de ulei de datura, aluniţa mica de pe umărul dezgolit.

— Button! disting o voce dură în zgomotul ăla asurzitor de motoare şi maşinării.

M-a trezit din visare.

E Supraveghetorul, un tip pedant, mustăcios, cu un caiet în mână şi cu halat alb. Este un tip de treabă. Cel puţin, aşa cred că este. Singura lui problemă e că nu vorbeşte niciodată altceva în afară de serviciu. Şi zâmbeşte foarte rar.

Acum îşi dă ochelarii pe nas şi îmi spune mustrător:

— Button, ai o întârziere de două milisecunde. Şefului n-o să îi placă asta!

O iau la fugă printre maşinării.

— Am înţeles, Supraveghetorule! îţi poţi aranja liniştit mustaţa, voi ajunge şi azi la timp!

Mai am puţin până în Turn, la EA.

Marele Salt.

Este cea mai grea săritură din corporaţie. Aici au clacat cei care au avut slujba mea înainte.

Ultimul, aproape de vârsta pensionării, a încercat să facă de trei ori Marele Salt. De trei ori la rând în aceeaşi zi!

Dar nu a reuşit să se agaţe de Rotiţa Argintie, a pierdut milisecunde bune şi a căzut la baza corporaţiei.

Dezastru!

A doua zi a fost schimbat cu mine şi, împreună cu el, la fel au păţit mai mulţi muncitori aflaţi aproape de vârsta pensionării şi cam ieşiţi din uz.

Şeful nu are niciodată remuşcări. El stă în afara sistemului şi ştie ce face fiecare.

Dar eu?… Sunt atât de bun la Marele Salt. Angajaţii mă privesc cu emoţie.

Tensiune.

Tobe… trrrrrrrrrrum, trrrrrruum…

Sar şi aud un oftat colectiv.

Mă agăţ cu mâna dreaptă de axul rotiţei şi mă învârt în aer.

Unu, doi, trei…

Mă prind cu stânga de o tijă metalică, pendulez corpul ţinându-mă în mâna dreaptă, apoi mă lansez în săritură…

În aer, îmi vine în minte imaginea mâinii ei atingându-mi gâtul. A făcut-o ieri şi pot să jur că tot corpul meu s-a transformat în lut. Ah, ce m-aş lăsa modelat!

Cad pe Arc, ca pe o trambulină, apoi fac o rotaţie prin aer şi aterizez cu fundul exact în spaţiul dintre doi zimţi.

Haleei, hooop! Mareleee Saaalt e gata!

Aplauze.

Fetele în halate albastre sunt impresionate.

Aplauze furtunoase şi urale. Fac o plecăciune. Dacă m-ar vedea şi EA…

Îmi place să mă dau în spectacol!

— Button. După ce termini programul mergem împreună la plimbare?

Pentru Fata cu Ochelari, care poartă mereu un halat albastru, plimbare înseamnă să mă ţină de mână şi să ne pierdem prin sala motoarelor.

Distracţia supremă este să ungem împreună un mecanism cu şurub pe care îl ţin în pantaloni, vinul care scârţâie îngrozitor şi de care nu ştie foarte multă lume.

Era amuzant, dar asta înainte să o cunosc pe EA. Acum, pur şi simplu, până o voi cuceri, prefer să îmi lustruiesc singur şurubul.

— Nu astăzi, frumoaso! Nu astăzi.

— Aşa îmi zici de când a apărut EA.

EA este o fată destul de nouă în corporaţie. Cea care va fi iubita mea a înlocuit-o acum câteva luni pe Doamna cea Acră din Turn, care dăduse rateuri din cauza vârstei. Şeful a făcut înlocuirea peste noapte, fără niciun fel de remuşcare sau explicaţie. Aşa o să se întâmple şi cu mine când o să ajung bătrân şi acru?

Centrul corporaţiei. Etajul opt.

Am ajuns în cea mai urâtă sală. Arhitectul care a construit asta cred că a fost orb.

În plus, aici sunt nişte indivizi care nu mi-au plăcut niciodată. Vreo zece. Cei care se ocupă de limbi. Cu cât sunt mai aproape de Şef, angajaţii sunt mai preocupaţi de limbi

decât de muncă. Sunt ursuzi cu subalternii şi dispreţuitori, dar când vine vorba de Şeful se deschid imediat la faţă şi încep să fie amabili.

— A zis Şeful că vă faceţi bine treaba! Excelent! le arunc din fugă.

Unul dintre ei, care lucrează de obicei cu Limba Mică, se înseninează la chip.

— Şeful? A vorbit din nou cu tine Şeful? A întrebat de mine?

— Mda, a zis că toţi se descurcă minunat, mai puţin tu. Limba Mică nu prea dă randament, e cam leneşă. Ieri a rămas în urmă o secundă.

I-a căzut faţa.

Îmi place să îmi bat joc de ei. Sunt un om rău.

Fug.

Buuun!

Urmează să mă caţăr pe zecile de rotiţe care duc în Turn, la EA.

Gândul că o să o văd și azi mă face să plutesc peste toate piesele şi piesulicile, şuruburile şi piuliţele de sub mine. Am în minte numai felul în care își pune mâna pe uniforma mea, îmi strânge în pumn reverul, apoi mă priveşte în ochi şi mă mângâie pe cap. Doamneee!

Sar!

Şi iar! Şi iar!

Urc zimţ după zimţ, roată după roată, etaj după etaj.

Cu fiecare pas, sunt tot mai aproape de EA. Tot mai ameţit de gândul ăsta.

Oare îmi stă bine uniforma? Azi o să îmi fac curaj să o invit la prânz, sper să am timp să o fac.

Problema e că de câte ori ajung sus în Turn nu mai am timp de altceva. Nu apuc niciodată să îi spun nimic.

Mai am vreo trei etaje până la EA. Mă grăbesc.

Sala Roţilor Aurii.

Am ajuns aici şi, practic, nu trebuie să fac mai nimic. Doar mă las purtat de Roata Aurie şi dus mai departe.

Aici, cât vezi cu ochii, este auriu strălucitor. Nimic nu este gri sau ruginit, ca în restul corporaţiei.

Este sala mea preferată şi, când nu sunt în întârziere, îmi place să zăbovesc aici câteva milisecunde. Este linişte, rotiţele sunt cele mai silenţioase şi te lasă să îţi auzi gândurile.

Gândurile mele: vântul prin părul EI… sânii… mirosul de datura… mă sărută în timp ce mă mângâie cu mâna… Aş vrea să fiu mai curajos şi să îi spun tot ce simt. Să am puterea de a o invita undeva, să o sărut, să…

Trebuie să plec, e târziu rău.

Aproape de Turn

Urc în fugă cei cincizeci de zimţi ai Rotiţei Orizontale. Trec ca vântul pe lângă birourile unor leneşi care nu fac nimic, dar care se dau preocupaţi.

Singura lor treabă e să se uite la mine cum alerg şi să mă cronometreze.

— O milisecundă întârziere, Button! Nu ne văd bineee! Aoleeeu!

George, panicos din fire. Mereu se teme pentru slujba lui de rahat. E băiat bun, dar întotdeauna exagerează. Îmi aduc aminte când am fost în întârziere cu patru milisecunde.

A început să plângă, şi-a scos halatul de pe el şi a strigat:

— O să fim înlocuiţi de Şef! O să ne înlocuiască pe toţi din cauza ta! Iar te-ai trezit târziu! Fuuugi!

— Nu ştiu ce ne facem, George. Unde mai găsim noi o slujbă atât de bună?

Cred că în fiecare companie există câte un George. Tipul ăla mic, disperat şi agitat, a cărui singură grijă este ca nu cumva să fie cineva care nu îşi face treaba. El nefăcând nimic, doar atacuri de panică.

În Turn

Am ajuns sus, în camera din vârful corporaţiei. Arată ca o mansardă cu un mare arc în centru şi o gaură deasupra, în tavan.

Îi simt mirosul. Sunt obsedat de el.

— Ai venit mai devreme cu două milisecunde, spune EA.

Timpul trece altfel în corporaţia noastră, nu ca afară.

— Bravo, B! continuă.

Mă place. Mă alintă B, este singura care mi-a pus o poreclă.

Doamna cea Acră de dinaintea ei îmi trântea pe cap coiful roşu şi mă repezea:

— Fă-ţi treaba odată şi pleacă! Toţi depind de tine, urla acritura.

Am un nod în gât. Înghit.

În fiecare zi, la aceeaşi oră, când ajung la EA, vreau să îi spun ceva. De câte ori o văd aici sus, în lumina celor câteva raze care pătrund prin gaura din acoperiş, mă emoţionez.

Are un halat ca şi toate celelalte lucrătoare din corporaţie, dar, în lumina aceasta, el devine transparent. Îi

pot citi forma corpului, iar asta îmi accelerează bătăile inimii.

Tic-tac! Tic-tac!

— Şeful aşteaptă, B!

Vreau să o invit să iasă cu mine într-o zi. Să mergem împreună în Sala Roţilor Aurii şi să luăm masa acolo.

Tic-tac! Tic-tac!

Să ne lăsăm învârtiţi ore în şir, întinşi, cu faţa în sus şi să ne vorbim în şoaptă. Şi să o sărut. Îmi iau inima în dinţi:

— M-am gândit, ştii… aş vrea…

EA întinde coiful roşu şi îmi aranjează uniforma cu un zâmbet şăgalnic.

— Da, B…

Pfoai, ce greu e, frateee! Tensiunea asta mă omoară!

Tic-tac! Tic-tac!

— Şeful aşteaptă, B…

Vreau să scot pe gură nişte litere, dar nu simt în stare. Parcă sunt… cum era cuvântul ăla? PROST!

— Aaa… îngăim.

— Da, B?

— Bbb…

O să creadă despre mine că sunt un prostănac, însă pur şi simplu nu mă pot stăpâni când este în preajma mea. Mi se înmoaie genunchii.

Cu o mână mângâie de sus până jos reverul hainei mele, iar cu cealaltă îmi aranjează coiful.

— Îţi stă bine cu coif, B!

— Cecc… îngăim.

Se aude ceva, ca şi cum Marele Arc s-ar încorda. Un zornăit.

Tic-tac! Tic-tac!

EA face ochii mari, îmi arată măsuţa de fier forjat pe care trebuie să urc şi strigă:

— B, e târziu! Trebuie să o faci acum!

— Dar înain…

O, Doamne! Nuuu! Văd prin crăpăturile din tavan mâna uriaşă a Şefului. Se apropie.

Alarma începe să sune. Sunetul ăsta mă omoară, pur şi simplu!!! Parcă am fi în timpul războiului.

Cei doi musculoşi în salopete, care stau pe acoperiş, lovesc ca nebunii cu drugi mari de fier în clopotele uriaşe.

Mă termină! E ca la asediu.

Îmi pot imagina ce se întâmplă în corporaţie în momentul ăsta, când sună alarma. Cred că toţi sunt disperaţi, cu sufletul la gură. *„O să reuşească Button? N-o să reuşească?*” Cred că George face pe el de frică, iar doamna Slave de la întreţinere se roagă.

Şi aşteaptă. Aşteaptă să vadă dacă vor avea şi mâine un loc de muncă.

Totul depinde acum de mine. De un Button.

Urlu ceva, dar EA nu mă aude. Este foarte speriată că nu voi reuşi. Nici azi nu am apucat să îi spun că o iubesc!

Sar pe măsuţa de fier forjat de sub gaura din tavan, îmi ţin cu mâinile coiful şi mă pregătesc de impact.

Groaznic moment!

Ţââârrrrrrrr!

Bum!

Şeful are o palmă grea, care zguduie toată corporaţia.

Bum! Direct în cap!

A lovit din prima în coiful meu. Tare şi prompt, ca de

obicei.

Gem de durere.

Îl urăsc pe Şeful! De ce naiba nu apasă butonul deşteptătorului încet, finuţ, cu o atingere delicată?

Sau de ce nu m-a făcut și pe mine mama Button care să aibă ca Şef o femeie cu atingere uşoară?

După lovitura primită în cap, mă rostogolesc, o iau în jos, cad etaj după etaj. EA îmi face cu mâna, zâmbeşte uşurată şi mă priveşte cum mă prăvălesc. Cad ca un pietroi două etaje. Izbesc cu capul de Roata Argintie. Dacă nu aş avea uniforma asta, praf m-aş face!

Auch! Dau cu fundul de una, două… zece trepte din roata înclinată. Auch!

George se uită la mine şi urlă:

— Yeees!

Grăsanu’ ăsta o să aibă slujbă şi mâine.

Fetele îmi fac cu mâna, mai puţin Fata cu Ochelari. Ating cu tot corpul de toate tijele de fier şi de toţi zimţii. Muncitorii fac valuri. Urale. Până şi Supraveghetorul îmi arată degetul mare şi zâmbeşte.

E un proces dureros prin care trec în fiecare zi, dar nu mai dureros decât faptul că nu am fost în stare să îi spun nimic.

Auch! Auch!

M-am julit la genunchi, iar o să stau cu creme toată noaptea.

Mă scurg pe scări, dau cu capul de uşa metalică de la cămăruţa mea şi aterizez lângă patul de lemn. Rămân aici minute bune, fără cunoştinţă.

Mă trezesc pentru câteva clipe.

Am visat că un pitic se plimbă pe barba mea. M-am lovit la cap rău de tot de visez prostii! Mi-am făcut treaba și azi, ceilalţi mă pot considera în continuare un erou.

Poate că am o contuzie la umăr mai gravă decât de obicei, nu mă pot mişca. O să îmi revin eu.

Ştii ce? Mai bine rămân şi dorm în noaptea asta în poziţia asta, cu capul rezemat de ușa dormitorului.

A doua zi dimineaţă. Cămăruţa mea

Urăsc ceasul deşteptător!

Îi dau un dos de palmă şi mă întorc pe partea cealaltă.

Cum am ajuns în patul meu de lemn? Probabil că m-a cărat Doamna Slave.

Lovesc butonul ceasului.

Ce gând ciudat: butonul ăla roşu seamănă perfect cu coiful meu, dar în miniatură.

Aud un geamăt înfundat şi nişte zgomote ciudate. Cine ştie ce s-a mai stricat prin ceasul ăsta vechi…

Iau uniforma de pe umeraşul agăţat de cuiul ruginit.

Azi o să am curaj! O să reușesc! Vreau să îi cer să mă ia de mână și să evadăm. Să fugim împreună în afara corporaţiei. Noi doi, în lumea mare, în viaţă, pe cont propriu, fără să ne pese de ceilalţi!

Oare ce o fi dincolo?

A doua zi. În Turn

— Ai venit mai devreme cu patru milisecunde, spune EA. Bravo, B al meu!

A spus *„al meu* A spus clar*: „B AL MEU!”*

Dacă nici acum nu îndrăznesc, simt cel mai mare prost

şi tâmpit şi idi…

— Te iubesc! ies aproape singure vorbele din mine.

Mă ruşinez. Dacă nu mă iubeşte? Mă uit în ochii ei mă fâstâcesc. Caut repede ceva pe tavan. Mă uit în jos, spre o bârnă de lemn pe care încep să o pipăi…

— Şi eu! spune şoptit.

E a mea! E a mea! Mă iubeşte! Mă vrea!

O sărut, se retrage puţin, apoi se aruncă pe mine.

Tic-tac! Tic-tac!

Aş vrea să îi simt tot corpul cu mâinile.

Tic-tac! Tic-tac!

Sunt cel mai bun! Sunt FERICIT! Să mă ia dracu' de nu sunt eu cel mai tare Button! O să fim împreună, o să plecăm din oboseala asta de corporaţie!

— Hai cu mine! Hai să evadăm! Ieşim prin gaura de sus.

— Cum, B? Ce plan ai?

— Pe scurt: afară este Şeful, cel care loveşte. Eu nu o să scot coiful prin gaură, aşa cum fac de obicei. O să îl ţin cu mâinile la limita acoperişului, acolo unde ajunge el după lovitură. Şeful o să se răzgândească şi nu o să mai lovească. Normal, nu? apoi aruncăm coiful, ieşim pe gaură şi o luăm la fugă pe lângă el.

— E târziu, ai întârziat. Vor fi concediaţi…

Urc pe masa de fier forjat, pun coiful pe cap şi îl scot pe gaura din tavan.

Şeful loveşte ca de obicei. Tare. În cap. Ca un nemernic nemilos.

Mă rostogolesc până în camera mea. Cad toate etajele cu un zâmbet tâmp pe faţă. Nu mai contează niciuna din sutele de lovituri la cap. Din instinct, pun mâna să îmi apăr

şurubelul. Simt că voi avea nevoie de el zilele viitoare.

Şi cad. Cad. Aterizez lângă patul meu de lemn.

O să dorm aici.

A treia zi. În Turn

— Nu avem timp de pierdut! îi zic. Evadăm azi?

Îi trec mâna prin păr. În fiecare noapte visez că fac asta.

— Acum? Nu sunt pregătită. Zi-mi mai multe. Ce e dincolo?

— Păi… aaa. Dincolo suntem noi doi, îi răspund evaziv. Noi doi liberi. Putem să ne iubim, fără ca eu să stau la subsol şi tu în turn.

— Mâine.

Pun coiful, urc pe masa de fier forjat… ştiţi rutina.

A patra zi. În Turn

— Vreau să avem doi copii. Şi să semene cu tine.

— Băiatul să fie curajos ca tine, B.

A cincea zi. În Turn

— Evadăm azi?

— Tot nu sunt pregătită. Mi-e frică. Nu ştiu ce e afară.

O sărut şi o îmbrăţişez. Mă uit în ochii ei. Am devenit curajos şi stăpân pe mine.

— Dincolo suntem noi doi şi atât. Fără corporaţie, fără sclavi! Doar noi doi.

— Poate mâine.

A şasea zi. În Turn

— Iubito… azi?

— Da!

Tic-tac! Tic-tac!

O iau de mână şi urcăm amândoi pe măsuţa de fier forjat, sub gaura din tavan. Nu avem timp de pierdut.

Tic-tac! Tic-tac!

Vedem prin crăpăturile din tavan mâna uriaşă a Şefului care se apropie.

Alarma începe să sune. Cei doi musculoşi în salopete, care stau pe acoperiş, lovesc ca nebunii cu drugi mari de fier în clopotele uriaşe.

Mâna se apropie.

Scot coiful roşu pe gaură ţinându-l cu mâinile. Ea închide ochii.

Când mâna Şefului este foarte aproape să atingă coiful, îl cobor. Mâna Şefului se opreşte în aer şi se retrage. Exact cum am bănuit!

ACUM!

O iau de mijloc, mă agăţ de marginea găurii şi ne aruncăm amândoi afară.

Îi este frică. Tremură toată.

Alunecăm pe un derdeluş metalic şi aterizăm. Încă o căzătură şi îmi pierd iar cunoştinţa.

Suntem întinşi pe podea.

— Iubito?

— B! te strig de un ceas. Am crezut că…

Este aplecată asupra mea şi mă scutură de umeri. A plâns, dar ochii ei sunt frumoşi şi roşii. Chiar şi vânătaia din frunte o prinde. Doamne, ce mult o iubesc!

— Nu scapi de mine aşa uşor.

Sunt rupt. Mai precis, am un picior cam rupt şi, când

încerc să mă ridic în cot, nu am stabilitate. O să am nevoie de refacere serioasă de data asta, dar nu mă mai tem. Suntem amândoi. Liberi!

Ne putem începe viaţa de oameni împreună în afara corporaţiei, în sfârşit!

Ridic puţin capul şi o privesc.

— Unde suntem? o întreb.

— Nu ştiu, dar l-am văzut pe Şeful.

— Şeful? Cum arată?

— De fapt, ştii, e ciudat, B. Era mare. Foarte mare. Uriaş.

— Uriaş?

— Da. Şi seamănă…

Fac un efort suprabutonesc şi mă ridic în coate pentru a privi în jur. Lângă noi este un obiect uriaş de lemn în formă de… picior de pat. Încă unul. Şi încă unul. Patru sunt toate.

Trebuie să mă ridic.

EA mă ajută şi reuşesc să fac asta. Reuşesc cu greu.

Un pat? Văd un pat. Unul identic cu cel din camera mea, numai că de un milion de ori mai mare!

— Nu înţeleg! caut o explicaţie în ochii ei.

Îmi arată cu privirea.

În mijlocul peretelui, atârnat direct într-un cui ruginit, este un umeraş. Exact ca al meu, numai că de un milion de ori mai mare. Pare că ne aflăm într-o cameră uriaşă. Exact ca a mea. Copie la scara enormă, gigantică. Un pat şi un cui în mijlocul peretelui. Până şi uşa metalică este identică.

Lângă noi, căzut sub pat, este un ceas care seamănă leit cu cel din camera mea. Doar că nu are buton roşu.

Se aud nişte sunete înfiorătoare. O alarmă ca aceea din Turn, numai că de mii de ori mai mare, clopote, o bubuitură

cumplită.

Bum! Bum!

Apoi bubuituri, multe la rând. Ceva uriaş cade şi se rostogoleşte înspre noi. Strigăte de uriaşi. O iau în braţe.

— Mi-e frică, B!

BUUUM!

Totul se zguduie şi trepidează.

O bubuitură groaznică în uşa metalică uriaşă. Vin peste noi! Cine e?

…uuum… uum.

Ecoul loviturii se aude minute bune. Uşa uriaşă este întredeschisă, dar îmi este teamă să ies.

Linişte. Gemete de uriaş.

— Stai aici, după piciorul uriaş de pat! O să ies să văd ce e, îi spun.

— Ai grijă, B, te rog!

Mă îndrept timid şi tremurând spre uşa metalică gigantică.

Aproape de ea văd un corp de uriaş cu o uniformă ca a mea. Identică. Hipermegauriaşă. E Şeful. Aşadar, Şeful are uniformă ca a mea.

Identific sursa gemetelor. Vin din gura lui.

Mă caţăr pe mâneca lui, o iau la fugă înspre umăr, apoi sar pe piept. Cu greu reuşesc să fac saltul pe bărbie. Este rănit şi pare inconştient. De aici îi pot vedea gura, ochii, nasul.

Seamănă mult cu cineva cunoscut. Incredibil de mult. Numai că la o scară mult, mult mai mare. Urc pe nasul lui, ca să îi pot vedea toată faţa. Este…

Pare o glumă proastă. Este un vis, nu?

Ce se întâmplă?
Şeful seamănă cu… Şeful e leit…
Şeful… sunt EU.

CAPITOLUL VII

Legenda spune că de câte ori scapă un om dintr-o corporaţie, în Rai un înger îşi capătă aripile. Sau măcar primeşte o îngheţată.
Eu încă nu scăpasem, dar mă împrietenisem cu un grăsun simpatic. Genul însurat, credincios şi cu poza nevestei mai tinere în ramă, lângă calculator.
Transpira mult şi îşi ura şefii, care îl frecau ca pe un hoţ de cai. Era tot timpul stresat.
— Când plecăm, plecăm cu stil! zicea Ray. Ne pişăm pe biroul şefului, apoi ne dăm demisia!
Asta înţelegea Ray prin *„stil”.*
Petreceam mai mult timp cu el decât cu Amy.
— Fata aia nu e geloasă pe mine? mă întreba.
— Ştie că nu te iubesc.
Mâneam pizza şi ne îngrăşam împreună pe la 3 dimineaţa.
Îmi povestea despre soţia lui pe care o diviniza.
— Săptămâna asta, cât am avut predare, am văzut-o doar marţi şi sâmbătă noapte. Norocul meu e că mă iubeşte. Amy ce face?
— Amy… Cred că speră să scap cât mai repede de aici şi să câştig la Loto.
Fumam în grabă jumătăţi de ţigară pe balcon.
— Ziua când o să apuc să o fumez până la filtru o să fie

cea mai fericită zi din căcatul ăsta de loc!

Ne acopeream unul pe altul când întârziam.

— I-a murit soacra, ziceam.

— A treia oară?

— S-a lăsat greu, a tot revenit.

Bârfeam, când aveam timp, şi ne puneam la curent cu ultimele noutăţi în materie de amante ale șefilor.

Ştiam exact ce pipiţă nouă s-a angajat şi cum avea să avanseze imediat pe scara ierarhică.

— Blonda aia care nu ştia ce e un fax. Poartă-te bine cu ea, Silvică! în două luni va fi şefa ta. Tu nu ai văzut ce înaintări are?

Viaţa la corporaţie era mult mai suportabilă datorită lui Ray.

A doua zi când am mers să o iau pe Amy după cursuri, am deschis uşa barului de la parterul facultăţii.

Brusc s-a făcut linişte şi toţi se holbau la mine. Pe feţele lor se citea… RESPECT?!

Cum dracu', mă, respect? Fata aia, Aliona, chiar are o gură mare!

Dorn cel gras cu ochelari fund de borcan a dat din cap uşor şi a început să aplaude timid. În câteva secunde aplaudau toţi.

Clar, eram pe o scenă şi câştigasem Oscarul pentru Dezvirginatorul!

Am zâmbit şi am ridicat mâinile în aer. Simţeam nevoia să mulţumesc părinţilor mei, prietenilor care m-au sprijinit. Chiar şi Alionei, pentru că a luat bilet…

Apoi m-am îndreptat cu încetinitorul spre Amelia. Auzeam un:

— Frate, bravo, ai babardit-o pe Amy?!

— E, şi tu acum…

În drum spre ea, am bătut palma cu cei de la mese.

— Omule, îmi pun poster cu tine în cameră! îmi zice Dorn în timp ce îşi şterge transpiraţia.

— Merçi, frate! Şi tu poţi! Nu pe Amelia, pe ea n-o s-o fu-i! Dar pe altcineva. Într-o zi… Poate!

Ajung la masa Ameliei.

— Eu le-am povestit, Iubire, îmi zice dintr-o suflare.

— Pof… cum?

— Decât să afle de la Aliona…

— Ai şi tu dreptate.

Vestea că noi formăm un cuplu a ajuns şi pe la ai mei.

— Am înţeles că ai o prietenă, mă descoase bunica. Alta în afară de fata aia din afişul de pe şifonier, maică?

— Da, bunico. În came şi oase.

— Duminică o aduci la ziua mea!

— Păi, duminică nu putem, că…

— La ora 2!

Am ajuns la 80 de km de Bucureşti, într-un sat din Bărăgan.

Ziua bunicii Florica, o sărbătoare care în familia mea este mai importantă decât Paştele. Vreo zece mde adulte şi nişte plozi. Pe masa întinsă în curte mâncare şi băutură cât pentru cincizeci de oameni.

— Ea e? întreabă bunica uitându-se la sifon.

Bunica are o problemă de vedere, nu ştii niciodată cu cine vorbeşte.

— Amy.

— E slabă. Prea slabă. Seamănă cu curca aia cu gâtul

golaş care a murit că nu mânca.

Mă uit la Amy. Nu îmi dau seama dacă schiţează un zâmbet sau este foarte constipată. Simt nevoia să o sărut pe obraz şi să o încurajez:

— Gândeşte-te că eu m-am născut în familia asta.

Un ţoi de ţuică îi aterizează Ameliei în mână. Bunica dă noroc şi amândouă aruncă lichidul pe gâtlej.

— Phaaa, tare! Aşa e, sunt slabă. Dar simt sănătoasă, în felul meu. Şi vă iubesc nepotul… La mulţi ani!

Bunica o priveşte cu ochii bulbucaţi, preţ de câteva secunde, fix între ochiul stâng şi ureche. Exact aşa cum îşi priveşte un uliu băut prada.

— Mănâncă!! îi porunceşte Ameliei, în timp ce o trânteşte pe un scaun de bucătărie.

Încerc să o scuz, îi spun că am mâncat covrigi pe drum. Aiurea!

În secunda următoare o lingură plină cu salată de boeuf asediază buzele dulci ale Ameliei. Le loveşte periodic, aşa cum un berbec se izbeşte în poarta cetăţii.

— E ziua mea, toată lumea mănâncă! zice bunica, împingându-i salata în gură.

Faţa iubitei mele a trecut de la culoarea aia dulce rozalie la un galben pai. Mi-e milă de ea, o să vomite. Chiar nu ar trebui să deschidă gura.

O, Doamne!

E alergică la ciuperci, nu ar trebui să mănânce… Prea târziu.

— Me merreu a f fost aşa sslabă?

Ăsta e unchiul meu, beţiv notoriu. O comă alcoolică la şase luni.

— Ia şi bea, eşti prea slabă! La noi în familie femeile bea cot la cot cu… ăăă. Cot la cot!

Cu mişcările unui prestidigitator orb, unchiul toarnă într-o halbă de bere nişte vin. Mai precis, jumătate pe faţa de masă, jumătate pe mâna Ameliei, care încerca să acopere halba.

— Noroc! Și când n ne-o hii mnmai rrău caca acum săa mne fie!

O apucă cu ambele mâini de cap și o pupă undeva între nas şi frunte.

Amelia se strâmbă scârbită, apoi mă priveşte cu ochi de căprioară împuşcată, gata să izbucnească în lacrimi.

O iau de mână și îi șoptesc:

— Gândeşte-te la ceva fain: noi doi la mare la Costineşti făcând dragoste pe o plajă…

Îi iau de pe nas o bucată de măslină lăsată de unchiul meu.

— …sau cât de fericită erai când nu îi cunoşteai pe ai mei, iubito. O să fie bine!

Minţeam.

— Stai, să fi pun şi îl sifon, că e ta taare!

Apoi unchiul eliberează vreo două jeturi de sifon pe sarmale şi prăjituri. Câteva picături nimeresc cu greu peste vinul din halbă.

Rudele mele au inventat vinul la halbă, sunt recunoscute pe plan mondial pentru asta.

Amy duce cu greutate halba la gură, parţial ameţită de ciuperci, parţial ameţită de damful unchiului meu. Îmi şopteşte la ureche:

— Hai dracului de aici, că mă omoară ăştia!

— Te iubesc! Gândeşte-te, noi doi la munte…
— Taci în pu*a mea… cu muntele tău cu tot!
Până să îi prezint rudele, nici nu ştiam că Amy înjura.

— Stai! Stai! urlă mătuşa.
În sfârşit un om normal la masa asta, gândesc! Aproape că mi-a venit inima la loc.
— Nu poţi bea aşa, pe stomacul gol! Ia nişte fripturică de post, umplută cu ciuperci, făcută de mine la cuptor. Reţeta e de la televizor de dimineaţă, bucătarul ăla gras, nu prea mi-a ieşit sosul!
Nu mai apuc să întreb ce înseamnă fripturică de post, că Amy mă apucă de guler:
— Băi, hai în morţii mă-sii de viaţă de aici! ACUM, că MOR ÎNDOPATĂ!
În zece secunde farfuria Ameliei era plină cu friptură, ciuperci, murături şi o cremă de o culoare dubioasă.
— Foarte bun! Mmmmm! zice Amy. Atât de bun, încât o să iau două porţii! Dar la pachet!
— La pachet??? sare bunica. Aici! Eşti prea slabă, la pachet iei prăjituri! Şi cornuleţe! Deja le-am pregătit.
Şi ne arată spre două pungi pline.
— Număr până la 10! apoi mă ridic şi plec şi îmi bag pu*a în toate neamurile tale!
Apoi rudele mele în care îşi băgase ea pu*a au început să îi explice Ameliei:
— Că ar trebui să mănânce, că s-au auzit cazuri de oameni morţi de foame în Bucureşti.
— Că o halbă de vin pe zi face bine la rinichi.
— Că a doua halbă face bine la inimă.

— Că se întăresc sânii dacă mănânci ridiche cu miere. Tot asta vindecă şi cancerul, prostata şi boala aia cu nume nemţesc.

Primesc un şut în gambă. Încă unul.

— Tu mă loveşti? o întreb pe iubirea mea.

— NU, MĂ-TA!!! Normal că eu! Mergi sau plec?! îmi iau inima în dinţi. Totuşi, eu sunt bărbatul.

— Trebuie să plecăm, mai avem un coleg care…

— Nimeni nu pleacă până nu termină tot din farfurie! urlă bunica şi se ridică în picioare.

Dacă bunica s-a ridicat în picioare, eu ştiu că e treaba serioasă. Ea face asta doar când se întâmplă ceva cu adevărat memorabil într-o telenovelă. Îmi înghit cuvintele şi schimb vorba:

— Unde e Nea Ionel?

Nea Ionel e vecinul bunicilor.

— Taman l-ai ratat, cu jumătate de oră înainte l-a luat maşina.

— La Urziceni la spital. A păţit la fel ca la Crăciun.

Toate neamurile încep să râdă, ca şi cum s-ar fi spus cea mai tare glumă. Psihopaţi!

— Îi fa face două cu clisme şi dă a afară tot din el. Mai mâine e la şpriţ înapoi, mă lămureşte unchiul.

— Ca de obicei, completează bunica uitându-se cu un ochi în ochii mei şi cu celălalt la juma’ de metru de mine. Vezi că-ţi vomită curca!

Amy era cu capul sub masă şi-şi murdărea pantofii cu toc cu bucăţele de ciuperci.

Se opresc din râs.

Brusc nu se mai aude nici musca şi ciudaţii ăia din

familia mea o privesc îngrijoraţi.

Urmează o scenă dintr-un film horror: Amy se ridică încetişor de sub masă. Are cam multe firicele roşii în albul ochilor daţi peste cap. Nu i-am mai văzut niciodată figura asta. Părul său blond şi frumos îi stă ca o coamă de leu, după electrocutare. E frumoasă chiar şi aşa, cu bucăţele de mâncare pe gât. Se şterge la gură cu mâneca şi ridică ameninţător un deget spre mine.

— Tu! Să te FUUUUUU…!

Nu apucă să termine ce are de zis şi capul îi cade ca o ghiulea pe masă.

O iau de mână. Este moale.

Nu am unde să i-o las pe masă de farfuriile cu mâncare. Aşa că o aşez temporar în castronul cu salată.

Bunica mea ia oglinda de pe grindă şi i-o pune la gură.

Se abureşte.

— Curca este VIE! dă verdictul cu voce tare.

— Ieeeeeee!

Aplauze, urale, ovaţii, fluierături. Unchiul mă bate pe umăr:

— O laşi aşa ze… zece minute, apoi îi dai cu fi... sifon pe faţă să o trezeşti! Că se face pa… pastramă de oaie pe grătar.

Acesta este neamul meu. Iliuţii.

După două zile de spitalizare la Urziceni, Amy era aproape vindecată. Dar mă ura.

— Nici nu ştii ce răzbunare ţi-am pregătit.

O iau în braţe pe patul de spital, o sărut pe gât şi iau expresia de căţeluş bătut. Asta îmi iese destul de bine.

— Stăm o lună fără să facem dragoste?

— Nu, mai rău!

Două luni? îngrozitor!

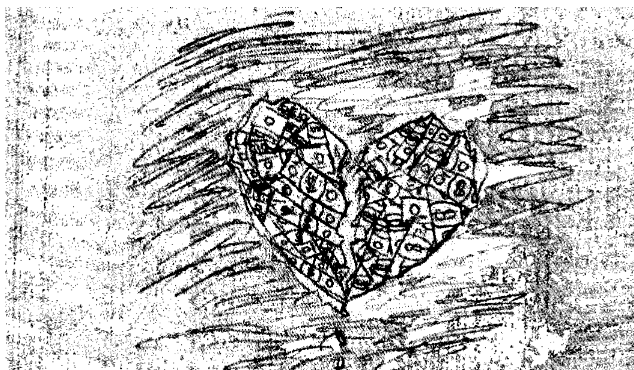
— Iubitule, o să îi cunoşti pe ai mei!

Ne-am întors la Bucureşti şi, în următoarea săptămână, am fost cel mai cuminte băiat de pe faţa pământului. Seara mergeam în camera de cămin, o îndopam cu ceaiuri şi pastile, îi făceam masaj la tălpi şi îi ţineam ligheanul sub nas când voma.

Au fost zile grele, iar faptul că m-am întors la corporaţie nu m-a ajutat prea mult.

Prietenul meu, Ray, era distrus. Ofta şi gemea încontinuu în faţa calculatorului. Dosarele care îmi veneau de la el erau mereu ude, iar rama cu poza soţiei avea geamul spart.

Paginile următoare sunt pentru el.

Prietenul meu, înşelatul

Ştiu de ceva vreme că mă înşală, aşa că mă decid să îi surprind în fapt.

Îmi iau paltonul din cuier.

— Pot pleca mai devreme? îmi întreb şeful.

Scârbit și obosit, patronul îmi aruncă un:

— Pneumonie? Cancer? Dă-le dracu'! Şi dacă mergi mâine la spital, tot aia e. Stai aici!

— Nu. Nu e asta. Mă înşală nevasta.

Se opreşte din citit ziarul, îşi lasă ochelarii pe nasul borcănat şi vine spre mine. Are o lacrimă? Este… umanoid? Ca să vezi! Mă îmbrăţişează şi îmi zice să stau jos.

Eu nu vreau să stau jos. Vreau doar să plec acasă şi să îi surprind în copulaţie, apoi să le fac poze și să divorţez.

— Îmi pare rău, prietene! Este îngrozitor.

„Prietene"? Asta e nouă. Plânge două minute pe umărul meu, apoi mă eliberează.

— Fugi, fugi și repară-ţi familia!

Aproape că nu îmi vine să cred că este atât de prost.

— Domnule, îndrăznesc ceva, îi spun la plecare. Aveţi cumva un telefon mai bun? Al meu face poze extrem de proaste.

— Orice!

— Ştiţi, probabil voi arunca cu el în ea, mai bine nu… o să se spargă.

— E al tău!

— Nu se…

— Insist!

Parchez maşina la câteva sute de metri de casă, cam în dreptul băcăniei. Dacă aş parca sub geam, m-ar vedea imediat.

— Hei, bătrâne! urlă Băcanul. Ai albit de tot!

Nu sunt bătrân, am doar 58 de ani.

— Ce-ţi face soţia cea frumoasă?

Soţia mea are mai puţin de 30 de ani, este zveltă, cu sâni frumoşi în formă de portocale şi părul lung.

Nu o mai iubesc. Vreau să divorţez de ea de câţiva ani, dar nu intenţionez să îi dau jumătate de casă. Am rămas cu ea de pe vremea când aveam firma mea, eram prosper, iar ea îmi era secretară.

— Acum? Ce face soţia acum sau în general?

— Ăăă… nu ştiu, întrebam doar aşa. Acum.

— Acum este în plină copulaţie, nu ştiu exact poziţia, dar mă înşală cu un vecin. Probabil că au început acum o oră, iar acum sunt la actul doi sau trei. O să se grăbească puţin, pentru că într-o oră ar trebui să ajung eu şi vrea să facă şi curat.

Băcanul se uită o siderat la mine, apoi sare din spatele tejghelei, întoarce semnul cu OPEN de pe uşă şi mă trage înăuntru în magazin.

— Bătrâne, îmi pare extrem de rău! Nu ştiu ce să îţi spun, trăieşti momente cumplite. Asta, bătrâneţea…

— Nu sunt bătrân!

— Sigur, da…

Îl las să îmi bocească două secunde ţinându-mă în braţe şi spunându-mi cât sunt de tânăr, de viril, că femeile sunt curve şi că eu o să-mi refac viaţa cât ai zice peşte. Nu ştie deloc să joace teatru.

Mă strânge atât de tare în braţe încât îmi vine pe gât pateul de la prânz. Şi ciorba de ieri.

— Nu ştiu ce să mai zic, te pot ajuta cu ceva?

Nu pot să cred cât de drăguţ a devenit deodată.

— Nu, nu e mare lucru. O să rup o floare din grădină şi

poate găsesc nişte bomboane, o cutie mai ieftină. Voi merge la ea și încerc să ne refacem viaţa.

De fapt, o să o omor! Dacă aş avea o armă sau ceva... Urăsc procesele de divorţ lungi.

Băcanul se repede să ia un coş de răchită, apoi începe să îndese în el: o sticlă cu vin roşu, un cozonac, bomboane, brânzături fine, ciocolată, două pahare fine de cristal, cu picior înalt...

— Nu am bani! îi spun.

— Bani? E un cadou, bătrâne, pentru voi!

— Două pahare? Am crezut că e cadou pentru ei.

Acum copulează şi o să îi întrerup...

Mai pune repede un pahar de cristal în coş. Ies, după ce mă mai îmbrăţişează o dată, mă sărută pe frunte şi mi-l dă pe băiatul care făcea curăţenie să care coșul.

Pe drum, puştiul mă întreabă:

— Ce faceţi cu sănătatea? Cum mai merge?

— Cancer, îi spun simplu.

— E, trece, îmi răspunde senin. Şi unchiul meu a avut cancer, şi bunica. Până la urmă toţi murim de o moarte! înţelept acest tânăr.

— Dar nevasta? Tot aşa... tânără?

— Da, nu a îmbătrânit foarte mult de când ai văzut-o, de săptămâna trecută.

— Avea fustă scurtă roz și codiţe.

— Da. Mă înşală! Chiar acum este sub alt bărbat, un vecin. Sau deasupra lui. Sau, şi mai rău...

Puştiul lasă coşul jos, pe trotuar, şi mă cuprinde de braţ.

— Nu îmi daţi această veste! Cred că sunteţi devastat!

— Nu. E normal să mă înşele, e mult mai mică decât

mine, frumoasă. Iar eu, cu toate bolile… în plus, am pierdut puţin şirul cu ce se mai poartă, poziţii, stiluri de copulaţie etc etc…

— Nu îi mai zice nimeni acum copulaţie, dar simt nevoia să vă strâng mâna.

Îmi scutură de trei ori braţul drept, aproape de a mi-l rupe. Băiatul ăsta e numai muşchi!

— Mulţumesc. Cred că am întârziat. Aş vrea să îi surprind exact când copii… cum se zice acum?

— Sex. Babardeală.

— Aş vrea să îi prind când fac sex sau babardeală. Nici nu ştiu cât e ceasul.

— Este… Ştiţi ce? Luaţi vă rog ceasul meu, ca să vedeţi exact cât este. Nu îl vreau înapoi, aveţi mai multă nevoie decât mine de el. E de la bunicul, are limbile de aur şi…

— Nu aş putea…

— Nici să nu vă gândiţi! E al dumneavoastră acum.

Sunt în intersecţia din faţa casei şi mă joc cu telefonul şefului, care a devenit al meu. Nici nu ştiam că există telefoane atât de complexe! La câţiva metri în spatele meu gâfâie băiatul de la magazin.

— Chiar nu vrei să te ajut? îl întreb de complezenţă, îi este greu, se vede cu ochiul liber. Între timp am adunat de pe drum:

— Flori de la doamna cu taraba din colţ.

— Medicamente de la farmacistă.

— O ramă nouă de ochelari.

— Ceaiuri de slăbit.

— Tampoane pentru doamna.

— Lenjerie sexy.

— Câteva tricouri şi alte haine care mă fac să par mai tânăr, multe fructe şi legume care să mă menţină în formă cereale.

— Prezervative.

— Şi un laptop.

Toate gratis.

— Nu, mă descurc! zice puştiul. Merg la sală.

L-am rănit în orgoliu.

În mijlocul intersecţiei este poliţistul. Îşi scoate şapca cu un gest de cântăreţ rap şi mă salută.

— Hei, hei, hei, lume nouă! Ce vă face soţia cu decapotabilă roşie?

— Hei, hei, hei! încerc să îl imit. Ce să facă? Chiar acum face sex sălbatic cu un vecin. Babardeală!

Poliţistul lasă mâinile jos şi vine spre mine.

— Haideţi să traversăm împreună strada.

— Pot să… singur. Am mai făcut-o.

Pe trotuar, îmi povesteşte că viaţa e nedreaptă, că lumea e rea şi că, uneori, îţi vine să îţi iei viaţa. Dar nu merită. În timp ce toate maşinile stau nemişcate în intersecţie.

A ajuns la concluzia că dacă te înşală o curvă nenorocită, mai bine te faci poliţist.

— Aşa îţi găseşti menirea. Şi, într-o zi, îţi găseşti şi sufletul pereche, sunt convins! Aşa cum am găsit-o eu pe Florica. Trebuie doar să ai răbdare câţiva ani!

— Am cancer. Nu mai trăiesc câţiva ani.

— Are cancer, întăreşte şi băiatul de la magazin.

Poliţistul se schimbă brusc la faţă, îşi aruncă chipiul de pământ şi începe să urle:

— Fu*u-i mama ei de viaţă nedreaptă! Băga-mi-aş p**a în ele de femei! Să le ***** şi să le ***, în piz** şi în mor***8 neamurilor lor. Şi să le ******* şi să le ****. Înjură cu patos şi cu bale timp de cinci minute. Nici nu ştiam că în limba română există atâtea cuvinte care să definească organele genitale masculine şi feminine.

— Să le ia dracu' de târfe şi de zdrenţe şi să le fu. Exact cum am păţit eu la 20 de ani! E isteric.

— Vă mulţumesc pentru încurajări, îi spun timid.

Băiatul zăcea culcat pe trotuar, sub maldărul de haine, tampoane şi alimente. În dinţi are două cămăşi şi o pungă cu roşii, dar îmi face semn că e OK.

— Trebuie să plec.

— NU! Nu plecaţi aşa, mă opreşte urlând. Trebuie să terminăm odată cu curvele! Aceste abuzuri nu trebuie să se mai întâmple niciodată. Nu cât sunt eu pe Pământ. Luaţi pistolul meu!

Îmi pune în braţe pistolul.

— Are două gloanţe!

— Ştiţi, eu nu… Nu am tras cu arma niciodată.

— Vă mai dau patru. Acum aveţi şase! Important e să îl împuşcaţi mai întâi pe el ca să nu riposteze, apoi pe ea. Nu vă apropiaţi prea mult şi, dacă nu reuşiţi, mă chemaţi pe mine. Las intersecţia şi vin, fu*u-le în gură de rapandule.

Îl las înjurând femeile în general şi pe una, Iubi, în special. Rămân cu curiozitatea de a afla ce înseamnă *„rapandule”,* dar o să îl întreb mâine. După ce o omor.

Lipesc urechea de uşa apartamentului. Geme. Cu mine nu a gemut niciodată atât de tare.

O deschid uşor. Cam scârţâie. Dar sunt atât de prinşi de

copulaţie, încât nici nu mă bagă în seamă.

Îl rog pe băiat să lase bagajele lângă uşă şi să plece.

— Mult succes, domnule!

Mă aşez pe scaun lângă uşă, în bucătărie, şi îi privesc prin crăpătura uşii minute bune. Am pistolul îndreptat spre capul lui.

A rămas la fel de frumoasă, acum îmi dau seama de când nu am mai văzut-o goală şi transpirată.

Interesantă tehnica puştiului. Şi eu, acum 30 sau 40 de ani, reuşeam chestii asemănătoare.

Mi s-a făcut foame, aşa că încep să rup din cozonac, în timp ce ţin pistolul când spre el, când spre ea. Şi sete. Vinul ăsta roşu al băcanului merge de minune cu brânzeturile!

Îi privesc. Mi se pare foarte interesant cum desenează el opturile pe corpul ei.

Ooo, Doamne! Ce e… AIA MARE? Acum înţeleg de ce mă înşală.

El pare foarte simpatic şi frumuşel. Dacă nu aş vrea să îl omor chiar acum, aproape că aş intra în vorbă.

Incredibilă poziţie! Nu mi-am dat seama că un bărbat şi o femeie pot sta în poziţia asta. El stă în picioare şi o ţine atârnată de glezne, ea cu capul în jos…

Îmi scot un carneţel şi îi desenez, în timp ce muşc dintr-o ciocolată. În următoarea jumătate de oră umplu caieţelul cu desene.

Kamasutra este atât de supraapreciată! Băiatul ăsta le-ar da oricând lecţii autorilor. Aş vrea să pot vedea puţin mai bine.

Mă uit la grămada de bagaje de lângă uşă. Nu am avut atâta mâncare şi haine în viaţa mea! Gratis!

Iar astăzi cunoştinţele mele despre sex s-au îmbunătăţit considerabil. În 58 de ani nu am învăţat atâtea lucruri ca în ultimele 40 de minute.

Inutil să vă mai spun că am inventat cancerul ca să pot pleca mai devreme de la serviciul ăla plicticos.

Mă uit la ea. Nu o mai iubesc de ani buni.

Îmi dau jos verigheta. O să fie ultimul lucru pe care o să îl vadă înainte de a muri.

O omor!

Îi ţintesc capul.

Ce fac? Am înnebunit?! Ce m-a apucat?!

Bag pistolul în pantaloni şi mă ridic uşor de pe scaun. Încep să car, rând pe rând, pe hol, toate sacoşele.

Şi credeţi-mă, e de muncă!

Apoi închid uşor uşa apartamentului, nu înainte de a mai desena în caiet o poziţie. Ah, trebuie să ung uşa asta! Sper că nu m-a auzit!

Chem liftul şi înghesui tot în el.

Sunt jos, în faţa blocului. Sun la interfon.

— Alo, iubito, eu sunt. Ce faci? De ce gâfâi aşa?

— Aaa, aaah, aaa… fac curat.

— Bine, iubito. Te mai las să strângi prin casă, apoi urc şi eu cu bagajele. O jumătate de oră îţi ajunge?

CAPITOLUL VIII

Ray al meu, cel de la corporaţie, este bine acum. A divorţat şi s-a recăsătorit cu cea care venea să ne facă masaj la birou.

A demisionat, fără să urineze pe biroul şefului, şi şi-a

deschis o spălătorie auto.

Are două fete, a slăbit zece kilograme și este mult, mult mai relaxat.

Tatăl lui Amy din Slobozia era Colonel. Și cu asta am spus tot. Mustață à la Caragiale, mai înalt cu un cap decât mine și un spate mai drept decât tocul ușii.

O iubeam atât de mult pe Amelia, încât îmi imaginam că o să trăiesc cu ea toată viața. Până la urmă tot aveam să îi cunosc părinții, așa că nu avea rost să amân.

Doamne ajută!

Pe drum am primit o sută de instrucțiuni: ce trebuie să spun despre femei, virginitate și Armata Română, cum să mă port cu mama Ameliei, cum să mănânc cu furculița de pește.

Eram pregătit pentru întâlnirea cu dom Colonel. Vă jur că eram pregătit! Greșeala Ameliei a fost că ne-am oprit înainte de intrarea în oraș și ne-am sărutat în mașină.

— Două zile fără limbuță asta, Tăntălăule? O să îmi fie atât de dor.

— Adică... nu dormi cu mine?!

— Ești nebun? Nici nu am stat vreodată un minut în același pat! Bă, ești dus! Tu ai uitat tot?!

M-a sărutat pe gât, apoi m-a mușcat ușor de ureche. Două zile fără sex la un băiet de 18 – 19 ani echivalează cu o lună fără bere la unul de 40.

— Nu vrei să mergem pe un drum lăturalnic să ne jucăm puțin de-a lupul și Scufița Roșie? E vreo pădure?

— Nici să nu te gândești! Suntem în Slobozia, aici mă știe toată lumea.

Și-a băgat mâna în pantalonii mei, apoi m-a strâns cu putere de organul fericirii. Și a rămas cu mâna acolo câteva

minute bune.

— Iubitule, ai băgat la cap tot ce ţi-am zis, da? Altfel, rămâi fără lupuleţ!

Greier alb. Total. Zero.

Sărutările și mângâierile ei mi-au mutat creierul în pantaloni. Şi mi-au generat şi o ditamai pată pe şliţ.

Dar, pentru că orice moment fericit se plăteşte pe lumea asta, am ajuns acasă la părinţii săi.

— Domnul Silviu, zici? mă măsoară domnul Colonel în timp ce îmi strânge mâna în menghina de palmă.

— Da, practic Silviu. Simplu.

Prima greşeală: am încercat o glumă.

În acelaşi timp, îmi acopeream cu geanta pata de pe prohab şi umflătura de sub ea.

Măicuţa din stânga mea era îmbrobodită toată: cu pantaloni largi, tricou până în gât, pantofi fără toc şi nerujată. Umbra palidă a fetei cu bikinii la vedere. Așadar, se poate, în pana mea!

— Sunt iubitul măicuţei Amalia.

A doua greşeală.

Colonelul rămâne blocat câteva secunde, timp în care Amy mă ciupeşte de spate până îmi dau lacrimile.

— Mda. Poftiţi în casă!

Îl urmez în timp ce mă strâmb la Amy pe la spatele lui. Îi fac semn că sunt tâmpit, dar nu e vina mea, ci a monstruozităţii treze din pantalonii mei.

— Hai! După tine, Amy.

A treia greşeală.

— Amy? se strâmbă domnul Colonel.

Când se enervează, ăstuia i se îngroaşă vocea.

— Amelia, am vrut să zic.

În pragul uşii ne întâmpină doamna Colonel. S-a îndreptat spre mine şi a vrut să mă sărute pe obraji. Am lăsat genţile jos şi mi-am dat seama că pata aceea este vizibilă.

Nu cred că m-ar avantaja asta*: „Ştiţi, ignoraţi chestia aia de la prohabul meu. Eu şi fata dumneavoastră ne-am prostit puţin în maşină".*

Aşa că am pus imediat în dreptul organului buchetul de trandafiri.

— Vai, pentru mine? Ce frumoase sunt! şi trăgea de ele.

— Da!... Nu!... Da!

Nu mai trage de ele! Neastâmpărată femeie! Dacă le dădeam drumul, eram mort.

— Da, vi le dau în casă. Mi-a rămas un ghimpe în deget, în următoarele minute mama Ameliei m-a întrebat de câteva ori dacă sunt bine. Nu făceam nimic deosebit, doar mergeam lipit cu faţa de perete, încercând să ajung la baie.

— Da, da. Îmi place cum aţi zugrăvit. Detaliul, textura peretelui...

— E calciu, îmi răspunde doamna Colonel.

— Da, da. Şi miroase bine. Eu întotdeauna am admirat un perete bine lucrat.

Cina a fost deosebită.

Ca şi cum ai chema un băiat de cartier într-o sufragerie de conac boieresc, i-ai pune muzică simfonică în surdină şi i-ai da să mănânce trufe. Asta în timp ce domnul Colonel stă în capul mesei, cu un băţ înfipt în cur.

Am terminat de mâncat gândindu-mă dacă în Slobozia există McDonald's şi dacă trufele sunt ciuperci sau păsări. Şi dacă mă pot vedea cu Amy la noapte, măcar pentru câteva

minute, la baie.

— Ce carieră vreţi să urmaţi, domnule Silviu?

— Momentan lucrez la o corporaţie, dar mă pregătesc să dau la Arte…

— La Arte? sare mama Ameliei. Ce frumos! Şi soţul meu pictează, să ştiţi.

Colonelul a zâmbit pe sub mustaţă.

Stai… Colonelul a zâmbit?

Aşadar până la urmă, fiinţa asta cu sensibilitatea unui ciorap era umanoidă?

Aş fi stricat tot dacă i-aş fi spus că e vorba de Arte Cinematografice.

— Ei, creez doar aşa în timpul liber, se alintă Colonelul.

— Vă place Picasso? continuă Doamna Colonel.

— Da, dar favoritul meu este Dalí.

— Extraordinar, ce pictează soţul meu este o combinaţie nemaipomenită între Picasso şi Dalí. Păstrează abordarea cubistă a lui Pablo, dar îi aduce o notă de suprarealism à la Dalí.

Hai, dă-o dracu'! Stăteam în cameră cu un geniu al picturii şi nu ştiam.

— În plus, spiritul militar al soţului îl face să aibă rigoarea pe care nu o au în general artiştii.

— Tata e foarte talentat, a întărit Amy în timp ce m-a ciupit de picior pe sub masă.

Chiar trebuia să văd minunile! Oricum, simţeam că nu am scăpare.

Cu un gest larg, Domnul Colonel îşi trage scaunul de sub fundul imperial, îşi scoate băţul din anus şi se ridică.

Semnal pentru noi, restul muritorilor, că ne putem urni

de la masă.

Am pășit în atelierul din garaj al domnului Colonel ca în Muzeul Vaticanului, după ce ne-am pus nişte folie de plastic peste papuci.

— Soţul meu ţine foarte mult la etichetă.

Amy mergea în faţa mea, iar fundul unduitor mă ameţea chiar și prin hainele acelea oribile. Aş fi făcut dragoste cu ea chiar acolo, rezemând-o de ușa mare de sticlă. Cu spatele la mine și palmele pe geam.

Trebuie să îmi dau două palme! Oare la noapte o să pot merge în camera ei?

Apoi am intrat în acel sanctuar al maestrului, arareori atins de picioarele muritorilor.

În seara aceea mi-a fost scris să văd cele mai ciudate lucruri din viaţa mea.

Un tablou imens cu nişte dungi tricolore trasate pe cer şi nişte oi, cu titlul: *România Străbună.* Un ghem de lână cu căciulă și ochi, despre care am dedus că e un cioban, stătea rezemat într-un băţ lung. Un delfin păştea şi el pe pajişte.

Omul ăsta avea cel mai ridicol simţ al esteticului pe care l-am văzut în viaţa mea. Şi firma şaormeriei arăbeşti din Regie era mai puţin kitschoasă.

Pe o bucată de lemn era pictat un SOARE tricolor care răsărea din mare, iar delfinii săreau peste el.

— Soţul meu este patriot.

„No shit, Sherlock! Nu trebuie să râd acum!”

Amelia îmi zâmbeşte şi scoate pe ascuns limba în colţul gurii. Ăsta e semnul nostru pentru un tip de sex. Vă supără dacă îi zic oral?

În jur, numai monstruozităţi: o găinăuriaşă făcând caca

sau ouă pe vârful unui munte, nişte ceasuri curgătoare à la Dalí la mâna unui General din Aviaţie. O femeie dolofană care alăpta cu un mop lângă *ea-Mama eroină.* Un fel de militari ruşi, cu steaguri roşii în mâini, cucerind Casa Albă.

— Asta e făcută înainte de ’89.

Amelia simte momentul greu şi plusează cu limba. „*Dacă nu spui prostii, la noapte te vizitez*”. Nu am voie să râd!

Fericirea mea şi a iubitei mele depinde de asta.

Un fel de cal cu picioare lungi şi un ochi uşor deplasat. Avea, mai degrabă, cap de bou şi stătea în două picioare într-un tablou verde. Mi-era aproape imposibil să mă abţin din râs.

Cu litere mari şi groase, domnul Colonel aruncase cu vopsea roşu-galben-albastră un: „*Respect Cavaleriei Române!”*

— Ce părere aveţi? Am avut dreptate? mă iscodeşte doamna. Am căutat salvarea în ochii iubitei mele*: „Fă ceva! Nu îl mai pot ţine!* „Hohotul, nemericul, îmi stătea între buze, gata să iasă.

Doamne, cât aş fi vrut să izbucnesc într-un râs isteric, să îl las să iasă din mine în rafale.

— E talentat? insistă mama Ameliei, în timp ce domnul Colonel îşi freca mândru mustăcioara.

Calul-bou se uită la mine cu ochiul său ciudat*: „Silviuuu, nu vezi cât sunt de hidos, mă? Hai! Spune-i, mă, n-ai coaie?”* Amelia era cu jumătate de limbă pe afară, dar nici măcar asta nu mă mai ajuta.

M-am înroşit tot la moacă şi m-am umflat ca un peşte-balon. Am încercat să mă gândesc la lucruri triste: la cum ar fi dacă Amy m-ar înşela, dacă m-ar părăsi, dacă toţi din jur ar

fi grav bolnavi, la copiii din Somalia.

Mama Ameliei îmi pune mâna pe umăr.

— Și nu are niciun curs de pictură, atenţie! Mulţi i-au spus să își deschidă expoziţie personală la Casa de Cultură sau chiar la Muzeul de Artă din Bucureşti. Ştiţi pe cineva acolo?

Asta a fost fatală, în pana mea!

Un hohot nebun de râs a plecat din călcâi, a urcat în genunchi și ca un bulgare de zăpadă s-a mărit până a ajuns în gât.

Era gata gata să iasă, o miime de secundă!

Căutam salvarea prin cameră: Dă Doamne să văd ceva trist! Dă Doamne să fie un animal mort pe undeva, un cadavru! Orice!

Nu mai pot! Nu e scăpare!

Deodată, privirea mi-a alunecat pe un tablou micuţ care zăcea pe un scăunel de bucătărie.

Și l-am înfrânat. S-a oprit.

Într-o fracţiune de secundă, hohotul acela a plecat din mine ca și cum nu fusese vreodată.

Mi-am dat seama imediat de ce nu îl puteam alunga cu invențiile alea triste: pentru că erau doar invenții.

Era un tablou extrem de urât, cu nişte culori care îţi stricau dimineaţa: un uriaş ciorchine de struguri se oglindea în apa mov a unui râu.

Dar cred că aşa e arta. Nu prea contează ce e în tablou, ci felul în care sufletul tău plânge sau râde atunci când îl vede.

Pentru mine, ciorchinele ăla hidos însemna un singur lucru: Alice. O fată pe care am cunoscut-o în copilărie şi pe

care aş vrea să ţi-o prezint în continuare.

M-am postat tâmp în faţa tabloului, cu gura căscată. Pentru minute bune, imobil, am alunecat în gândurile mele. Nu mai auzeam nimic în jur.

Alice. Despre ea e vorba.

Citeşte povestea şi revin.

Alice şi Pălărierul

Azi, la 37 de ani

Sunt în faţa unui automat de cafea. Mică, neagră şi tare.

Când eram mic credeam că în tonomatele muzicale sunt nişte pitici. În mintea mea era aproape limpede: un pitic prelua comanda, altul striga numele melodiei, iar al treilea apăsa pe play.

Mai exista şi varianta B, aceea în care întreaga orchestră de pitici stătea ascunsă în tonomat. Ştiam sigur că dirijorul era căţărat pe tubul prin care cădea moneda, căci el afla

primul comanda.

— Băieţi, avem un Beatles aici! Hai!

Pff! Cafeaua asta e printre cele mai proaste din lume. Nu cred că au pitici înăuntru sau, dacă au, ăla care dă comanda*: „Cafeaaa pentru domn*u'!" ... fură la greu. O amestecă cu prafuri îngrozitoare şi cu apă stătută.

Acum 30 de ani

— Îi vezi? Cei mari și roșii sunt făcuţi. Pe ăia trebuie să îi culegi.

Aveam aproape 7 ani când am întâlnit-o pentru prima dată, la sfârșitul verii. Stăteam întins pe burtă pe malul Siretului, undeva între podul pe care trece trenul şi liziera de pădure. Îmi plăcea să merg acolo în fiecare zi când stăteam la unchiul meu, fratele mamei. Mă întorceam la prânz, când mătuşa mea mă aştepta la masă. Urcam dealul şi ajungeam imediat.

Nici nu am simţit când a venit. Roşcată, cu ochii enervant de verzi şi foarte hotărâtă.

— S-au copt strugurii, de aia am venit!

Roşcata m-a blocat. Mă uit în jur: câteva stânci, apă şi nişte copaci. Cam atât. Viţa de vie era la mulţi kilometri distanţă.

— Must! Sunt înnebunită după must, continuă ea. Dar nu am voie prea mult, nu-i aşa, Bo?

Bo? Nu mă cheamă Bo. Nici nu m-a cunoscut bine şi mi-a pus deja o poreclă?

Azi

Sorb din cafeaua cu gust de ceai verde. Cei din automat

nu au fost foarte pricepuţi, ar trebui concediaţi.

Zăbovesc o clipă în faţa uşii albe. Încă nu am curaj să intru.

Număr până la o sută. Nu ajută.

O mie?

Acum 30 de ani

Bo era un câine. Mi-am dat seama de asta imediat ce mi-am simţit piciorul ud.

— Frateee!

Am scos sandala în care s-a uşurat Bo şi am întrebat-o revoltat:

— Nu te supăra, aşa face mereu Bo al tău? Găsește un om şi face pipi pe el?

A tresărit uşor speriată, apoi s-a aşezat în genunchi şi a râs sănătos, cu chicoteli scurte. Era un râs atât de molipsitor, încât supărarea din primele secunde mi-a trecut și am început și eu.

— Înseamnă că te place.

— Înseamnă că mă place? Asta e… e… neobişnuit! Ai un câine nebun!

— Eu sunt Alice, întinde ea mâna.

— Alice din ţara…

— Exact! Chiar ea.

— Silviu. Şi nu sunt copac.

A râs iar.

— Bo, el e Silviu. Dar eu o să-i zic Pălărierul.

Pocitania s-a aşezat lângă mine şi a început să mă lingă pe laba piciorului. Ciudat animal, să lingi unde… în fine!

— Ce ziceai de struguri, Alice? Unde sunt strugurii? o

întreb.

Se trântește lângă Bo, pe iarbă.

— A, era ceva între mine și Bo. Ne jucăm uneori. Nimeni nu înțelege.

— Pune-mă la încercare!

Azi

Intru. Alice doarme cu fața spre fereastră.

— Bine, mă, Pălărierule, de când stai în fața ușii?

O cunosc de 30 de ani, dar continuă să mă surprindă.

— Ți-am spus, nu contează pantofii, ci modul în care calci. Tu ești ezitant azi, alternezi pașii mici cu stat pe loc. În plus, te învârti, te apropii, te îndepărtezi. Asta înseamnă că ai emoții. Nu îi pot ascunde absolut nimic. Mă așez pe scaunul de lângă patul ei și îi iau mâna în mâna mea. Zâmbește.

— Pălărierule, mă bucur că ai venit.

Acum 30 de ani

— Bine. Vezi strugurii ăia uriași de deasupra apei? Vița de vie care izvorăște direct din râu? S-a cățărat pe araci și a devenit înaltă cât un copac.

Mă uit la râu. O barcă amărâtă de pescari înaintează de parcă își dă duhul. Este ruginită, murdară și scoate un fum îngrozitor. Hmm.

— De lângă vaporul acela uriaș și albastru, întărește ea. Îmi zice toate lucrurile astea în timp ce îl mângâie pe Bo pe fiecare centimetru de șunculiță de pe burtă. Potaia s-a trântit cu fața în sus și scoate pe nas și pe gură sunete de plăcere.

— Vezi? Știam eu că nu înțelegi, ridică ea din mâini.

— Poftim? sar repede. Vaporul acela are o problemă,

înţelegi? Bo, sari în ajutor!
Bo se uită la mine plictisit.
— Ce problemă? intra ea în joc.
— Nu poate trece de viţa de vie! E în pericol, va distruge toţi strugurii! Marinarii se vor îneca!
— Ah! se preface speriată. Să nu se întâmple aşa ceva. Ţara Minunilor va rămâne fără must! Şi fără marinari!
— Am şapca de marinar. I-o arăt. Opresc cu mâna mea uriaşă vaporul. Sunt Gulliver acum! Iau vaporul şi îl fac să sară peste viţa de vie. Gata! I-am salvat!
Mă ia de braţ, apoi îmi ridică mâna în aer. Mă trage după ea în picioare şi strigă:
— Eşti eroul meu! Eşti eroul meu! Ai salvat viţa de vie şi strugurii! Ai salvat Ţara Minunilor!
Bo alerga agitat printre picioarele noastre.
Era fericită! Pentru ea chiar a însemnat ceva că am salvat viţa aia. Eram cel mai bun din lume! Eu, salvatorul Ţării Minunilor!
Stai! Care ţară? Am luat-o razna?

Azi

— După 100 de ani, încă îmi mai spui Pălărierule? Am şi eu un nume, să ştii!
Se ridică în coate. Chestia albă care o acoperă îi lasă dezvelite picioarele frumoase.
— Ai?
— Am.
— Serios? Care e?
— Pălărierul Nebun, normal.
Îmi place mult să o fac să râdă.

Când râde, scoate un chicotit atât de ciudat încât mi-e imposibil să îl redau în cuvinte. Îmi aduce aminte de sunetele scoase acum 30 de ani de pocitania de Bo.

Acum 30 de ani

A doua zi mi-a arătat muntele pe care cresc nuferi.

— ... și nuferii ăia uriași sunt la fel de mari ca brazii. Vezi?

— Ooo, zic.

Baraca părăsită de lângă calea ferată nu prea îmi seamănă a munte.

— …sunt roz, iar fiecare nufăr este o casă pentru o familie de păsări. Nu-i așa, Bo?

Bo latră de 2 ori. *„Câinele ăsta nu-i chiar atât de prost!”*
— Cel mai mult îmi place să vin aici la mare şi să mă uit la pescăruşi. Îi vezi?

Ah, acum suntem la mare. Dar, în sfârşit, o chestie absolut normală. La mare chiar sunt pescăruşi, gândesc eu.

— …îmi plac în special atunci când iau clădirile în cioc şi le lasă pe mal. Tu ştiai că aşa apar hotelurile? Sunt aduse în cioc. Hai, că asta era prea de tot, fie şi pentru o joacă! Trebuie să îi spun:

— Serios? Asta e de neimaginat! Ai văzut tu aşa ceva?! Nu îţi dai seama că vorbim numai prostii?

S-a întristat brusc, mi-am dat seama de asta după felul în care a dus capul în jos. Bo a început să schelălăie.

A rămas aşa câteva minute.

M-am apropiat de ea cu gândul să îmi cer iertare. I-am luat de pe faţă mâna cu care îşi acoperea feţişoara. S-a opus. Plângea. Ochii enervant de verzi şi umezi au început să

muşte din sufletul meu.

— Îmi cer scuze…

— Nu-i nimic! Aşa e în Ţara Minunilor, nu toţi supuşii au imaginaţie.

Presupun că o meritam. Să încerc o glumă.

— Şi casele? Vilele? Alea sunt aduse de vrăbiuţe?

A zâmbit puţin cu colţul gurii, dar s-a ridicat de pe iarbă.

— Să mergem, Bo!

Am dat-o în bară rău de tot. Nu știam că ține atât de mult la jocul ăsta.

— Ne vedem și mâine? Vii aici, la râu? Aaa… la mare.

— Nu știu. Mâine este ziua mea, împlinesc 7 ani.

— Ești mai mare decât mine cu o zi.

— De aceea sunt şi mult mai înţeleaptă, da.

Apucă zgarda lui Bo şi se pregăteşte să plece.

— E vorba doar de o zi. Nu cred că eşti mai înţeleaptă.

— O zi e o viaţă. O efemeridă trăieşte o zi. Gândește-te până mâine la asta.

Azi

— Cum eşti? mă întreabă. Ce mai faci în afară de a da ture pe hol în faţa uşii mele?

— Bine. Muncesc şi mă gândeam să te scot la un concert într-o lună. Am rezervat deja bilete.

O ajut să îşi pună încă o pernă sub cap.

— Într-o lună, zici?

— De ziua ta.

Mă ia în braţe, mă sărută pe obraz şi îngăima un *„mulţumesc* Apoi adaugă un trist *„pentru tot”.* Stă cu fruntea lipită de a mea. Este serioasă şi se pregăteşte să îmi zică ceva

important. Foarte important.

— Spune-mi ceva. Dar spune-mi sincer. Sunt… frumoasă?

Acum 30 de ani

Nu aveam nici măcar 7 ani, nu ştiam ce e aia o efemeridă.

A trebuit să îl întreb pe unchiul meu care avea casă la Siret, pe mătuşa, apoi pe toţi vecinii de la casele din deal. După ce au făcut un consiliu în curtea birtului şi au convenit în grup că habar nu au ce e aia o efemeridă, am sunat-o pe mama la Bucureşti.

A doua zi m-am dat deştept.

— Efemeridele sunt nişte insecte care trăiesc o zi.

Memorasem bine ce mi-a spus mamă.

— Ştiai că ele se mai numesc şi…

Trag cu coada ochiului la palma stângă, pe care am scris cu pixul.

— …na-ia-de Naiade! în realitate, ele trăiesc de la 1 la 3 ani, dar în stadiul de larvă.

Tăcere. Nu îmi dau seama dacă pare impresionată sau se pregăteşte să râdă de mine.

— Ce ai făcut? Ai spart biblioteca din sat?

Inutil să îi mai spun că în sat nu era bibliotecă.

— Am sunat-o pe mama la Bucureşti.

Acum a început să râdă. Şi ea şi Bo. Scot sunete aproape identice. Câinele ăsta trebuia să se nască papagal. Apoi mi-a explicat că ea, Alice, este un fel de efemeridă uriaşă care se afla în stadiul de larvă.

— Eu nu m-am născut încă! Asta o să se întâmple mai

târziu. Şi că trăieşte în Ţara Minunilor, al doilea copac pe stânga, cel de lângă acadelele uriaşe. Nu ai cum să te rătăcești, este imediat ce treci de luminişul cu iepuri, lângă casa bursucului.

— La etaj locuieşte o veveriţă nebună, rudă cu Chip şi Dale. Mi-a umplut casa cu alune şi nu mă înţeleg deloc cu ea.

Am ascultat-o povestind ore în şir despre viaţa sa din Ţara Minunilor.

Despre jucăriile ei care cresc în copaci.

— Într-o zi, să mergi cu mine să îţi alegi o bicicletă din copac. Cred că am una galbenă cu roşu care ţi s-ar potrivi. Stăm să se coacă şi o culegem împreună.

Mi-a mai spus cum ia micul dejun în fiecare zi cu un leu fricos. Nu se înţelegea deloc cu Alba ca Zăpada, care era foarte neascultătoare, iar piticul Cipi îi aducea în fiecare zi un tort făcut de mâna lui, pe care îl împărţea, de fiecare dată, cu Bo.

Toată lumea din Ţara Minunilor asculta *Beatles „Obla-di, Obla-da* Cei de acolo o fredonează încontinuu. Până și leul, deşi n-are voce.

— Vine bunicul, Pălărierule. Trebuie să plec.

În spatele nostru a apărut ca de nicăieri un bătrân cu favoriţi și o șapcă cu carouri destul de caraghioasă. A coborât tot dealul fără să îl văd sau să îl aud.

— Mergem, draga mea? Ne aşteaptă bunica cu tortul. Vă vedeţi și în vacanţa viitoare, tinere domn!

Tânărul domn eram eu.

Am ţinut legătura cu ea și ne-am văzut în fiecare an, lângă Şiret.

Azi

Am lăsat-o pe Alice dormind şi am ieşit pe hol. Sunt cam nedormit, chiar ar trebui să rezolve problema cafelei.

Văd ca prin ceaţă, dar îi recunosc mersul.

Tălpile pantofilor săi răsună într-un anumit fel pe gresia de pe hol. *„Clink-clank, clink-clank!* Nu există doi oameni cu mers la fel, aşa m-a învăţat Alice.

— Nu mergeţi acasă? Ar trebui, e sâmbătă.

— O să merg să dorm diseară.

Medicul se uită la mine cu milă. Sau e îngrijorare? Nu, e milă.

— Mi-e milă de dumneavoastră.

Zâmbesc forţat.

— De mine? De ce?

— Pentru că beţi porcăria aia de cafea de la automat. Haideţi la mine în Camera Medicilor.

Acum 20 de ani

La 17 ani m-a întrebat dacă am prietenă.

Stăteam tot pe malul Siretului, în deal, lângă viţa de vie. M-am fâstâcit tot, nu ştiam ce să spun.

— Pfff, da, nu, adică… nu ştiu.

A zâmbit, s-a înroşit toată şi a lăsat capul în pământ. Aveam.

— Iartă-mă că te-am întrebat.

— Nu, nu-i nimic. La tine, în Ţara Minunilor, cum mai e? am schimbat eu vorba.

— Ei, după cum ştii şi tu. Bo a plecat şi, probabil, o să se întoarcă după o lungă călătorie în jurul Soarelui, despre care o să îţi vorbesc într-o carte viitoare. În locul lui, l-am primit

pe Domnul Colonel.

Un câine mare, negru, bălos şi puturos. Când văd cât de apatic şi bălos e Domnul Colonel, mi se face dor de Bo.

— …şi, în rest, veveriţa e la fel de nebună, iar acadelele uriaşe au crescut la loc, deşi au fost atacate de urşi.

Ridică uşor capul din pământ, mă ia de mână, ca la 7 ani. Închide ochii fâstâcitor de verzi.

— Silviu, te rog ceva.

Era serioasă, prea serioasă. Mă îngrijora că mi-a spus pe nume.

— Roagă-mă!

— Spune-mi, cum arată locul unde suntem noi acum?

Ce întrebare idioată! Ah, voia să jucăm din nou.

— Suntem pe o plajă plină cu scoici. În mare, chiar în faţa noastră, este o viţă de vie uriaşă. Dar strugurii încă nu s-au copt, iar…

— Nu, mă întrerupe ea. Nu aşa. Vreau să ştiu ce vezi cu adevărat. Tot ce vezi acum în jurul tău. Până la cel mai mic detaliu.

Şi i-am povestit:

— Stăm pe vârful dealului, după cum ştii. Înjur e foarte multă verdeaţă… verde. Mai jos sunt câţiva peri. Fructele încă nu sau copt, dar când o fac, sunt galbene şi roşii. Apa Siretului e un verde spre albastru, iar cerul azi este mai mult gri. Malul apei este neîngrijit, sunt multe gunoaie aruncate pe acolo.

— Şi Bo? Ce culoare are Bo?

— Bo e o pocitanie maronie şi puturoasă. Are nişte ochi cu aceeaşi expresie ca a ochilor tăi, numai că pe negru.

Azi

Stau înghesuit pe scaunul din camera medicului, între calorifer şi biroul său. Este gălăgie, telefonul sună o dată la două minute, iar medicii vin şi pleacă încontinuu. Măcar cafeaua e bună.

Am în mână o ecografie la care mă uit tâmp. Dau din cap ca şi cum aş înţelege ceva.

— Mergi și dormi câteva ore. Începem devreme, deci după prânz ar trebui să terminăm operaţia.

Mă uit în ochii lui. De fapt, îl implor cu privirea, fără a fi în stare să spun vreun cuvânt.

— Dacă este aşa cum credem noi, pentru ea se va schimba totul. Pentru prima dată de când s-a născut o să… înghit în sec şi reuşesc cu greu să eliberez câteva cuvinte.

— O să… vadă?

CAPITOLUL IX

Alice e bine. Şi-a recăpătat vederea la 37 de ani.

Numele ei din poveste nu este cel adevărat, dar această fată pe care o iubesc ca pe o soră dragă, chiar există.

De câte ori sunt supărat şi văd viaţa în negru, nici nu mă gândesc să caut pe altcineva. Este singura în stare să mă facă să văd culorile. Stăm în mijlocul oamenilor de la Universitate, pe treptele Teatrului Naţional. Ca doi copii fugiţi de acasă.

— Roşu. Albastru. Galben. Gri. Mov. Verde închis.

Îmi arată cu privirea clădirile, obiectele şi oamenii din jur.

— Nu există numai negru, Pălărierule. Sunt culori peste

tot. Şi, chiar dacă ai rămâne fără vedere, ai avea un avantaj enorm: tu ştii cum arată culorile, ţi le poţi imagina. Pentru mine, a-l-b-a-s-t-r-u era doar un cuvânt din 8 litere. Iar opt nu era frumuseţea asta de cifră care seamănă cu un mucenic, ci nişte puncte pipăite cu buricele degetelor.

Mă simţeam ca un elev care primeşte, prin cuvinte frumoase, lecţii de viaţă de la învăţătorul său.

— De ce nu mi-ai spus, Pălărierule, că există atâtea mii de nuanţe de albastru?

Sunt în faţa tabloului kitschos al domnului Colonel, cel cu struguri. Culmea, în monstruozitatea asta pictată de un om atât de rigid este o parte din sufletul meu.

În seara aceasta, am învăţat să nu mai râd niciodată de pasiunea unui om. Oricât de prost ar picta, ar interpreta un rol sau ar cânta, el investeşte acolo o bucăţică de suflet. Care, uneori, ajunge la tine în cele mai neaşteptate moduri.

— Vă mulţumesc! îi spun cu lacrimi în ochi.

Domnul Colonel mă îmbrățișează cu un gest neaşteptat:

— Dumneata eşti un om foarte sensibil la frumos.

În restul serii am stat lângă șemineu și am ascultat toate poveştile despre armată din lume. Despre popotă, dezertori, instrucţie şi curve.

Omul ăsta, dincolo de masca aia de fier, avea un umor nebun. Cu fiecare povestioară, Amy și mama sa îl redescopereau pe domnul Colonel.

— Şi atunci Generalul m-a prins în post cu sticla de pălincă. Mi-a spus*: „Lasă băutura, că te ucide încet, dar sigur!”* M-am ridicat în picioare, am lipit călcâiele și am salutat superiorul în poziţie regulamentară. *„Soldatul român nu se teme de moarte, domnule General!”* Şi a râs. Apoi a luat

o gură de pălincă făcută de tata.

Ochii mamei Ameliei, atunci când îl priveau, semănau cu două lumânărele pâlpâind de dragoste.

Citeam în ei că, după atâţia ani, îl iubea foarte mult pe omul de lângă ea. Iar în seara aceea, printr-o minune, îl revedea aşa cum fusese odinioară.

Pentru o clipă uit de interdicţii şi o iau de mână pe Amy. Spre surprinderea mea, ea nu îşi retrage mâna, ba din contră.

— Aş vrea ca peste 30 de ani şi noi să fim aşa cum sunteţi dumneavoastră.

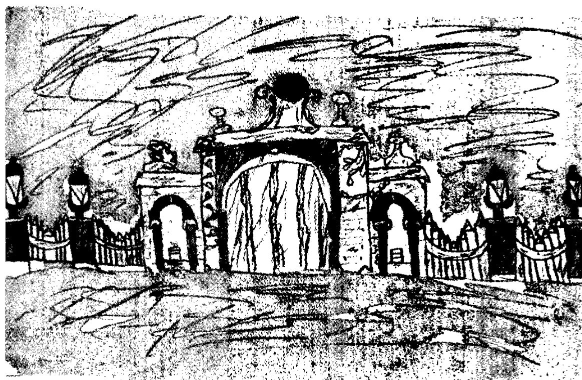
Domnul Colonel a zâmbit şi m-a bătut pe umăr. S-a ridicat din fotoliu şi, în drum spre camera lui, a concluzionat:

— Amelia putea să aleagă mult mai rău. Mă bucur că eşti tu, tinere.

În casa Ameliei din Slobozia am descoperit un om. Cel pe care îl consideram până atunci cu sufletul cel mai îndepărtat de al meu dintre toate sufletele din Univers: domnul Colonel.

Atunci mi-a fost clar că oamenii nu sunt niciodată ceea ce par la prima vedere. Că în spatele oricărui inginer calculat se poate ascunde un actor neîmplinit, iar dincolo de masca unui măcelar este posibil să fie o sămânţă de poet sensibil.

Numai de tine depinde dacă eşti în stare să ajungi la sufletul lui şi să îi înţelegi povestea.

Cărţile nu sunt niciodată despre personajele principale

Am ajuns.

Ca în fiecare zi din ultima lună. La ora 8 dimineaţă fix mă prezint în faţa uşii de lemn masiv de la conacul din afara satului.

— V-am adus laptele şi pâinea şi ce aţi cerut, urlu eu să mă asigur că mă aude cineva.

Doamna T tuşeşte de dincolo de uşă. Aşa e de fiecare dată, niciodată nu spune nimic.

Doar muzica aceea veche trece puţin dincolo de ziduri. Muzica de pe vremea bunicilor mei, cred.

Ar putea măcar să zică un *mulţumesc* cotoroanţa asta!

Las sticla de lapte în faţa uşii. Iau de sub uşă banii şi bileţelul cu cumpărăturile pentru mâine şi plec.

„Lapte, pâine, lămâi, făină…” Aceeaşi listă întotdeauna! Măcar o dată mi-aş dori să cumpăr altceva: ciocolată, creveţi la cutie… orice!

Casa asta veche oricum îmi dă fiori. Are un aspect atât

de neîngrijit, o dărăpănătură cu tencuială scorojită. Păianjenii sunt peste tot, iar bucăţile de fier ruginit se văd prin ziduri. Cât despre lianele ce atârnă la intrare…

S-ar putea turna cu uşurinţă aici un film cu Tarzan.

Îmi iau bicicleta şi plec de la conac.

Deschid poarta de fier forjat, ce delimitează domeniul Doamnei T, trec pe drumul de pământ din mijlocul câmpului de grâu şi intru în sat.

În mijlocul satului copiii se agitau. Au primit nişte rulmenţi de la cineva care lucrează la fabrică şi îşi confecţionează carturi.

— Nici măcar nu înţeleg cum de ai curaj să mergi la ea, îmi zice fata cu pistrui. Ţine bine de scândură!

Bate un cui în placa de lemn şi agaţă în el rulmentul. Are dexteritatea unui muncitor, nu a unei fete de vârsta mea, 11 ani.

— Nu fac nimic, Pistruiato. Doar îi las sticla şi plec. Nu mă invită niciodată înăuntru…

Doamna T este subiect de bârfă în sat.

A doua zi, bat în uşa cu obiectul ciudat de metal care stă atârnat sub vizor.

De data asta am noroc şi pe mânerul lui nu mai este un păianjen.

M-am bucurat prea devreme, este pe umărul meu. Urăsc păianjenii!

— Ai adus laptele?

Este o voce! O voce de om care chiar răzbate de dincolo de uşa de lemn cu păianjeni. Vin de o lună aici, de la începutul vacanţei de vară, iar acum este prima dată când aud o voce.

Îmi dreg glasul. Dacă nu aş fi aproape bărbat, aş putea spune că am emoţii.

— Cu mine… vorbiţi?

Şi aştept. Un minut. Două. Cinci. Poate vrea să mai zică ceva, poate e vreo continuare. S-o fi întâmplat ceva de s-a oprit.

— Doamnă…? Doamnă T?

O tuse scurtă îmi spune că e vremea să o şterg.

În sat, copiii fac întrecere de carturi. Un slalom în viteză printre nişte bolovani plantaţi direct pe piatra cubică de lângă fântână.

— Nu înţeleg… De ce o urăşti atât? îi spun. În fond, nu ţi-a făcut nimic.

Fata cu pistrui pleacă capul şi înghite în sec.

— Nu eu…

— Faptul că stă închisă într-o casă şi e o ciudată nu înseamnă că trebuie să o urăşti! Are muzică bună, să ştii! Veche, dar bună! Oricum, neobişnuită!

— E rândul tău… zic, iar ea îmi întinde cartul.

„Câte oase o să îmi rup eu cu maşinăria asta!”

Bat în uşa conacului, cu sticla de lapte. Nu este nicio diferenţă între sunetul acesta şi cel al belciugului de fier atârnat sub vizor, cu care ar trebui să lovesc uşa.

Oare astăzi o să vorbească?

— Doamnă, a venit laptele! Vi-l las în faţa uşii ca de obicei.

— Intră, e deschis!

E deschis? Asta e nouă! Dacă vreau să o şterg, acum e momentul! Hai!…

Împing timid uşa mare de lemn. Dacă afară sunt atâtea

lighioane, înăuntru… ce mă aşteaptă?

Alung gândul ăsta şi îmi fac curaj. E beznă. Înaintez jumătate de metru şi încă nu văd nimic. Mă împiedic. Probabil o mobilă, obiecte. Fac destul de mult zgomot.

— E vreun întrerupător? zic.

— Fă un pas în dreapta şi împinge uşa.

E… o cameră imensă. Nu am văzut în viaţa mea atâtea cărţi. Sunt pe toţi pereţii, într-o bibliotecă veche şi frumoasă. Sunt pe podea, unele peste altele. Pe birou. Pe fotolii. Peste tot.

O zăresc din spate. Fumează stând pe un fotoliu mare de piele care tronează în mijlocul încăperii.

De unde vine muzica?

„Don't cry, don't cry baby
Dry your eyes, and let’s be sweethearts again…”

Fata cu pistrui pune frână şi se opreşte lângă mine. Îşi ia cartul în mână şi se aşază pe bordură.

— Hai, ridică-te! Trebuia să spui că nu ştii să te dai cu el!

— Ei, învăţ şi eu…

Îmi aduce apa în căuşul palmelor şi mi-o toarnă pe rana de la genunchi.

— Trece, e doar julitură.

Este roşie la faţă şi transpirată toată.

„Unele fete sunt frumoase chiar şi transpirate”, îmi trece prin căpşor.

— Ştii de ce te-am lăsat să intri?

Este foarte puţină lumină. Abia o zăresc prin fumul des de ţigară.

— Ia loc.

În câteva minute bune reuşesc să mut cărţile de pe un fotoliu şi să mă aşez. Le pun una peste alta, pe singurul loc din camera unde puteau fi mutate. Le aşez într-un echilibru foarte instabil, lângă o poză alb-negru: un bărbat cu pălărie, o femeie şi un copil cu pulpe grăsane care ieşeau din pantalonii scurţi şi albi.

Coloana de cărţi pe care am format-o este cam de înălţimea mea. Acum tot ce trebuie să fac e să nu mişc masa. Sau să nu respir în direcţia ei.

În spatele altei grămezi de cărţi zăresc un patefon. Sau gramofon. Chiar nu fac diferenţa.

„… *And oh, caz you know I didn't mean*
To ever treat you so mean
C'mon, c'mon sweetheart
And let's try it over again".

Este… mă simt ca în *Marile Speranţe.*

— Te-am auzit vorbind la uşă. Ai un timbru care îmi aduce aminte de… cineva, îmi spune vocea gâjâită a Doamnei T.

Mă uit la poza cu cei trei.

— Sunteţi… dumneavoastră?

— Ce nu înţeleg eu, îmi zice Pistruiata punând o bucată de hârtie igienică pe genunchiul meu, e ce face ea când nu mergi tu la ea? Cum iese din casă?

Nu mi-am pus niciodată problema. Eu am fost contactat acum o lună de domnul Colonel. Cel care s-a retras în sat şi acum predă Desen la şcoală. M-a întrebat dacă nu vreau să fac nişte comisioane la conac.

— Probabil, Pistruiato, domnul care m-a rugat pe

mine… roagă pe altcineva să meargă la ea atunci când eu nu pot.

— Din sat nu am mai auzit de nimeni. Dar… poate că e cum zici tu.

În ziua următoare am întârziat puţin. A trebuit să ajung dimineaţă la dispensar, rana de la picior a copt şi s-a făcut destul de urâtă.

— Ştiţi, eu… îmi place melodia aceasta. Nu am mai auzit-o. Nu e muzică uşoară, nu?

Doamna T trage în piept dintr-o ţigară de foi şi împrăştie fumul în aer.

— Ar trebui să aerisiţi puţin aici, zic. Îmi daţi voie?

— Nu.

— Bine. Atunci, eu o să… plec.

Fac câţiva paşi spre uşă şi sunt gata să îi spun la revedere.

— Stai!

Are un glas destul de ferm.

— Ia o prăjitură!

Prin ceaţa deasă din cameră am zărit o farfuriuţă de porţelan decorată pe margine cu fluturi roşii şi galbeni.

Gust. Gura mi se umple pe loc cu un sirop cu gust de portocale uşor acrişor. Este… este senzaţională.

Şi partea proastă este că sunt doar două.

— Pot să…?

— Desigur, pentru tine sunt. Pentru… oricine ar vrea să vină la mine în vizită să le guste. Fac în fiecare zi.

Se întristează imediat şi îşi ascunde capul în spatele ceştii de ceai. Pot să jur că am văzut o lacrimă.

Muşc. Siropul se prelinge pe gât, pe tricou. WOW!

Mă abandonez pe scaun, cu burta unui greiere borţos şi o privesc timid:

— Sunt foarte bune. Şi neobişnuite. Eu mănânc în general negrese sau salam de biscuiţi, dar ca acestea…

— O să mai am și mâine.

Gândul ăsta m-a făcut fericit. Am zis să nu îmi ţin respiraţia ca să nu se răzgândească. A mers.

— Ce ai păţit la picior?

— M-am dat mare și am căzut cu cartul.

— Aşa sunt bărbaţii! Măcar merită fata?

Şi i-am povestit de Pistruiata.

Apoi, într-un acces de sinceritate, i-am spus că Pistruiata o crede, ca şi mulţi oameni din sat, o ciudată. Dar fata cu pistrui o să o cunoască şi o să îşi dea seama că nu este aşa.

Acum nu îmi dau seama dacă râde sau tuşeşte. Sau ambele.

— Normal că sunt ciudată. Stau aici singură. Să o aduci pe Amelia, te rog. Când poate ea să vină.

De unde ştie cum o cheamă? Nu i-am zis niciodată pe nume. Nici măcar eu nu o strig pe nume.

Îşi aprinde o nouă ţigară. Ce mult fumează! întinde mâna spre gramofon sau patefon şi poziţionează acul la începutul discului.

„… you know I didn't mean
To ever treat you so mean
C'mon, c'mon sweetheart
And let's try it over again".

Am învăţat fiecare cuvinţel din cântecul ăsta.

— Tata o urăşte! îmi spune serioasă. Nu vorbeşte cu ea

de foarte mulţi ani. De fapt, eu o urăsc pentru că o urăşte tata. Nu am întâlnit-o niciodată.

„Tatăl ei o urăşte...” De ce să urăşti un om care nu iese din casă şi face prăjituri bune?

Ceva îmi scapă. Probabil tot.

Pedalăm împreună prin sat, dăm ture în jurul iazului. Aş putea să jur că simt prezenţa Doamnei T lângă iaz.

— Ţi-a dat prăjituri?

— Nu. E puţin zis, strig la ea. Mi-a dat… PRĂJITURI! strig eu de pe bicicletă şi ridic mâinile în aer.

— Aha, adică ţi-a dat… prăjituri.

— Nu înţelegi.

Pistruiata asta chiar nu face diferenţa dintre prăjituri şi PRĂJITURI.

Am mers în fiecare zi la Doamna T. De acum ştiam clar drumul, nici nu mă mai osteneam să strig de la intrare.

Intram, făceam un pas la dreapta prin beznă şi împingeam cu umărul uşa. Mâneam prăjituri, beam ceai şi ascultam poveşti.

Doamna T ştia să povestească extraordinar. Ştia pe dinafară mii de citate din cărţile din jurul ei și avea o plăcere deosebită în a reproduce rezumatele. Toate astea între scurte reprize de tuşit. Fumează prea mult.

— Vezi tu, toţi cred că este o carte de război, despre bărbatul care a plecat pe front. Dar chiar nu este, dragul meu.

Îşi toarnă ceai în ceaşcă cu mâna tremurândă. Nu vreau să o ajut, ar fi o jignire pentru ea. Aşa că mă fac că nu văd Cum varsă jumătate de ceai pe lângă.

părerea mea e că bărbaţii se puteau lupta între ei şi la

un joc de poker, totuna era. Este o carte despre ea, cea care îl aşteaptă acasă degeaba. Şi nici măcar nu apare în carte. Ea ascultă toată ziua o piesă, cea pe care o asculţi tu acum. Melodia asta o făcea să îl simtă. Să simtă prezenţa lui lângă ea. L-a pierdut!... Din vina ei a plecat! înţelegi? Iar ea nu şi-a iertat-o NICIODATĂ!

Așadar, personajul principal din carte nici măcar nu apărea în ea. Înţelegeam, dar vag.

— Când citești o carte, trebuie întotdeauna să afli viaţa personajelor care nu apar în ea. Asta e cel mai interesant. Celelalte vieţi sunt povestite de autor, nu?

Avea logică. Oarecum.

Acum sunt defect. De câte ori citesc o carte, îmi imaginez viaţa celor care nu au primit calitatea de personaj, dar care ar fi trebuit să existe în cărţi, pentru că fac parte din viaţa personajelor principale. (Spre exemplu, este mai mult decât evident că în *o scrisoare pierdută* este vorba despre cel care îi scria discursurile lui Caţavencu. EL era genial!)

Este aproape noapte, câinii din curtea bunicilor încep să latre.

Foarte puţină lume pe stradă, iar o femeie tuşeşte în întuneric, dincolo de drum. Oamenii din satul ăsta chiar au o problemă cu tușea!

Pistruiata a ajuns la poartă, sub felinar. Chiar nu înţeleg ce caută singură la ora asta târzie. Pare foarte concentrată şi își mușcă încontinuu buza de sus.

— Chiar dacă aş merge într-o zi cu tine... Să zicem că mi-aş lua și eu bicicleta și aş veni la conac. Tot aş vrea să nu îi spui cum mă cheamă.

Fetele! Vor să facă un lucru, dar să nu afle altcineva că îl

fac şi să nu… Prea complicat!

— N-o să îi spun. Numai vino!

Mă ameţeşte. Se mişcă de colo-colo, nu are stare deloc.

— Şi, încă o condiţie! Să nu spui nimănui că am mers! Nici măcar celui care te-a pus să faci asta, domnului Colonel!

Eu stau pe banca de la poartă, dar ea este foarte agitată, ca şi cum ar pune la cale un mare plan.

— De acord!

— Dacă spui, nu mai suntem prieteni!

În altă zi, Doamna T mi-a povestit despre viaţa amărâţilor de taţi de fete despre care era vorba în Casanova. Sau despre amica din copilărie a Contelui de Monte Cristo pe care el nu o văzuse de 40 de ani. Şi pe care Dumas nici măcar nu s-a învrednicit să o pomenească în carte!

Apoi mi-a amintit în treacăt de fiul ei. Locuia peste mări şi ţări şi nu l-a văzut de 30 de ani. Dacă ar fi stat în ţară, cu siguranţă că ar fi vizitat-o în fiecare săptămână. Vocea mea îi aducea aminte de vocea lui când eram mic.

— Exact aşa vorbea şi el, aveţi un timbru asemănător. Şi era la fel de isteţ ca tine. Ca să nu mai spun că şi la fălcuţe semănaţi!

Mă considera isteţ? Nu fac decât să îi aduc laptele şi să îi mănânc prăjiturile.

— E cel din poză?

— Da.

— De ce nu îi scrieţi? am întrebat-o.

A oftat şi a lăsat capul în jos.

— Cred că e supărat pe mine. Dar i-am scris! Uite!

Şi mi-a înmânat un plic albastru sigilat cu ceară. Doar în filme am mai văzut plic sigilat cu ceară.

Dar… Doamna T era oarecum din filme.

— O să i-l dai tu când o să îl întâlneşti. Şi tuşeşte.

Ce idee proastă! Să îi dau plicul unui om pe care nu îl cunosc?

— Cum să fac asta?

Tuşeşte, are o criză de tuse care pare că nu se mai opreşte. Îi dau să bea o gură de ceai, dar e degeaba. Îmi face semn cu mâna că vrea să plec.

Ies, nu vreau să o fac să vorbească şi să îi prelungesc criza. Aştept în faţa uşii ca să aud dacă mai tuşeşte.

Zece minute, douăzeci.

Inima îmi bate foarte tare şi mi-e teamă să nu se înece.

S-a înserat şi sunt tot în faţa uşii. Parcă s-a mai oprit.

Se deschide uşa, iar doamna iese în prag.

— Mulţumesc. Ne vedem mâine!

Suntem la film cu ceilalţi copii din sat.

Am văzut toată seara că Pistruiata a încercat să îmi spună ceva. La ieşirea din Căminul Cultural m-a luat de mână şi mi-a zis:

— Mâine o să merg cu tine! Trebuie să iau ceva? O ciocolată? Flori? Nu ştiu…

— Cred că e suficient dacă mergi. Mă ajuţi pe mine să fac cumpărăturile şi i le ducem.

— Bine…

A doua zi, Pistruiata n-a venit la întâlnire. Probabil nu s-a trezit dimineaţă sau nu au lăsat-o părinţii. Aşa că pedalez singur pe cărarea ce străbate câmpul cu grâu.

Tot ce vreau acum este ca Doamna T să îmi spună povestea din spatele unei cărţi *(„Cei trei muşchetari”), iar* eu să îmi pot umple gura cu două prăjituri mari şi pline cu sirop

de portocale.

Poarta mare de fier este deschisă.

În faţa uşii este o Dacie albă pe care scrie Salvare. Câţiva oameni agitându-se la intrare. Este pentru prima dată când ajung aici şi nu aud muzică.

Dau să intru, îmi doresc să ajung în bibliotecă.

Fata cu pistrui este aici, în faţa uşii. *„Cred că i-am făcut poftă de prăjituri*”, mă gândesc. Ce bine că a venit! Acum o să o cunoască, în sfârşit, pe Doamna T şi n-o să mai creadă toate balivernele despre ea!

— El este tatăl meu! îmi spune Pistruiata.

Domnul Colonel are un baston care îl ajută să nu mai şchiopăteze, dar îl face şi să pară important. Îmi întinde mâna.

— Bine te-am găsit!

Domnul Colonel, cel care m-a rugat să duc zilnic cumpărăturile Doamnei T… e tatăl Pistruiatei? Asta DA surpriză!

— Nu vreţi mai bine să intrăm? îi spun. Trebuie să îi las laptele şi cumpărăturile.

— Cum adică… să laşi laptele? Nu bea niciodată lapte. Avea intoleranţă la lactoză.

— Avea… intoleranţă?

Acum, că mă gândesc mai bine, Doamna T bea întotdeauna ceai. Atunci de ce comandă în fiecare zi lapte? Ah, pentru prăjituri!

— Laptele e pentru prăjituri, le spun. Face nişte prăjituri senzaţionale, cu sirop de portocale, uşor acrişoare…

Domnul Colonel se aşază pe treptele din faţa casei. Aproape că se prăbuşeşte.

— Îmi amintesc prăjitura aceea. Era… O iubeam!

Şi-o aminteşte? Domnul Colonel? Oare cum de…?

Se uită la mine cu lacrimi în ochi. Îmi pune mâna pe umăr şi oftează.

— Doamna T a murit aseară. Bătrâneţea…

Doamna T a murit.

Încerc să nu plâng, dar nu pot. Îmi ascund capul între genunchi şi stau acolo minute bune.

Doamna T a murit.

— Mi-a spus că are un fiu pe care îl iubeşte foarte mult, dar care este plecat din ţară…

— Doamna T? Ea nu vorbeşte… nu vorbea. De 30 de ani, de când la… soţul ei a murit într-un accident… nu a auzit-o nimeni.

— Cum adică?

— Ea era la volan, a făcut o depresie, s-a închis în casă şi, de atunci, nu a mai văzut-o nimeni.

„Ea era la volan?" … îmi trece prin faţa ochilor poza alb-negru cu cei trei: Doamna T, soţul ei şi copilul cu fălcuţe ca ale mele, cu pantaloni scurţi şi albi. Sprâncenele arcuite ale copilului, la fel ca ale… domnului Colonel… La fel ca Pistruiata.

Am ochii în lacrimi.

— Domnule T, să ştiţi că v-a aşteptat în fiecare zi cu prăjituri! Şi pe dumneavoastră, şi pe Amelia… Trebuie să vă înmânez un plic.

Scrisoarea Doamnei T

— Trebuie să citiţi acum această scrisoare, îi zic

Colonelului. Aşa am primit instrucţiuni.

El se aşază pe treptele casei şi lasă lângă balustradă bastonul care îl face să pară important.

Doamna T a pierit acum câteva ore, iar agitaţia din jur începe să se stingă încet.

Medicii au plecat. Pe terasa invadată de plante suntem doar noi trei: Pistruiata, Colonelul şi eu.

Fiul Doamnei T, Colonelul, deschide plicul de la mine şi începe să citească:

„Dacă ai deschis această scrisoare, înseamnă că am murit acum câteva ore.

Sunt mama ta, Doamna T.

Cel puţin, aşa mă cunosc oamenii din sat.

Nu m-a văzut nimeni, nu m-am arătat nimănui în ultimii 30 de ani.

Tot ce ştiu ei despre mine este că locuiesc în conacul mare şi invadat de plante din afara satului.

Oamenii cred că eu nu îi plac şi este foarte bine aşa.

Cei câţiva cu care am avut contact verbal s-au declarat mai degrabă înspăimântaţi de mine.

Sunt Doamna T".

O lacrimă se prelinge pe sub rama groasă a ochelarilor Colonelului.

— Era mizantropă. Aşa era ea, niciodată nu i-au plăcut oamenii. Rar socializa.

Pistruiata se uită atentă la tatăl său şi îl şterge la ochi cu mâneca.

„Am avut contact, adică am vorbit doar cu trei oameni: un grădinar, domnul Vişan pe care l-ai tocmit tu să îmi trimită

cumpărături şi acest băiat.

Cu grădinarul a fost uşor.

Relaţia noastră s-a bazat pe schimbul de bileţele şi bani pe sub uşa casei. Aşa a început, aşa a continuat.

Şi s-a sfârşit într-o dimineaţă, după doi ani, când l-am văzut de sus cum încearcă să se caţere pe geam.

Dragul meu băiat, ştiu că tu l-ai tocmit să aibă grijă de mine, dar nu am suportat să fiu spionată".

— Ţi-e frig? o întreabă Colonelul pe fata sa. Vrei să intrăm?

— Nu, răspunde Pistruiata. După ce ne citeşti scrisoarea bu…

— …bunicii, da. Îi poţi spune aşa.

„Domnul Vişan avea un mare avantaj. În sensul în care eu nu trebuia să mă feresc de el. Îmi lăsa în fiecare zi cumpărăturile în faţa uşii, iar eu îl priveam pe vizor. Vedea atât de prost, era aproape orb şi număra banii cu mare greutate.

Îi scriam lista cu litere uriaşe, mai mari decât cele din titlurile cărţilor.

Dragul meu nu, ştii ce te-a dat de gol? Cred că ştii, dar îţi spun şi eu ca să nu rămână semne de întrebare. Machiajul era foarte bun, barba părea aproape autentică. Atunci când ţi-am scris bileţelul cu cumpărături pe pagina din carte, pe dos era subliniat pasajul: ***„… eu sunt mama ta şi te iubesc!"***

Atunci ai plâns. Niciun machiaj nu a putut rezista avalanşei de lacrimi.

Iar eu am stat şi te-am privit prin vizor. Nu am fost

capabilă să ies şi să te iau în braţe…

Ştiam că mă urăşti. Mi-ai spus-o câţiva ani, după moartea tatălui tău, în fiecare zi”.

Pistruiata se uită cu ochi mari la tatăl său.

— Tu erai domnul Vişan? De fapt… nu ai urât-o niciodată pe bunica?

— E mai… e mai complicat. Nu am urât-o, nu. Este… era mama mea. Nu îţi urăşti părinţii, doar alegi să nu mai vorbeşti cu ei.

Pistruiata se uită câteva secunde la tatăl său, apoi îi aplică o lovitură de box formată din câteva cuvinte simple:

— Eu n-o să fac niciodată aşa cu tine.

„De ce l-am primit pe băiat în casă? De ce doar pe el? Pentru că seamănă cu tine. Avea aceeaşi privire senină, aceleaşi trăsături. Cumva, şi felul lui curios de a fi, modul în care punea întrebări, pofta de a afla lucruri noi… Are foarte mult din tine.

Şi, nu în ultimul rând, pentru că, deşi am tuşit gros şi înspăimântător, am scos tot felul de sunete respingătoare şi am apelat la toate tertipurile, el nu a fugit.

Îi plăceau prăjiturile care îţi plăceau şi ţie, i-am dat să asculte melodia pe care ţi-o cântam ţie.

I-am arătat cărţile, i-am spus poveştile tale.

E un băiat extrem de bun, iar nepoata mea îl place foarte mult.

Mi-a adus lumină în viaţă, a fost singurul om cu care am putut fi eu însămi, fără să joc vreun rol.

Dar sunt sigură că o să îţi povestească el mai mult despre

asta”.

— O să vă povestesc, spun timid. O să vă spun… dacă vreţi.

— Bineînţeles că o să ne povesteşti! strigă Pistruiata. Era bunica MEA! A MEA!

— Ştiu, da. Nu am vrut să îţi fur bunica.

Colonelului ne mângâie pe amândoi pe creştet.

— Vreţi să mai citesc sau continuaţi cearta?

„Şi acum urmează partea în care eu o să te rog să stai jos pe treptele din faţa casei.

Am să îţi fac o dezvăluire:

Dragul meu fiu, eu nu sunt Doamna T”.

Colonelului se opreşte din citit şi se uită mirat la mine. Continuă:

„Adică: nu sunt aşa cum ai crezut tu că sunt, o mamă cuprinsă de remuşcări, închisă într-un conac, în aceşti 40 de ani te-am urmărit pas cu pas.

Ştiam că nu vrei să mă vezi, Ştiam că ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să vorbeşti cu femeia care ţi-a omorât eroul, pe tatăl tău.

Ştiu cât l-ai divinizat, cât de mult ai ţinut la el şi cât ţi-ai dorit să fii ca el.

M-ai urât după moartea sa, pentru că tu ai crezut întotdeauna că eu am fost la volan.

Şi că, din cauza iresponsabilităţii mele…”

Domnul Colonel are un nod în gât. Este transpirat tot, deşi seara este destul de răcoroasă.

— Te rog să… te rog să citeşti tu mai departe, îi pasează Pistruiatei plicul albastru.

Aceasta trage aer în piept şi pune degetul arătător pe rând.

„În fine, fiul meu, ştiu că eram ultimul om pe care voiai să îl vezi şi de aceea nu m-am arătat în faţa ta.

Dar eu nu m-am putut abţine.

Ţi-am urmărit toată viaţa. Am fost prezentă la nunta ta cu doamna doctor.

Am văzut primii paşi ai nepoatei mele.

Da, draga mea Amelia, am fost alături de tine mereu.

Te-am învăţat să îţi repari singură cartul".

Amelia izbucneşte în plâns şi îşi îngroapă faţa în pieptul tatălui său. Colonelul vrea să îi ia scrisoarea din mână, dar ea nu îl lasă:

„Te-am învăţat să călăreşti.

Ţi-am dat un sfat atunci când erai foarte supărată după şcoală. Sau când nu înţelegeai de ce tatăl tău este atât de dur cu tine.

Da, am fost şi la şedinţa cu părinţii.

Dragul meu băiat, te întrebi cum a fost posibil?

Îţi aminteşti de asistenta de la Dispensar? 5 ani am lucrat acolo. Ţi-am făcut injecţii de două ori.

De bătrâna profesoară de muzică cu părul acela sârmos şi caraghios? Cea cu care, uneori, ieşeai la masă în pauza de prânz.

De vecina ciudată de peste drum? Cea care venea mereu la voi în casă să împrumute câte ceva? Mai ales când ştia că

feţi fata este răcită sau are vreo problemă?

Ei bine... EU am fost".

— Am iubit-o pe profesoara de muzică, spune Pistruiata. Am iubit-o! Şi mi-a părut atât de rău când a plecat din sat! Colonelul îşi aprinde o ţigară. Îşi şterge cu mâneca sacoului picăturile de transpiraţie de pe frunte. Este prima dată când îl văd lipsit de maniere.

În mod normal, acest gest ar fi durat cel puţin un minut: şi ar fi scos tacticos batista, apoi ar fi tamponat fruntea cu gesturi apăsate şi rare.

— Şi vecina de peste drum? se miră el. Doamna aceea ciudată şi băgăreaţă? Ea voia, de fapt, să ne ajute.

„Iartă-mă că am făcut asta. Iartă-mă că nu am fost sinceră cu tine.

Trebuia să văd dacă mai simţi ceva pentru mine, pentru mama ta. Nu mi-au rămas foarte mulţi ani de trăit, îmbătrânesc.

Şi am vrut să fac o ultimă încercare. Am vrut să fiu iar parte din aceeaşi familie cu tine.

Nu am putut sta departe de viaţa ta.

Iartă-mă că nici acum nu sunt sinceră!"

Colonelul se uită la fata sa, apoi la mine. Are o expresie ciudată pe chip. Strigă:

— Am iertat-o! Am iertat-o! Da!

Ne caută privirile, ca şi cum ar vrea o confirmare.

— Înţelegeţi? Chiar am iertat-o! strigă. Am iertat-o acum mulţi ani, dar nu am avut puterea să îi spun. Pentru că

sunt laş. Foarte laş!

Colonelul este răvăşit.

— Ştiu că nu a fost ea la volan, şi asta am aflat. Imediat ce am găsit dosarele vechi de la Poliţie, am căutat-o şi am încercat să am grijă de ea. Nu am avut puterea să îi spun că am greşit. Şi acum este târziu. Prea târziu.

Priveşte în gol înspre uşa Doamnei T.

— Când am fost domnul Vişan, mă servea zilnic cu prăjitură. Zâmbeşte şi închide ochii prins, probabil, în nişte amintiri. Aş putea să jur că aud melodia Doamnei T.

„Şi acum, dragul meu, aş vrea să îţi fac o ultimă mărturisire. Dar asta… după ce vei intra în casă împreună cu nepoata mea şi prietenul ei”.

O iau de mână pe Pistruiata şi mă uit la tatăl ei.

Pe obrajii Colonelului lacrimile au îngheţat undeva la jumătate. Privirea sa este fixă, iar faţa lui afişează un zâmbet tâmp şi ciudat.

Mă înspăimântă acest chip, pentru că nu ştiu să îl citesc. A trecut de la disperare la… la ce? îşi ridică bastonul, ne ia de mână şi mergem spre casă. Uşa grea scârţâie îngrozitor. Sper să nu fie păianjeni care să ne cadă în cap.

Intrăm. Miroase a beţişoare parfumate. Vanilie cu scorţişoară.

Dar este… imposibil.

Am stat în faţa casei câteva ore şi dinăuntru nu s-a auzit nimic, iar acum este… muzică.

Şi nu orice melodie, ci chiar:

„And oh, cuz you know I didn’t mean

To ever treat you so mean
C'mon, c'mon sweetheart
And let's try it over again".

Lampa puternică ne bate direct în ochi şi nu vedem mare lucru. Dar pe fotoliul de catifea este un om care fumează.

Se ridică şi deschide braţele.

ESTE DOAMNA T.

......

— Bine aţi venit, fiul meu, Amelia, puştiule.

— Dar Salvarea, medicul? mai apucă să spună Colonelului înainte de a se arunca în braţele ei.

Doamna T îl mângâie pe păr şi îl sărută pe frunte. Apoi îl îmbrăţişează.

Tăcere, câteva minute bune de tăcere şi de lacrimi. Doi oameni care, deşi s-au văzut, nu s-au îmbrăţişat de… zeci de ani.

Stau pe margine şi îi privesc, apoi mă prefac că mi-a intrat ceva în ochi.

Doamna T o cuprinde în braţe pe Pistruiată.

— Pe tine te-am îmbrăţişat mai des, iubita mea!

Domnul T oftează şi se aşază pe fotoliu.

— Totuşi, mamă…

Se opreşte la cuvântul *„mamă".*

— Mamă. Îţi pot spune aşa cu voce tare!

Domnul T zâmbeşte fericit.

— …mamă. Medicul? Salvarea?

— Actori, dragul meu copil, îi spune sărutându-i mâinile. Trebuia să ştiu că m-ai iertat.

CAPITOLUL X

Doamna T din realitate a devenit apropiată de fiul său, s-au mutat împreună şi au trăit fericiţi câţiva ani, până când… îmi plac finalurile fericite şi nu o să îl stric pe acesta spunându-vă o prostie.

Mai bine vă povestesc despre Amelia.

Iubirea mea pentru ea creştea în fiecare zi. Ne-am mutat împreună cu chirie într-o mansardă şi am început, în premieră, să facem dragoste fără spectatori.

Am decorat-o cu bucăţi de lemn adunate de prin parcuri şi pictate de noi.

Am pus pe rafturi pietre de râu cu feţe zâmbitoare pe ele. Am agăţat sfori cu biletele de dragoste de grinda de lemn. Am colorat tocurile ferestrelor în vernil, bleu, roşu, cu floricele şi fluturi. Aşa cum ne-a trecut prin cap.

Discuri cu muzică franţuzească, ghivece cu levănţică şi biciclete cu coşuleţ.

Dimineaţa mă trezeam primul şi, înainte de plecare, punem ibricul roşu cu floricele pe foc şi pregăteam cafeaua. O sărutam pe frunte şi, uneori, pe piciorul ce ieşea de sub cearseaf şi o lăsam să mai doarmă.

Nu puteam concepe să nu rămânem împreună până la sfârşitul vieţii, să facem o droaie de copii, să ne iubim ca nebunii până la 100 de ani.

V-am umplut de sirop, dar chiar era o iubire din aia ca în cărţi. Iar Mansarda era pentru mine Raiul.

Dar… în viaţă nu e ca în cărţi.

Din senin, într-o pauză de prânz, Amy a venit la mine la

corporaţie.

— Trebuie să îţi spun ceva serios. Nu am vrut să o fac acasă.

Şi acum, când scriu aceste rânduri, simt ce am simţit atunci: o lovitură de ciocan în ceafa, ţiuit de urechi şi picioare de cauciuc.

Muzica franţuzească de dragoste s-a oprit. Sfârşitul lumii: Amy mă înşela! Voia să ne despărţim. Cele mai negre gânduri ale mele erau adevărate.

M-am aşezat pe bancă şi mă durea undeva de cuiul care tocmai îmi pătrundea în buca stângă.

— Sora mea a venit în Bucureşti.

A fost ca o lovitură. Eram împreună de doi ani, i-am cunoscut părinţii şi niciodată nu a pomenit ceva despre o soră.

— Cum adică… sora ta?!

A început să plângă şi am luat-o în braţe.

Mi-a povestit cum că domnul Colonel avea un copil dintr-o relaţie paralelă cu o femeie foarte tânără. O fetiţă de 10 ani.

Mama Ameliei cunoştea situaţia şi l-a încurajat să îşi crească copilul, de teama de a nu-şi pierde soţul.

Era o ruşine pentru familia ei, iar oamenii din Slobozia i-ar fi judecat dacă doamna Colonel nu ar fi avut ideea genială de a spune tuturor că mama copilului este verişoara sa.

— Tata nu a recunoscut-o oficial niciodată la Tribunal. Dar o iubeşte şi are mare grijă de ea. Noi, date fiind circumstanţele, nu am fost foarte apropiate.

Nu era sfârşitul lumii, aşa cum am crezut. Eram prea

prăpăstios. Mi-am scos cuiul din fund. Ar trebui să merg la injecţie.

— Ne întâlnim cu ea azi? o întreb.

— Asta am vrut să îţi spun. Face un tratament şi rămâne la noi 3 luni.

Prima reacţie a fost să urlu.

La douăzeci de ani nu vrei să ai grijă de un copil timp de trei luni. Mai ales când tocmai te-ai mutat ca să poţi să te f**i când vrei cu iubita ta!

— Trei luuuni? lungesc eu cuvântul *„luni*”, în speranţa că printr-o minune se va transforma în *„zile”.*

— Sau șase, nu ştie sigur cât durează.

Atunci am cunoscut-o pe Ana.

Un copil fragil, care nu păstrase nimic din trăsăturile dure ale tatălui său.

Nasul uşor în vânt şi căciula de ştrumf îi dădeau un aer de personaj dintr-o carte de copii. Îmi aducea aminte de *„tipi, acest pitic uriaş*”, al lui Fodor Sandor.

Iar ochii săi verzi păreau copie în miniatură după cei ai Ameliei.

Am îndrăgit-o din prima secundă.

Fetița cu cojoc

Azi

Ara ajuns iar.

Oamenii din sat îl numesc bâlci.

Un loc la marginea iazului îngheţat, unde au instalat un carusel de fier ruginit, un sac de box şi un chioşc din buşteni, unde se vinde țuică fiartă. Multe butoaie, lângă care stau ciobani ce te îndeamnă să guşti bucăţile de brânză direct de pe cuțit. O *Dacie 1100 și* un *Aro,* din portbagajele cărora tot ies la iveală porci vii.

Melodiile de petrecere ce răzbat dinspre *Aro* se întâlnesc în aer cu sonata de Mozart care izbucneşte din difuzorul vechi ori de câte ori porneşte caruselul. Amestecul ăsta de melodii ar putea să te facă să îţi pierzi auzul.

Nu ştiu prea multe despre Mozart, sunt în clasa a doua şi încă nu am învăţat despre el la şcoală.

Bâlciul arată exact ca şi săptămâna trecută. Numai că

este ceva mai frig şi a nins mult. Zăpada din cizme îmi îngheaţă picioarele. Dar întotdeauna mi-a plăcut momentul ăla când, ajuns în faţa sobei, mă descalţ şi picioarele încep să se dezgheţe.

„Sunt un copil ciudat”, trag concluzia. Îmi place să dârdâi de frig, ca să mă încălzesc la sobă.

Trag paltonul bine peste gură şi îmi fac loc printre oameni spre băncuţa de lemn.

Duminica trecută

Stătea pe băncuţa din faţa caruselului.

Era o poziţie excelentă, de unde fragmentul lui Mozart se auzea mult mai tare decât celelalte melodii.

— Eu sunt Silviu, i-am zis. Stau la bunici până la Revelion.

Părea cam de 7–8 ani, cu un an sau doi mai mică decât mine. Avea un cojocel de oaie, o carte şi un păr creţ şi blond care ieşea de sub căciulă bleu, pe lângă urechi.

Tremura. Tremura toată.

Cât despre obraji… erau roşii şi rumeni. Exact ca obrajii copiilor din tablourile cu săniuş. Aşa le numeam eu, *tablouri,* deşi erau nişte hârtii color decupate din almanahuri şi prinse în piuneze de cuvertura de pe perete.

— Şi eu urăsc frigul! îi spun. Dar trebuie să mai stau până se înserează.

Ea seamănă perfect cu… Pot să jur că am văzut un tablou cu ea.

Azi

Nu este la carusel. Nu a venit. Va trebui să mă plimb pe

aici şi să găsesc ceva de făcut până apare.

Partea proastă, atunci când merg la astfel de bâlciuri, este că nu îmi găsesc locul.

„Ai spiriduşi înfund”, aşa zice bunica.

Doar că acum, spre deosebire de săptămâna trecută, am un scop: să o găsesc pe fetiţa cu cojoc.

Nu îmi arde deloc să mă cocoţ în cârca unui cal sau a unei răţuşte şi să mă învârt într-un carusel zece minute. Sunt un copil cu un stomac destul de sensibil. O singură dată am încercat. De atunci domnul care vinde bilete, deşi ne este vecin, nu mă mai lasă să ating nici măcar un căluţ care stă pe loc.

Puţin probabil să găsesc o plăcere în lovitul sacului de box. Oricum, maşinăria e acaparată de băiatul primarului, un puştiulică forţos, cu 3 ani mai mare decât mine. Eu sunt doar un băiat de la oraş, cu muşchii neantrenaţi. Nu aş avea nicio şansă.

De câte ori loveşte sacul, puştoaicele din jur se uită la cifrele pe care le indică acul de fier şi aplaudă.

„Sigur o să se însoare cu una dintre ele peste ani”, mă gândesc.

Duminica trecută

Acum fix şapte zile, fix la ora asta stătea pe băncuţă.

— Trebuie să mai stau aici câteva ore, bunicul meu vinde vin fiert la căsuţa de lemn, iar eu nu am cu cine sta acasă, i-am spus.

Avea o carte cu multe desene, dar, de când am venit, se uită la aceeaşi pagina: copii jucându-se cu zăpadă.

Se vede treaba că îi este atât de frig, încât nu poate da

paginile, mă gândesc.

— Îmi place la bunici în vacanţa de iarnă, dar zilele cu bâlci sunt cele mai proaste pentru mine.

Nu are nicio reacţie.

— M-aş da în carusel, dar ultima dată am vomitat pe domnul de la bilete… Şi pe soţia sa.

N-a ţinut nici cu glumă… Măcar de ar fi fost vreun deal prin jur, să mă pot da cu sania…

— Hei, vrei să vorbim? o întreb. Ne jucăm ceva?

Frigul. Frigul şi plictiseala i-au intrat atât de mult în oase, încât nu are chef să vorbească. Ei, bine, o să vorbesc eu, cât timp ea se benoclează la pagina aia. Oricum nu am ceva mai bun de făcut.

Azi

Băncuţa de lângă carusel este goală. Mozart.

„Muzica asta nu are nicio legătură cu porcii tăiaţi din jur. E ca şi cum te-ai duce la abator, ai pune o melodie de dragoste şi ai începe să căsăpeşti porci” Trebuie să alung gândul ăsta.

— Joacă-te şi tu cu ceilalţi copii, ca duminica trecută, îmi spune bunicul. Ştii unde mă găseşti!

O caut cu privirea printre admiratoarele flăcăului de la ciocan. Ar fi culmea să o văd acolo! Mă apucă şi râsul.

În carusel nu este. Roata s-a învârtit deja de 3 ori şi nu am văzut-o. Chiar dacă s-a îmbrăcat altfel, până acum aş fi recunoscut-o.

Poate n-a venit încă.

Duminica trecută

— Tu eşti tot în vizită la bunici? am întrebat-o atunci.

Ăsta a fost un tremurat din cap sau un DA?

— Mai devreme am mâncat vată pe băţ. Nu am mai văzut până acum în 2 culori. La Bucureşti avem numai din cea albă.

Eşti din Bucureşti?

Nu înţeleg de ce nu dă pagina! Mă intrigă lucrul ăsta.

Ah, ce prost sunt! Are mănuşi mari de cojoc, cu un singur deget… nu are cum să dea pagina!

Dar eu pot, am mănuşi cu cinci degete!

Azi

Se apropie Crăciunul, oamenii şi-au mai terminat din treburi şi au ieşit la bâlci. Acum sunt de două ori mai mulţi decât cu 7 zile în urmă. Poate că de aceea nu o văd, e aglomerat.

Nici la aparatul de vată de zahăr nu e. Ce poftă am! Sunt un copil foarte pofticios când e vorba de dulciuri şi de îngheţată.

Ar trebui să merg la bunicul să îi cer bani, apoi să mă întorc şi să stau la coadă.

Nu, mai bine să o găsesc mai întâi pe ea, apoi merg să iau două. Sau… patru.

Duminica trecută

— Eşti aici cu bunicii?

Începea să mă enerveze rău tăcerea ei. Mă scotea din minţi.

Eu încercam să îmi găsesc un prieten cu care să omor plictiseala, iar ea… citea!

Citea, de parcă ar fi intrat toată în cartea aia. Şi nici

măcar nu dădea paginile! I le dădeam eu. De cel puţin jumătate de oră.

Ce fel copil stă şi îngheaţă de frig în nămeţi, în timp ce se uită la o pagină pe care sunt desenaţi alţi copii jucându-se în frig şi nămeţi??

Azi

Mă aşez pe bancă. Oricum, dacă e să vină, aici vine.

Mănuşi cu degete ca bunica mea nu mai face nimeni.

Adică, sigur, toate femeile din sat croşetează, dar bunica mea are cea mai multă imaginaţie.

Mănuşile ei nu sunt doar roşii sau gri, ci pestriţe. Au în ele 4–5 feluri de lână colorată.

Spre exemplu, acestea pe care i le-am adus fetiţei cu cojoc au alb la bază, apoi continuă cu o împletitură de roşu cu modele albastre cu brăduţi, iar buricele degetelor sunt albe.

Dar nu îmi pare rău că i le dau. Sunt sigur că o să fie bucuroasă.

De acum o să poată da paginile singură.

Duminica trecută

I-am povestit despre prietenii mei din Bucureşti, despre cazemata de gheaţă de la bloc, despre jocul *„Frunza”*, despre colegii de şcoală.

I-am propus să facem schimb de abţibilduri, dacă o să vină vreodată cu părinţii în Bucureşti.

Şi i-am dat paginile. I-am dat aproape toate paginile din carte.

Azi

Se apropie de mine o doamnă tânără şi frumoasă, îmbrăcată în costum popular şi cojoc.

Cred că este mămica ei.

Acum o recunosc, este doamna care cântă în fiecare an muzică populară. O ţine de mânuţă şi o aşază pe băncuţa de lângă carusel, lângă mine.

— Săptămâna trecută i-a fost foarte frig! sar repede cu gura. Femeia zâmbeşte.

— Adevărat?

— Da. Nu putea să dea paginile de frig. Așa că, i-am adus mănuși cu degete, de la bunica.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar…

— Mi-a mulţumit că i-am dat paginile, dar astăzi va putea face singură asta.

Mama îşi pune fetiţa pe genunchi şi se aşază lângă mine.

Nu mai este zâmbitoare, ci uimită.

Se uită la mine privindu-mă ţintă în ochi. Lăcrimează.

— Ce ai zis?

— Nimic. Ce am zis?

— Repetă, te rog, ce ai zis.

— Nu putea da paginile şi…

— Nu asta, cealaltă parte. Cu mulţumitul.

— Mi-a mulţumit şi…

Duminica trecută

Săptămâna trecută am plecat înaintea ei. Bunicul a terminat ţuica fiartă, şi-a strâns în cutii oalele, mirodeniile şi cănile, apoi m-a luat acasă.

Ea a rămas singură, în aceeaşi poziţie, intrată cu totul în carte. Mama ei încă nu venise să o ia.

„Bunicule, am uitat să îmi iau la revedere. Vin imediat”. M-am întors în fugă la băncuţa de lângă carusel. Mi-am dat seama că nu apucasem să dau paginile până la final.

Am ajuns la ea şi i-am spus*: „Eu o să plec acum, dar…”* S-a uitat la mine. Aş fi putut să jur, până în acel moment, că nici nu ştie că exist. M-a privit cu nişte ochi căprui şi plângăcioşi, cum nu am mai văzut în viaţa mea.

„Mulţumesc…”

Aşteptam… Acum, că tot a început să vorbească, aşteptam să spună mai mult.

Îmi era frică să mă mişc, de teama de a nu o face să se răzgândească.

Apoi a lăsat ochii în carte şi a dispărut acolo.

Presupun că asta a fost tot. Un cuvânt e mai bun decât nimic. *„La revedere*!” i-am spus. *„Ne vedem şi săptămâna viitoare… Cu siguranţă!”*

Azi

Acum mama fetiţei se uită la mine ca şi cum ar vedea un extraterestru. Este aceeaşi privire uimită ca a mea când îl văd pe domnul Stan, vânzătorul de la birtul satului. Când se îmbată, are nişte mişcări de dans, cu picioarele aruncate în toate direcţiile combinate cu aruncări bruşte la podea în poziţie de flotare. Probabil sechele din armată. Dansul domnului Stan mă paralizează şi mă face să plâng sau să râd. Nu-mi dau seama.

Mama fetei are aceeaşi expresie.

— Bunica tricotează foarte frumos, îi zic şi îi întind

mănuşile. Şi mult! Eu am cel puţin zece perechi de mănuşi.

Minţeam. Aveam două, dar îmi doream să le primească pe acestea.

— Ea este Ana Daria! îmi zice mama sa cu voce tremurată.

Ana Daria… în sfârşit, de acum pot să îi asociez şi eu chipul cu un nume. N-o să-i mai zic *„Fetiţa cu cojoc”.*

— Daria e un copil special. Cu o boală… Adică… Daria are însușiri speciale.

Se bâlbâie îngrozitor, ca şi cum ar vrea să îmi dea o veste cumplită. Daria nu ne bagă în seamă, fixează cu privirea o pagină. Din fericire, are altă carte.

— Până… până acum… continuă ea cu voce stinsă.

Mozart o acoperă. E prima dată când îl urăsc pe Mozart. Îşi drege vocea şi îmi spune dintr-o suflare. Parcă s-a trezit brusc la viaţă.

— Daria are 8 ani și până acum nu a vorbit!

— Nu a vorbit?

— Adică nu a comunicat în niciun fel cu nimeni. Niciodată!

CAPITOLUL XI

Ana era exact ca şi fata din poveste. A rămas la noi în Mansardă şase luni de zile. Şase luni în care nu a vorbit cu mine sau cu Amy, dar ne-a învăţat limbajul tăcerii.

Spre exemplu, într-o zi, în parc, când i-am cumpărat o broscuţă kitschoasa de pluş şi i-am pus-o în braţe, Ana a aplecat privirea la ea.

Nu a scăpat-o din ochi câteva ore, iar noaptea a adormit

uitându-se la ea.

În altă zi, în Mansardă, Ana a început să se zgârie ușor pe mână. Apoi din ce în ce mai mult.

Nu înţelegeam nimic, am intrat în panică şi mă simţeam pierdut.

Ţin minte că, la un moment, dat mi-am pierdut răbdarea, i-am luat mâinile în mâinile mele și am strigat la ea:

— Spune-mi, ce e? De ce îţi faci asta? Ana, încetează!

A continuat să se rănească rău de tot, iar mie nu îmi rămânea altceva de făcut decât să o privesc disperat dintr-un colţ.

Am încercat să îi vorbesc, să deschid geamul şi să îi arăt copacii, cerul, să îi spun o poveste.

După multă vreme, mi-am dat seama că televizorul era deschis pe o emisiune cu animale: un delfin eşuat pe o plajă, o balenă ucisă, broscuţe vânate.

Ce prost eram!

Atunci mi-am dat seama că tăcerea unui copil autist este de mii de feluri şi că prin fiecare comunică altceva.

Când îi spuneam povestea de *„Noapte bună”,* Ana își lăsa capul pe mâna mea și rămânea cu obrăjorul lipit de ea până adormea. De obicei nu interacţiona prin gesturi, dar îmi amintesc că odată, crezând că a adormit, am închis cartea cu *„Cipi, acest pitic uriaş*” şi am vrut să mă dau jos din pat. Mânuţa ei m-a strâns de braţ și m-a împiedicat să mă ridic.

Sunt sigur că nu reuşesc să vă transmit valul de fericire pe care l-am simţit atunci, dar pentru mine a însemnat totul.

Când am dus-o înapoi la Slobozia, am simţit că mi-am lăsat acolo jumătate de suflet.

Pe drum, am oprit să mâncăm îngheţată şi i-am povestit toate tâmpeniile care îmi treceau prin cap.

Nu ştiu dacă m-a urmărit sau dacă a înţeles ceva din bolboroselile mele, dar pot să jur că am văzut-o zâmbind când îi povesteam de Amy.

— O iubesc mult, Ana, şi aş vrea să avem un copil ca tine. În faţa casei o aştepta mama sa.

M-am aplecat în faţa Anei, am sărutat-o pe obrăjori şi am luat-o în braţe. Am privit-o în ochi câteva minute bune, încercând să fiu tare. Avea în mână broscuţa hidoasă de pluş şi privea undeva, prin mine.

— Putem, dacă nu vă deranjează, să o mai luăm pe la noi la sfârşit de săptămână?

E cumplit să te desparţi de oameni, iar eu asta simţeam: că mă despart.

Atunci s-a întâmplat o minune: Ana şi-a pus braţele în jurul gâtului meu şi s-a lipit de mine.

Ochişorii ei de piticot s-au umplut de lacrimi.

Mama sa şi-a pus mâna la gură, abţinându-se cu greu să nu strige. Fata sa reacţiona, plângea, se exterioriza pentru prima dată în faţa ei.

— Sigur că puteţi veni să o luaţi! Cred că i-ar prinde bine.

Pe drumul de întoarcere, imediat ce am ieşit din Slobozia am tras maşina pe dreapta şi am plâns.

Când am intrat în Mansardă am avut cel mai straniu sentiment de goliciune pe care l-am simţit vreodată.

Nimic nu mai era la fel fără Ana. Între mine şi Amy era un mare hau, care ne înghiţea cuvintele, tandreţea, iubirea.

Amy tăcea. Tăcea chiar şi atunci când spunea ceva.

Vorbe goale, lipsite de vlaga şi de sens. Iar privirea ei trecea prin mine.

Mansarda nu mai era Raiul şi, încet-încet, bucăţile de lemn pictate de noi îmi păreau o joacă de copil, doar că noi nu mai eram copii. Patul devenise doar un obiect insuportabil de mare într-o cameră în care nu mai aveam unde să fugim unul de altul.

Adormeam spate în spate ca doi străini care sunt forţaţi să doarmă împreună şi se tem să se atingă.

După câteva luni, nu am mai suportat.

— Vrei să plec?

— Nu, ce ţi-a venit?

Dar privirea ei, limbajul corpului, ochii… Toate spuneau:

„Mi-e indiferent!”. Simţeam că nu mă mai iubeşte, că locul meu nu mai este lângă ea. Şi am plecat.

M-am rătăcit. Mi-am pierdut job-ul la corporaţie şi acesta a fost, probabil, singurul lucru bun din perioada aceea.

Nu voiam să merg la părinţi, m-ar fi asaltat cu întrebări şi cicăleli. Am stat pe rând la mai mulţi amici din facultate, în cămin.

Tot ce aveam în minte era că Amy nu mă mai iubea. Şi nu prea îmi mai păsa de mine. Eram absent din viaţa mea.

După câteva săptămâni a trebuit să caut un loc în care să stau în chirie.

— Plata în avans pe trei luni, plouă în baie, iar cheltuielile camerei le împărţiţi cu ceilalţi trei locatari.

Cameră era mult spus: un demisol de casă veche cu patru paturi şi toaletă la etaj.

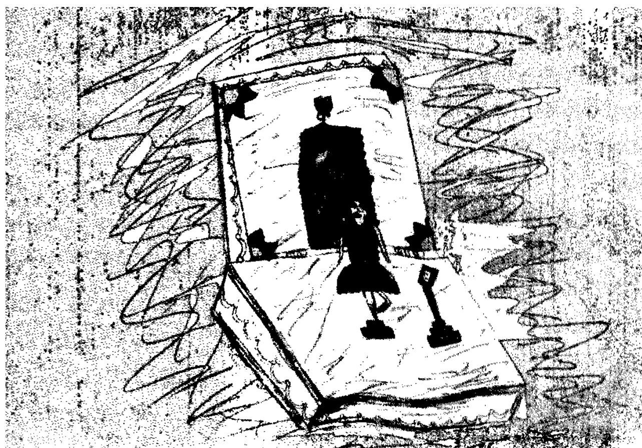
Colegii mei de apartament: un inginer părăsit de soție care, la 50 de ani, își găsea de lucru numai cu ziua.

— Inginer Istrate Eusebius. Cu „*s*" la final.

Un fost regizor care cerșea la metrou la Universitate și o doamnă. O doamnă extrem de mămoasă și de veselă, care fredona mereu arii din operete celebre. Iubea mult de tot muzica și ne cânta în fiecare seară când ne așeza la masă.

— N-am avut foarte mulți bani de cumpărături, așa că v-am pregătit covrigi și eugenii! în plus, restaurantul a făcut cinste cu ciorbiță de perișoare! Numai să nu le spuneți, că ei nu știu. Lucra ca ajutor de bucătar la un restaurant și nu știa exact cine este.

Revin.

Balerina

Azi

Eu sunt Ioana şi am în jur de 40 de ani.

Mi s-a rupt un toc şi mă enervează.

Sigur că am un mers extrem de ciudat, pot vedea asta după reacţiile vecinilor.

Privirile lor… Cât caz poţi face pentru un amărât de toc?! Sau poate este din cauză că n-o mai recunosc pe Ioana. Pe Ioana cea de acum 30 de ani, cea cu hainele mereu cârpite. Aceleaşi haine.

Aveam 12 ani

Într-o seară am întârziat pe străzi mai mult decât de obicei, dar în cele din urmă am fost nevoită să mă întorc în Mocirlă. Aşa îi zic eu casei părinteşti: Mocirlă. Tot cartierul este plin de noroi, dar nu de aici i se trage numele, ci de la mizeria din interior.

Mama mea bună a plecat de acasă când eu aveam vreo 7 ani, iar eu nu am mai văzut-o de atunci. Singurul lucru care mi-a rămas de la ea este o balerină cu cheiţă, care stă pe un soclu de fier ornat cu flori. Atât. Doi ani mai, târziu, tata s-a recăsătorit cu o cotoroanţă. Cât timp au fost împreună, eu nu am primit în casa aceea un zâmbet. Nici măcar o vorbă bună. Sau vreun cadou de Crăciun sau de ziua mea de naștere.

Azi

Sigur că nu mai semăn deloc cu copilul amărât de atunci, de aceea nu mă recunoaşte nimeni. Le-ar fi şi greu!

Împing uşa zgâriată. Îmi recunosc zgârieturile peste tot. De câte ori veneam acasă pe uşă trăgeam o zgârietură. Preferam să o fac pe uşă, în loc de propria piele.

Este închis.

Caut cu degetele deasupra ușii, pe pervaz, deasupra cuiului de care agățam lanterna. Se pare că tata nu mai lasă cheia acolo.

La 12 ani

Tata stătea cu privirea în pământ, iar Cotoroanța ținea mâinile în șold. Le-am zis:

— Am luat-o din curtea lui. El are două.

Furasem bicicleta vecinului. Chiar avea două.

— Ești o hoață, Ioano! mi-a zis Cotoroanța. Exact ca dansatoarea de maică-ta! Hoțana o să îți zic!

— Mai bine hoață decât Cotoroanță egoistă, am țipat.

A fost pentru prima dată când am înfruntat-o. Și prima dată când mi-a dat un dos de palma de față cu tata.

Azi

Nu este nimeni acasă, așa că o să procedez exact ca în copilărie: pun un ghiveci sub geamul care dă înspre hol, cocoț piciorul drept pe pervaz, introduc vârful celuilalt picior în crăpătura din zid și mă cațăr la etaj, în camera mea.

Geamul se deschide ușor din exterior. Un singur umăr mai hotărât.

Pfff, nu mai miroase deloc ca pe vremuri, a discuri de vinii și bețișoare parfumate!

O să o aștept aici.

La 14 ani

Fratele meu vitreg și umflat cu pompa avea tot ce voia. Două biciclete, multe rânduri de haine, dulciuri cât să își pună și în cap. Plus alte și alte jucării pe care nici nu le știa și

cu care nu se juca niciodată.

Dar avea şi ce voiam eu cel mai mult: iubirea tatălui meu.

— Ce-ţi mai trebuie ţie, capră mare la 14 ani, să îţi cumperi atâtea haine? Oricum eşti în creştere! mi-a zis tata într-o dimineaţă.

Nu era vorba de haine. Aş fi vrut să îl văd că mă iubeşte, că vrea să vorbească cu mine, că prezenţa mea în casa aceea însemnă ceva.

Să mă simt mai mult decât fantoma mamei mele bune. Din cauza asta am renunţat pe la 5 ani la gândul de a fi balerină, deşi adoram dansul.

Azi

Cumva, locul ăsta infect e singurul căruia îi pot spune *„acasă”.* Nu am amintiri prea multe de până să plece mama, dar presupun că atunci era bine. Când o să apară Cotoroanţa, o să îi pice moaca!

Copii, serviciu, soţ, rate de plată, ipoteci, afaceri, rate… Nu am vrut niciodată să cresc!

De altfel, nici nu ştiu când s-a întâmplat. Nunta, noii prieteni, concediile, noua casă, alţi prieteni, altă slujbă, amantul, maşinile… Parcă toate s-au petrecut în câteva zile.

Tata nu mai păstrează discurile mele.

La 14 ani

— Ai grijă cum înveţi! îţi trebuie un serviciu bun, Hoţano, că o să sfârşeşti dansatoare ca maică-ta şi o să te ţinem în spate toată viaţa!

Prin *„ţinem”,* Cotoroanţa voia să spună că tatăl meu

muncea pe rupte, în timp ce ea şi plodul său stăteau toată ziua pe canapeaua din sufragerie cu ochii în televizor.

Casa aceea era doar pentru mine o mocirlă, în timp ce pentru ea era un loc de relaxare şi odihnă.

Tatăl meu lipsea mult de acasă, iar zilele în care Cotoroanţa arunca cu o oală după mine şi nu mă nimerea erau cele mai fericite.

— Strângi sau te uiţi ca tuta?

M-am închis în camera mea. O dată, de două ori, până a devenit un obicei.

Blocam uşa cu scrinul, mă aşezam pe pat, îmi întindeam bocancii pe noptieră şi îmi aprindeam o ţigară. Mă uitam ore în şir la balerina rămasă de la mama, singura mea jucărie. Puneam discul cu Les Sylphides de Chopin, dădeam volumul la maxim şi fumam.

Uneori o uram că m-a părăsit, alteori mă trezeam sărutând cu buzele capul micuţei balerine şi dansând cu ea. Singurul lucru de la mama mea care a scăpat furiei Cotoroanţei.

Eram o adolescentă problemă.

De aceea, de câte *ori se întorcea din delegaţii*, tatăl *meu* era obligat să mă certe.

Azi

Caut un disc, găsesc ceva clasic. Dau tare. Îmi imaginez că dansez pe o mare scenă a lumii, alături de mama. Închid ochii şi sunt acolo. Exact la 15 ani, doar că acum dacă mă prinde tata, scap mai uşor. Scap nebătută. Iar, dacă mă găseşte Cotoroanţa, o să îi râd în faţă!

Aştept să vină acasă şi o înfrunt.

O să urlu la ea şi o să îi spun toate lucrurile pe care nu i le-am spus în adolescenţă.

Dacă văd că nu înţelege, deşi nu sunt o persoană violentă, îi dau măcar o palmă.

Să simtă şi ea tot ce am simţit eu.

Aveam vreo 16 ani.

Într-o seară am ajuns târziu. Cred că era 2 noaptea. Mergeam la concerte în subsolurile de bloc, împreună cu prietenii.

Nu făceam prostii, nu ne drogăm, doar stăteam toată noaptea şi ascultam rock. Cel mai important era că eram departe de Mocirlă.

Am intrat pe geam, iar în cameră mă aştepta Cotoroanţa.

— Eşti o curvă, exact ca mama ta. O să ajungi dansatoare de bar, exact ca ea. Trebuie să te muţi, faci 18 ani şi te angajezi chelneriţă!

Părea hotărâtă şi nu avea rost să îi mai spun ceva, aşa că m-am uitat la ea şi am tăcut. Bine, poate că nu a fost în favoarea mea scuipatul pe care i l-am tras drept între ochi.

A fost pentru prima dată în viaţă când tata mi-a dat o palmă. De atunci, timp de aproape 3 ani de zile, am luat bătaie în fiecare zi.

„Nu înveţi bine!”

„Ai întârziat 10 minute!”

„Nu ai curăţat cum trebuie în baie!”

„Asculţi muzică tare!”

„Nu te-ai purtat respectuos cu fratele tău!”

Şi celelalte, zeci de motive pe care nu vreau să mi le

amintesc.

Azi

Sunt în camera mea.

După ce am plecat din Mocirlă tata a dat jos de pe pereţi afişele din reviste de la spectacolele de balet. Îmi imaginam că mama joacă în toate, deşi ştiam că nu era aşa.

Tot ce a rămas în camera mea este scrinul ăsta pe care îl am de la bunica. Toată copilăria l-am iubit. De scrin vorbesc, nu de tata.

Şi pe tata l-am iubit, dar până la Cotoroanţă. De când a dispărut mama, nu a mai fost la fel. În fine, despre scrin: are zeci de sertăraşe unde mi-am ascuns când eram mică diversele obiecte furate din vecini sau găsite pe stradă, balerina de la mama, apoi banii.

Am să îi spun atâtea lucruri Cotoroanţei… Cred că cel mai simplu ar fi să îi mai dau un scuipat între ochi și să plec.

Noaptea în care am împlinit 18 ani

Am fugit de acasă. Cu primul meu iubit, cel pe care l-am cunoscut într-un concert de subsol. Mi-am luat doar hainele de pe mine şi balerina de la mama.

— Mergem la câteva ore distanţă, ne angajăm, ne luăm o casă cu chirie şi trăim fericiţi, departe de mocirla asta de suburbie.

Am ajuns până în centru. Dar am reușit să mă angajez la un magazin și să fac studiile în paralel.

Azi

De atunci și până acum, la 40 de ani, am muncit în

fiecare zi.

Muncesc şi învăţ, în paralel.

Mai întâi, am devenit casieră, apoi şefa de raion, şefă de magazin. După aceea m-au promovat în clădirea înaltă cu multe birouri, unde m-au pus directoare.

Undeva, între şefă de raion şi şefa de magazin, iubitul meu a plecat de acasă. Mai târziu, între şefa de magazin şi directoare, a plecat şi al doilea.

Am ajuns să am o funcţie importantă pe la 30 de ani. Directoarea întregului lanţ de magazine. Nici prin cap nu îmi trecea să mă întorc vreodată în Mocirlă. Doar o dată, o singură dată, pentru a îi cere socoteală Cotoroanţei.

Am aşteptat mult ziua asta.

Ei, o să vină în cele din urmă. Probabil că e plecată la coafor sau la vreo prietenă cu care sporovăieşte toată ziua.

Mai am timp de o ţigară. Oare de ce am în buzunar numai chiştoace?

Şi aud sirenele. Cred că au venit pompierii. Ah, am făcut prea mult fum!

Şi uşa de la intrare. Cred că a ajuns şi tatăl meu acasă.

O să mă certe că nu l-am sunat, că nu i-am spus că vin. Muncesc mult. Mult prea mult.

La un moment dat stăteam atât de mult la birou încât nu mi-am dat seama când a plecat soţul meu de acasă.

Acum sunt singură. Bineînţeles că nu am avut timp să facem copii, darămite să îi creştem! într-un fel, sunt fericită cu cariera mea. Am cu ce să îmi îngrop timpul. Sunt obsedată de serviciu, pentru că altceva nu am.

După ce a plecat, când am constatat că îmi rămân totuşi câteva ore neumplute seara şi am timp să mă gândesc la

Cotoroanţă sau la cât sunt de singură, am început să joc la Bursă. Am câştigat, am pierdut, am ipotecat, mi-am revenit. Ţi-ai putea pierde uşor minţile la Bursa aia!

Mi-a intrat în sânge. Aş face orice numai să nu am timp să mă gândesc.

— Bună ziua, doamnă!

— Bună ziua! răspund.

Nu este tata, sunt nişte domni politicoşi. Poliţişti.

— Tot aici, doamnă?

Asta chiar că e o întrebare ciudată!

— Tot aici, zic.

— Haideţi cu noi, vă rugam. O să fie bine!

Par politicoşi, o să merg cu ei. Îi rog să mă lase la birou în drum.

Dau braţul celui mai tânăr, să tot aibă vreo 30 de ani. Îmi zâmbeşte politicos şi mă pofteşte în maşină.

— Ar… ar trebui să îi las un bilet tatălui meu. Mă aşteptaţi puţin? Intru şi revin, să nu plecaţi!

Celălalt poliţist este nesuferit. Rânjeşte încontinuu şi se uită la mine de sus.

— Este în regulă, îl anunţăm noi. În plus, mai avem bileţelul de data trecută.

De data trecută? Ce arogant mincinos!

Trânteşte uşa maşinii, urcă la volan şi îşi potriveşte oglinda retrovizoare. I-aş spune eu vreo două impertinentului, dar risc să mă lase pe stradă şi să nu mă ducă până acasă.

Trecem de barieră, de casele frumoase de la marginea oraşului, de parc. Aici undeva locuiesc eu, lângă blocul de birouri de 50 de etaje.

— Am ajuns, îmi zice tinerelul şi îmi arată o pătură şi câteva cutii de la parterul clădirii.

Probabil cineva locuieşte acolo. Un om al străzii, un sărman. Doamne, ce viaţă! Celălalt poliţist rânjeşte şi îmi aruncă printre dinţi:

— Ne vedem peste câteva zile.

Bine că a plecat, nu îl puteam suporta. Trag aer în piept și mă uit cu groază la clădirea care mă striveşte, încă nu sunt pregătită să urc, așa că mă așez lângă cutiile de carton. După cele câteva haine, se pare că aici locuieşte o sărmană bătrână.

Lângă cutia de carton şi rămăşiţele de pâine, ea are un obiect de fier cu floricele. Este… Este o balerină exact ca a mea!

CAPITOLUL XII

Doamna care lucra la restaurant mă iubea. Într-un fel cred că mă considera copilul ei.

Nu îi puteam spune pe nume, pentru că nu şi-l amintea, dar în mintea mea era ca o mamă de împrumut. Una care cânta și dansa încontinuu, deși situația ei nu era deloc roz.

Mă simţeam bine în compania ei, avea o figură blândă şi o singură grijă: să mănânc. Orice, oricât, dar să mănânc!

Ziua în care mi-am făcut curaj să plec din văgăună a fost foarte încărcată sufleteşte. Am simţit, într-un mod straniu, că o părăsesc.

— El e Nicolae, colegul meu de la Politehnică.

Speram că, dacă îi duceam alt tânăr care să stea cu ei în văgăună, nu o să îmi simtă lipsa.

M-am simţit extrem de vinovat când doamnei i-a tremurat telul în mână, a întors privirea şi a plecat să bocească lângă masa de bucătărie.

— Dă-i puţin timp, o să se obişnuiască cu tine, i-am spus lui Nicolae. Apoi o să te îndoape ca pe porci.

Abia după patru luni de pribegie am avut curaj să bat la uşa Mansardei.

Mă simţeam slab şi neajutorat, timid, după câteva seri la rând de dormit în parc. Arătam ca un copac printre ale cărui crengi se mai zăreau nişte haine.

Bat la uşă. Nimic.

Ştiam că este acasă. O vecină a avut grijă să îmi spună imediat ce am urcat scările, încă o bătaie.

Sunt gata să renunţ. Ce idee proastă a fost să vin iar aici! Cobor câteva trepte şi mă întorc spre uşa care se deschide uşor.

— Prostule!

Îmbrăcată doar cu un tricou larg, cu părul vâlvoi, Amy arată ca un copil al străzii.

Am urcat într-un suflet treptele şi, din instinct, am luat-o în braţe.

— Cum eşti? Eşti bine? Ai păţit ceva?

M-a împins.

A durut al dracu' de tare. Sufleteşte.

Intră în casă şi lasă uşa deschisă după ea.

Mansarda este un dezastru. Tocurile ferestrelor colorate de noi sunt mâzgălite cu pixul, iar bucăţile de lemn pictat zac sfărâmate în mijlocul camerei. Camera arată ca şi cum a fost distrusă de furia a zece oameni.

Amy se aşază pe pat şi priveşte indiferentă în gol.

— Am ştiut că te vei întoarce într-o zi. Şi mi-am promis că o să îţi spun să pleci din viaţa mea. Nu o să îţi pese niciodată, aşa cum nu ţi-a păsat în lunile astea.

Caută cu mâna tremurândă ceva în buzunar. Îşi aprinde o ţigară.

Amelia fumează?

— Mi-am promis că o să îţi spun că te urăsc! Că îţi voi spune că eşti un nenorocit!

Ţipa, uitându-se în aer.

Mă urăşte. Îi simt furia din voce, buzele îi tremură când vorbeşte.

— Am jurat că o să îţi zic că eşti doar un nemernic care m-a părăsit la nevoie! Un cretin care a vrut doar să mă fu*ă şi apoi a plecat. Un om cu suflet de nimic!

M-am aşezat pe podea, rezemat de un stâlp de lemn. Am privit-o cum fumează ţigară după ţigară, preţ de câteva minute. Tremura toată. Mi-am aprins şi eu una.

— Şi tu? mă întreabă surprinsă.

Dau din cap.

Se ridică de pe pat şi se apropie de mine.

— Adevărul e că nu pot, continuă Amy.

Apoi, ca o pisică, se întinde pe podeaua de lemn şi pune capul în braţele mele.

Şoptit, abia inteligibil, spune:

— Te iubesc. Nu te iubesc numai dacă mă iubeşti şi tu, nu e un târg. Te iubesc, pentru că te iubesc! Aşa nemernic cum eşti.

Vreau să stai mai mult cu mine. Ştiu că trebuie să munceşti, dar nu îmi pasă de câţi bani avem. Vreau doar să fiu cu tine, înţelegi?

Am început să plâng şi, minute bune, nu am fost în stare să mai scot un sunet. Îmi era frică să nu se răzgândească, să nu se întoarcă iar la furia de mai devreme.

Stăteam cu capul rezemat de stâlpul de lemn, cu Amy în poala mea, şi plângeam. În cele din urmă, mi-a revenit puţin glasul:

— Amelia, vrei să te măriţi, într-o zi, cu un cretin?

A sărit de pe podea în braţele mele şi a început să mă sărute. Printre strigăte de bucurie și gemete, am auzit un:

— Da, doar dacă ne lăsăm dracu' de fumat amândoi!

— Iar tu… ar trebui să începi să faci iar duș!

Am făcut dragoste pe podea. Apoi în pat, la geam, în cadă. Iar pe podea. Nu are rost să mai înşir, aţi înţeles ideea: în următoarele zile am făcut dragoste peste tot.

Apoi am recolorat ferestrele mai frumoase decât erau, am strâns din parc bucăţi de lemn, ne-am scris bileţele cu promisiuni şi le-am agăţat cu sfoară de bârnă.

Ne-am luat biciclete.

Ne-am făcut verighete din tinichelele de la pungile de pufuleţi. Cele mai strălucitoare şi preţioase din câte au existat vreodată. Ni le-am pus pe degete tolăniţi pe un covor.

Ne-am iubit în pădure. Imposibil să faci dragoste culcat, fără pătură. Aveam fundul plin de frunze şi beţişoare.

Ne-am iubit pe scări, nemaiavând răbdare să ajungem în Mansardă.

I-am scris cu cretă în parc, pe asfalt*: „aici m-ai sărutat într-o vineri, la ora 6!”*

Am sărit cu bicicletele direct în lac. Pe una nu am scos-o nici azi.

Ne-am iubit la cinematograf. Încă mai am înregistrarea

de pe camerele de la mall.

Am mâncat îngheţată de pe buzele ei.

Am făcut dragoste pe blocul unor prieteni, în timpul unei petreceri.

Ne-am uitat la *„Pe aripile vântului”,* iar eu nu am adormit.

Ne-am urcat în primul tren și am rătăcit o săptămână cu cortul în spate.

Am scris cu cretă lângă un copac: *„aici ai dat înghețată veveriţelor”.*

Am învăţat-o să conducă. După aceea nu am reparat zgârieturile de pe portieră, pentru că îmi aduceau aminte de ea, când nu eram împreună.

Ne-am tatuat pe glezne cuvântul Mansardă într-o limbă necunoscută.

I-am scris pe o bancă din parc*: „aici ai zâmbit”.*

I-am prezentat foştii colegi de demisol şi a adoptat-o drept mamă vitregă pe doamna care lucra la restaurant.

Mi-a scris un bileţel*: „Ești singurul om alături de care pot vedea constelaţiile din tavan. Să le simt poezia, să le ascult muzica. Mă pot plimba cu tine printre stele în fiecare seară. Totuși, ar trebui să zugrăvim, iubitule. Gaura neagră din Orion tinde să se extindă”.*

I-am făcut clătite.

I-am scris cu cretă lângă o bancă*: „aici ne-am făcut planuri de vacanță pentru următorii 20 de ani. PS: Tot Grecia e prima”.*

Am întrebat-o dacă vrea să ne căsătorim. Mi-a răspuns că da…” *doar nu o să rămânem așa fericiţi ca acum toată viaţa*!”

Mi-a gătit, pentru prima dată în viaţă, o mâncare ce semăna cu o ciulama. Dar şi cu mâncarea pe care bunica mea o dădea la păsări.

Am mâncat-o pe toată şi am rugat-o să nu-mi mai facă a doua oară.

M-a îngrijit a doua zi, când am zăcut cu indigestie.

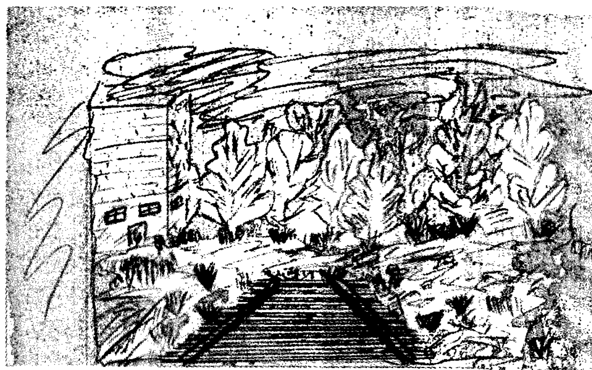
Nu eram perfect, nu era perfectă. Dar ne iubeam.

Ne-am logodit într-o noapte de vară cu stele multe, întinşi într-o băltoacă din câmp. Ne-am luat un câine cu un ochi verde şi blană albă.

Amy şi cu mine urma să devenim soţ şi soţie.

Mă vedeam cu ea şi la 100 de ani. Voiam să îmbătrânim în doi.

Revin, după ultima povestire.

Halta

Un câine roşcat, care a rămas cu mai puţin de jumătate din blană.

O singură linie de tren şi un indicator pe care scrie

HALTA RĂSCRUCI.

Cum naiba să spui *Răscruci* unei halte cu o singură linie?

O casă care stă să cadă și un gard care duce înspre nicăieri. Separa casa de… nimic. E ca și cum cineva ar construi un gard în mijlocul unei mări. O linie de gard, atât!

Oare ce caut eu aici? De când sunt?

Nu mai țin minte aproape nimic de mai bine de… o zi. Poate că m-am lovit la cap și m-am îmbătat. Am 25 de ani, ar trebui să încep să mă maturizez.

Îmi amintesc că am băut cu un prieten, apoi s-a rupt filmul.

Asta trebuie să fie: am băut ca prostul și am luat primul tren înspre prima direcție.

Cred că așa am ajuns aici.

Căsuța abia se mai ține. Sunt multe crăpături, am impresia că stă să cadă în orice moment.

— E cineva?

Îmi fac curaj și intru. Nu știu ce altceva aș putea să fac.

Pare, în același timp, și locuință și agenție de bilete de tren.

Ochelarii desfăcuți uitați pe masă mă fac să sper că voi vedea curând un om. Și medicamentele de pe ziar îmi spun același lucru. Una, două… șase cutii. Plus două folii. *Rivastigmi*… nu am auzit în viața mea de medicamentul ăsta! Ce boală o avea și, mai ales, câte pastile poate lua un singur om?! Poate locuiesc mai mulți.

Începe să îmi revină memoria:

Cred că aseară am fost cu prietenul ăsta al meu la un fel de bal mascat cu tematică de război. Sau ceva de genul

ăsta. Toţi sunt îmbrăcaţi foaaarte ciudat.

Nu trebuie să mai beau niciodată! E tare greu să nu fii stăpân pe capul tău!

Intru în camera care serveşte şi drept dormitor şi sală de aşteptare. Câteva fotografii înrămate pe aparatul vechi de radio.

Un tânăr militar cu mâna la chipiu. Să fie o poză veche de 40 – 50 de ani, mă gândesc.

Cred că domnul care locuieşte aici e tare bătrân.

În piuneză, prinsă direct în perete, este altă poză. O tânără extrem de frumoasă, cu o umbrelă de soare cu dantelă. Are în mână o batistă şi este îmbrăcată în alb.

Cred că este o fotografie de prin anii ’60. Hainele sunt extrem de simple şi de elegante. Probabil doamna a ieşit în oraş într-o duminică de prin 1960. Care oraş, nu ştiu. Aici… sigur nu.

A mers la un studio foto, unde au pus-o să stea ţeapănă câteva secunde bune. Nu cred că a reuşit, hainele par destul de mişcate.

Nu şi ochii… Ochii ei privesc spre un punct fix.

Zâmbeşte. Probabil ţinta privirii ei o face să zâmbească.

Un bărbat! Asta trebuie să fie! Se uită la un bărbat.

Dacă tot nu vine niciun tren spre nicăieri, măcar să analizez pozele.

Ooo, gata! îmi vin buluc amintirile…

Fata de la bar, care vorbeşte cu prietena ei este iubita mea. Îi ştiu şi numele! Chiar îmi stă pe limbă! O să mi-l amintesc curând.

O prind hainele ciudate de carnaval, iar în lumina asta îi poţi vedea foarte bine forma corpului Asta mă face

puţin gelos.

Îi dau un cot prietenului meu, care a rămas cu gura căscată.

A doua cameră a casei este şi un fel de bar. Cred că este pentru cei care aşteaptă trenul în haltă.

Stai, cine să aştepte trenul aici? Ce gânduri sunt astea? E o simplă bucătărie, nu un bar.

Cum să aştepţi un tren în mijlocul unui câmp?

Ce fel de om normal ar putea să îşi aleagă ca punct de plecare sau de sosire un loc ca ăsta?! Dacă nu e capătul lumii, sigur e începutul ei. Depinde la ce capăt te afli.

Bucătărie e mult spus: nişte rafturi cu sticle, borcane cu mirodenii şi un aragaz.

În ibric este cafea. E caldă.

„Nu ai voie”, scrie pe bileţel.

O să... o să las nişte bani lângă ibric. Cam ameninţător bileţelul, probabil e pentru hoţi. Dar eu nu sunt hoţ de cafea. Adevărul e că simt nevoia unei cafele, poate mă trezeşte. Sunt sigur că proprietarul o să înţeleagă starea mea de acum şi n-o să mă condamne prea rău că i-am băut cafeaua. Îi voi lăsa bani cât pentru 50 de cafele.

Pun banii chiar aici, sub farfuria aceasta de metal. Alt bileţel*: „Nu este nevoie să plăteşti”.*

Izbucnesc într-un râs nebun. Cu siguranţă, cel care are casa asta are simţul umorului.

Oare de când sunt aici?

Îmi amintesc bine un moment de aseară.

Ne sărutam. Mai bine zis, prietena mea m-a sărutat şi mirosea atât de bine. Avea gustul cafelei pe care tocmai o băuse la bar. Cafea amestecată cu buze. Irezistibilă

combinaţie!

Iar eu am dat cu piciorul în bară! M-am îmbătat sau m-am bătut cu cineva din bar şi… uite! Am ajuns singur în bucătăria unui nebun dintr-o haltă cu o singură linie.

Şi, în loc să mă sărut cu prietena mea cea frumoasă, stau să îmi roadă pantalonii câinele ăsta jigărit!

Cum naiba a intrat?! Cred că am uitat uşa deschisă.

Ah, uite-i! Şi mai multe poze înfipte în piuneze, direct pe peretele alb. Aici e un întreg album foto!

Doamna în alb este alături de un domn distins şi zâmbitor. El are părul dat pe spate şi poartă un pieptăn la buzunarul de la piept.

Pantaloni evazaţi. Şi el şi ea. Nu pot să nu râd în hohote. Ce modă ciudată!

Peste doamnă au trecut maxim 10 ani, dar este la fel de fericită. Cei doi sunt la un restaurant, pe malul mării. Ce costum caraghios cu floricele are cântăreaţa din spatele lor! Şi ce cununiţă de flori!

O, Doamne!

Telefonul. Trebuie să îmi caut telefonul. Sigur o am notată în agendă: Iubita sau Frumoasă. Sau… cumva.

O sun şi îi spun să vină să mă ia. Promit că nu mai beau niciodată şi trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi!

E blocat. Nu îmi amintesc codul.

Ah! Ce porcărie!

Poza asta cred că este tot de prin anii ’70, făcută în curtea unei case. Forma casei seamănă cu a celei în care sunt acum. Dar nu este nicio linie de tren prin jur şi… este bine întreţinută. Geamurile au un model de fier forjat şi sunt pline de flori care atârnă de peste tot.

Ce grădină frumoasă!

În niciun caz nu poate fi aceeaşi maghernită în care sunt acum.

Poza este alb-negru, dar pot să jur că văd toată culoarea roşiilor cocoţate pe araci! Am apă-n gură. Un detaliu: pe mâna doamnei a apărut o verighetă. Ochii ei sunt mai vii şi mai fericiţi decât în celelalte poze.

Oare fac bine că dau buzna aşa prin viaţa oamenilor? Sunt pe perete, le poate vedea oricine.

El o ţine de braţ şi o apără de soare cu umbrela albă cu dantelă, iar doamna în alb are în braţe un copil. Un fotograf naiv i-a aşezat pe băncuţa de lângă fântână. Este color. Acum văd că doamna nu are părul negru, ci șaten. Copilul are câteva luni şi este acoperit tot de scutece şi o păturică, în spatele lor, pe alee, se vede un căruţ mare. Probabil singurul model care exista acum 30 – 40 ani.

Amintirea cu gara.

M-a condus la gară aseară, îmbrăcată cu hainele acelea de carnaval Cred că am mers la tren direct de la petrecere. Ce haine amuzante am. Vai de mine, cum de am putut pune pe cap şapca aia urâtă. Şi uniforma.

Ce gest desprins din filmele vechi cu domniţe. Mă face să râd.

Inelul meu chiar seamănă cu verigheta doamnei din fotografie.

Ei, presupun ca toate verighetele sunt la fel.

Poate că în tren s-a întâmplat ceva. Poate m-am bătut cu cineva.

Dacă aş găsi o oglindă prin casa sau halta asta, aş vedea şi eu dacă sunt lovit la cap sau nu!

Acum sunt curios, m-a prins povestea lor. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, dacă au trăit fericiţi… Dar nu mai sunt poze pe nicăieri.

Dulapul! De obicei oamenii păstrează poze în dulap.

Sunt foarte tentat să îl deschid, dar „nu se cade.

Aşa că mă aşez pe scaunul de bucătărie şi mă uit la el. Îngânam un fel de *„Sesam, deschide-te!”.* Fără rezultat.

Nu vine nimeni. Îndrăznesc. Deschid.

Haine. Doar haine.

Dezamăgitor! Ce fel de om normal ţine în şifonier DOAR haine?! Câte costume vechi! Nicio poză!

Şi umbrela de dantelă e acolo. A trecut timpul peste ea, dar e în continuare o umbrelă frumoasă.

Am şi uitat de cafea. Mă cocoţ pe scaun ca să ajung la raftul de sus al cămării, la zaharniţă. Zaharniţa este din timpul războiului…Unui război, nu ştiu care dintre ele. Este de porţelan colorat şi are foarte multe crăpături. Mi-este puţin frică să o ridic.

O poză?! Cine ar pune o poză sub zaharniţă?

Cobor repede de pe scaun, nerăbdător să studiez poza, şi uit complet de cafea.

Amintirea asta trebuie să fie de dimineaţă.

Sau nu ştiu de când e…

A, da! E de dimineaţă, pentru că eram exact în această haltă, în faţa casei!

Probabil îmi amintesc momentul când am ajuns.

Îi dau poştaşului un plic, apoi îi pun zahăr în cafea. E aceeaşi zaharniţă! Eu am făcut cafea dimineaţă şi i-am oferit poştaşului? Şi sunt îmbrăcat într-un costum atât de demodat Nu e cel de la bal, pare că l-am furat din dulap.

Sper că nu sunt hoţ de profesie!

Asta chiar că e ciudat! Asta înseamnă că eu nu sunt pentru prima dată în casă?! Am mai fost aici azi???

Tare nebun mai sunt. Categoric, nu mai continua cu viaţa asta plină de nopţi nedormite şi distracţii! Am totuşi 25 de ani!

Am ajuns să îmi pierd minţile de tot!

Chiar trebuie să găsesc o oglindă, să văd cât de lovit sunt la cap!

Domnul cu părul dat pe spate a încărunţit.

Să fie o poză de prin anii ’90, zic. După haine. Prima noutate este că poartă ochelari. Este în aceeaşi grădină, dar roşiile arată mult mai rău. Sunt sfrijite. Poate că a fost un an prost.

Lângă el, în fotografie, este un tânăr chipeş în uniformă de şcolar. Doamna în alb lipseşte. Pesemne că ea le-a făcut poza. E ceva în privirea bărbatului. Nu ştiu ce, dar nu mai e la fel. Parcă l-aş cunoaşte de undeva. Acum, încărunţit şi cu riduri, mi se pare cunoscut.

Amintirea asta cred că e şi mai recentă, poate chiar de acum câteva ore.

Eu muşc din roşie. Zeama mi se scurge pe la colţurile gurii.

E aici! Prietena mea e aici! A venit după mine!

Pentru că, în amintirea mea de acum câteva ore, mă săruta. Mă săruta mult, apoi îmi săruta mâinile. Îmi dau seama că o iubesc foarte mult.

Plânge. Are lacrimi în ochi. Sper că sunt lacrimi de fericire, îmi ia mâna şi o duce spre burta ei. O fixează acolo, apoi mă priveşte în ochi.

O, Doamne! O să am un copil! O… SĂ… AM… UN… COPIL?!

E prima întrebare pe care i-o voi adresa, imediat ce se va întoarce de unde este plecată.

Vreau să ies în grădină. Simt nevoia să respir nişte aer curat. Destul cu mirosul de poze vechi, îmi iau ceaşca de cafea şi scăunelul din bucătărie.

O să stau acolo să aştept. Poate reuşesc să ies prin uşa din spate.

Araci cu roşii mari, coapte. Ce miros!

Oare?

Oare e posibil?

Aceasta este casa? Aceasta este.

Acum, că o văd, curtea din spate are formă identică cu cea din poze. Geamurile cu model de fier forjat.

Da! Aceasta este casa!

Şi oamenii aceştia din curte… Cum de nu i-am auzit până acum? Sunt aici de câteva minute bune. Sau de câteva ore şi nu am auzit niciun glas de omuleţ.

Un tânăr, probabil că e de vârsta mea, poate cu câţiva ani mai mare. Maxim 30. Este pe băncuţă lângă soţia sa. Cei doi copii au desenat cu cretă pe o piatră un X şi O.

Tânărul îmi zâmbeşte şi nu pare deloc speriat că un străin iese din casa sa. Probabil toţi cei care ajung din întâmplare în halta aia uitată intră în casă pentru adăpost.

Se apropie şi vorbeşte cu mine.

— Ce faci?

— Bine, îi răspund. Aştept următorul tren spre…

— Spre ce, dragul nostru?

„Dragul nostru?” Ah, cred că vorbeşte cu… E cineva în

spatele meu? Nu, nu e nimeni.

Ce cunoscută mi se pare figura lui!

Îmi ia ceașca de cafea din mână.

Ce am făcut? E din cauză că nu am lăsat banii lângă ibric? Of, ce prost mă simt! Am atâtea să îl întreb. Nu pare supărat, îmi spune, zâmbind:

— Bunicule, știi că nu ai voie să bei cafea.

CAPITOLUL XIII

Amy l-a cunoscut pe bunicul și l-a iubit. L-a iubit mult, era un om cald și direct, al cărui suflet s-a ofilit când a pierdut-o pe bunica. Nu a acceptat pierderea ei până în ultima zi a vieții, întotdeauna vorbea ca și cum ea urma să vină de la câmp și să intre pe ușă în orice moment.

Ziua în care l-am înmormântat pe bunicul a fost una dintre cele mai vesele din viața mea.

Stau cu tata lângă catafalcul întins pe masa din bucătărie. Cearcănele, căpătate după trei zile de nesomn, l-au îmbătrânit cu 10 ani. Se întoarce spre mine, îmi pune mâna pe umăr și îmi spune trist.

— Avea un simț al umorului nebun. Știi ce mi-a zis despre ziua asta?

— Da. Bunicul m-a anunțat că o să stăm aici și o să îmi spui ce ai de gând să spui acum.

A râs.

— Da: o să fie o zi…

— …în care o să râzi cu lacrimi, îl completez.

În secunda următoare, Amy a intrat în bucătărie gâfâind.

— A zis o doamnă să ieşiţi că trebuie să plângă.

Trebuie să plângă? Oare ce a fumat Amy?

O femeie de 140 de kilograme, toate acoperite cu material negru transparent, aproape că dărâma uşa bucătăriei:

— Aoleeeu! Unde te-ai dus tu, Ioaneee! urlă creatura neagră.

Îl văd pe tata cum se înroşeşte la faţă şi vrea să îi spună ceva.

— Lasă-mă să-l plâââng pe Iooon! Aoleeeu, Ioaneee! rage ea. Că mult te-am iubiiit, Ioaneee! Unde ai plecat, Ioane?!

— Ovidiu îl chemă, intervine tata timid.

Bestia neagră devine sobră şi îl mustră pe tata:

— Nu mă întrerupeţi, vă rog. Sunt pusă să fac o treabă aici, nu o fac de chichi! Vă rog, puţină consideraţie!

Am părăsit timid bucătăria şi am privit din uşă jelania.

— Ovidiuleee! Pe cine ai lăsat tu, Ovidiuleee, în urma ta?!

— Pe mine! intervine tata cu jumătate de glas, din uşa bucătăriei.

Privirea bocitoarei a semănat mult cu a unui terorist înainte de a arunca bomba.

— Ieşiţi afară, vă rog, ca să îmi pot face treaba!

— Tehnic, suntem afară, o contrează din nou tata.

Şi am plecat. Pe drum ne-am intersectat cu alte două bocitoare profesioniste.

De la masa din curte, unde erau aşezate rudele la ospăţ, auzeam corul jelitoarelor din bucătărie. Aşa am aflat că pe bunicul l-a chemat ba Gheorghe, ba Fănel, ba Marin. Erau

confuze.

Dintr-odată... pauză.

— Noi am terminat, vine tipa grasă.

— Poftim? întreabă tata nedumerit.

— Venim şi la cimitir, dar mai avem un mort la patru străzi de aici şi vă prindem din urmă.

Şi bestia neagră se postează în faţa tatălui, uitându-se fix în ochii lui.

Tata ia şi el aceeaşi poziţie, cu picioarele uşor crăcănate.

Tensiune...

Doi pistolari privindu-se. Ea desface uşor pumnul şi întinde mâna spre tata. Ochii tatălui meu se fac mici. Şi ai ei.

După câteva secunde bestia eliberează glonţul:

— Ne plătiţi acum sau după cimitir?

Tata se uită la mine. Eu la Amy. Amy la mama. Mama la tata.

— Aaa, nu îl cunoşteaţi? se miră tata. Am crezut că...

— Cum? urlă ea. De unde să îl cunoaştem, domnule? Ce insinuaţi? Noi nu suntem din satul acesta!

— Suntem tocmite de biserică, ce părere aveţi? intervine altă fiinţă din aia îmbrăcată în negru.

Tata se uită la ele şi izbucneşte în râs. Unul nervos, isteric şi zgomotos.

— Ne vedem la cimitir! îi aruncă bestia, face o piruetă şi pleacă. Şi vedeţi că nu i-aţi legat mâinile şi picioarele! Păcătuiţi!

Tata îmi pune din nou mâna pe umăr şi zâmbeşte:

— Avea dreptate tata. Chiar o să râdem azi!

Apoi a venit preotul.

— Familia la mine! porunceşte el.

Îi sărutăm mâna care miroase, spre pute, a vin de împărtăşanie.

— Unde e mortul?

— Bunicul? în bucătărie.

— Staţi aici!

Şi dispare după perdea.

Scoate capul câteva minute mai târziu:

— Nu aţi acoperit oglinda!

— Nu am acoperit oglinda! repetă tata.

— S-a uitat cineva în ea? continuă preotul.

Mă uit la Amy. Ea e responsabilul cu uitatul în oglindă din familie.

— Nu m-am uitat. Nu cred.

— Nu credem, strigă tata. De ce?

— Dacă s-a uitat, o să moară, spune sec popa şi dispare din nou după perdea.

Tata şi cu mine izbucnim într-un râs isteric.

— Aşa e zicerea populară, ne ameninţă tanti Steluţa. Rău aţi făcut că nu aţi acoperit oglinda cum v-am zis!

Preotul revine câteva minute mai târziu, privindu-ne mustrător:

— În primul rând două greşeli, care este chiar trei: nu i-aţi legat maxilarul.

— Maxilarul? întreb nevinovat. Cu alte cuvinte, să îi legăm maxilarul bunicului…?

Vreau să râd iar, dar Amy îmi pune mâna la gură.

— Apoi mâinile. Şi picioarele. E libere. E pantofi noi în ele, dar e libere.

— E libere, da, îl imită tata. Că nu e legate.

— Să îl legaţi până plecăm la biserică.

— Nu îl legăm!

— Așa se face.

— Tot nu îl legăm!

Popa îl privește pe tata ca pe un criminal în serie.

— Sunteţi băiatu' plecat de mic la București, nu?

— Gigi.

— Domnu' Gigi, și în al doilea rând trebuie să aveţi grijă la pisică. Dacă a trecut pe sub coșciug, mortu' devine strigoi.

— Tatăl meu își iubea pisica. De aceea stă sub masă.

— E strigoi deja tata! Dar… e treaba dumneavoastră. În al treilea rând nu i-aţi legat un ban la mână.

— Da. În al treilea rând nu i-am legat un ban la mână.

— Și cum o să plătească Vama Cerească?

— Vama Cerească?

— Vama Cerească.

— Tatăl meu nu credea în asta. A zis că nu dă bani la biserică. Că sunt hoţi!

În secunda următoare a căzut cerul. Cel de Sus i-a dat o palmă peste ceafă ca să-l facă atent, iar în popă s-a descătușat Iadul:

— Cum dracu' vă permiteţi să ziceţi așa ceva? Asta e mâna diavolului! Numai el are asemenea lucrături… diavolești! Sunteţi niște păcătoși, toţi!

Doamna Steluţa! o strigă el pe vecina. Nu i-aţi învăţat pe domnii ce se face la înmormântări, doamna Steluţa?

— Sărut-mâna, Părinte. Le-am mai zis, dar dânșii e veniţi de la oraș și face altfel.

— Doamna Steluţa, eu plec și revin în o oră. Dacă când reviu nu e toate ca la carte și nu e puse punţi în drum, poate să cheme alt preot.

A fost singurul moment din viaţa mea când am vrut să lovesc un popă.

Amy mi-a luat mâna, a sărutat-o şi mi-a zâmbit.

— Poţi să scoţi şi limba, Amy. Degeaba! Nici dacă mergem acum să facem sex nu mă calmez. Mă enervează pinguinu' ăsta!

Peste o oră, în curtea casei bunicilor era şedinţă.

Pe de o parte oamenii din sat, care încercau să ne facă să facem ce zice popa. Pe de altă parte noi, duşmanii bisericii, cei care nu voiau să îi lege maxilarul bunicului.

— Am o idee! strigă doamna Steluţa. Dacă punem capacul şi zicem că l-am legat?

Cu capacul pus, sub privirea mustrătoare a pinguinului, că popă nu mai pot să îi zic, catafalcul a plecat spre biserică.

— Familia sus în remorca tractorului! Şi eu în maşina din spate, ne organizează doamna Steluţa.

Şi iată-ne pe mine, mama, tata, Amy şi pinguinul pe o băncuţă de lemn, în remorca unui tractor.

Ţineam cu mâna de bunicul care mai sărea din când în când. Aproape la fiecare groapă.

— Stop! E cuuurbă! cântă preotul.

Asta ce mai înseamnă?

— Aruncaţi baaanii! continuă.

Mama scoate dintr-o punguţă de plastic nişte monede. Le aruncam pe spate, iar ele aterizează pe capota maşinii şi în capetele celor din convoiul mortuar.

— Claxonăm şi mergem mai departe!

Un vacarm de claxoane se declanşează la un semn al pinguinului, iar eu mă întreb în ce canon biblic e trecută pedeapsa cu claxonatul.

Am ţinut-o în claxoane şi aruncat bani vreo jumătate de oră. L-am ţinut pe bunicul să nu sară din tractor în tot acest timp.

Tata şi cu mine am râs la fiecare curbă, de fiecare dată când o monedă ateriza în capul unui enoriaş.

Când am ajuns la gardul de beton al cimitirului, tractorul a oprit pentru ultima dată.

— Faneee, unde ai plecaaat! ne întâmpină o bocitoare.

Tata coboară din tractor şi scoate nişte bani:

— Ne-am distrat destul. De acum încolo sunt convins că şi… Fane ar vrea să fie mai puţină gălăgie.

Şi bocitoarele au plecat cu coada între picioare şi banii în buzunar.

Când, după tot circul, am rămas singuri cu bunicul, tata i-a mulţumit pentru această zi. Şi pentru că l-a învăţat să meargă cu bicicleta şi să fie om bun. A plâns, iar mama l-a ţinut în braţe.

Eu i-am mulţumit că m-a învăţat să ţin uşa coteţului şi m-a făcut bărbat. Apoi am plâns, iar Amy şi-a pus capul pe umărul meu şi mi-a mângâiat mâinile.

Amy i-a mulţumit bunicului pentru că datorită spermei sale s-a născut tata… care m-a născut pe mine. A folosit cuvinte multe şi întortocheate, dar aceasta era esenţa lor. Iar tata i-a pus mâna pe umăr.

La final, mama a spus că suntem o familie de nebuni şi am plecat spre Bucureşti.

În maşină, tata ne-a arătat toate locurile pe unde trecuse vreodată cu bunicul: bariera, copacii, câmpul, un magazin.

Începea să îi fie cumplit de dor de el.

Începea să mă doară faptul că aveam să nu-l mai văd niciodată. Curtea bunicilor, prispa, casa, coteţul, urmau să existe fără el. De neconceput!

Am tăcut. Am numărat copacii şi am plâns.

Bunicul nu mai era.

În Mansardă, Amy a încuiat uşa în urma noastră şi s-a aşezat pe podea.

— Spune-mi acum dacă mă iubeşti sau mă… ceva!

— Te cam… ceva, Amy!

— Aşa, ca în cărţi?

Am stat şi m-am gândit puţin: oare ce înseamnă să iubeşti ca în cărţi?

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Adică, Tăntălăule, mă iubeşti ca în *„Pe aripile vântului*”?

— S-a mai folosit.

— Dacă ai scrie o carte despre noi, cum s-ar chema?

— Probabil… i-aş spune *Marile Speranţe.*

— Şi titlul ăsta e dat, Tăntălăule.

— *La răscruce de vânturi*?

— Dat!

— *Cireşarii?*

— Folosit, băiete!

— *Odiseea spaţială…?*

— Ehe.

— *Cipi, acest pitic uriaşi*

— Luat!

— *Manual de tehnologiei*

— Şi ăsta!

— *Robinson Crusoe?*

— Tu vrei să rămâi singur? S-a dat Vineri.

— *1001 de nopţi?*

— Prea puţine, iubitule!

— Toate titlurile bune au fost luate!

— Mda… Pare un titlu bun.

Mi-a luat mâinile şi le-a sărutat cu vârful buzelor. Mă emoţionează de fiecare dată când face asta. Apoi mi le-a aşezat pe pântecele ei.

— Ştii cum i-aş spune eu, Tăntălăule?

Mângâie cu mâinile mele burtica ei. Apoi mă priveşte cu ochii umezi.

— *Cei trei muşchetari,* îmi zice.

— Cei trei…

Arată spre ea, spre mine şi spre pântece. Unu, doi… trei. Prostule! *Cei trei muşchetari!*

— Posibil… patru, zâmbeşte. Poate apare şi d’Artagnan. Am mai avut gemeni în familie.

Mi-a făcut cadou o fotografie faină de copertă: Andrei Apostol.

A desenat mult mai bine decât o făceam eu în copilărie: Taisia Iliuţă.

Mulţumiri: Gabriel Bejan

PS: Eu atât am putut. Dacă ai o idee mai bună de titlu, scrie-o mai jos. Fă poză şi etichetează-mă pe facebook.

Mulţumesc!
Silviu Iliuţă

NUME: ………………………………………………
TITLUL MEU: …………………………………….

Prieteni care și-au dat cu părerea despre carte:

„Se pare că este, într-adevăr, așa: Toate titlurile bune au fost date. Însă Silviu Iliuță scrie atât de bine, iar textele lui trec atât de răvășitor de la profunzimea lacrimii la râsul în hohote, încât cartea lui, pe care v-o recomand din toată inima, va avea, cu siguranță, un succes fulminant, chiar și așa, apărând fără titlu. Poate că astfel avem șansa să alegem un titlu potrivit pentru uimirea și pentru bucuria lecturii fiecăruia dintre noi."

Alice Năstase Buciuta
(pilă și fan)

„Am citit și nu mi-a venit să cred. M-am mai uitat o dată în fereastra de Facebook, să fiu sigură că de la el primisem rândurile alea. Mama lor de prejudecăți! Așa am descoperit că Silviu nu e doar miștocar și cu un simț al umorului care îți salvează cele mai negre zile, dar are o sensibilitate, inocență și decență, așa cum numai un adolescent îndrăgostit poate avea.
Silviu poate descrie cele mai ascunse fantezii sexuale, în cele mai mici detalii, clar, elocvent și nu vei găsi nimic vulgar. Pentru că te inundă un sentiment de drag, dragoste și candoare și ți se face un dor nebun de dragoste. Așa cum e menită să fie: clară, fără ascunzișuri ori zone de clar obscur, curată."

Ioana Duda
(scriitoare)

„Iliuță scriitor!

În context Silviu nici nu mai există. Este prea serios și parcă prea nepotrivită seriozitatea numelui cu ușurința scriiturii, care nu este încă îndeajuns de lejeră, decât dacă nu reușești să treci de epiderma cuvintelor așezate ca talent unul după altul în aceste pagini.
Pisicher, viu, viol, alert, atent: Iliuță scriitor – îmi place! :)"

Florin Chilian
(muzician și jurnalist)

Silviu Iliuță

Le Figaro

„În primul rând, noi nu înțelegem titlul. Iar, în al doilea rând, autorul e român și nu îl citim."

The Sun

„Nu am auzit niciodată de Silviu Iliuță. Nu ne interesează."

Daily Mail

„Ăsta care a scris cartea e român? Ce a furat?"

„Această carte este scrisă de autorul blogului cronicipebune.ro. Nu putea să rămână el singurul fraier din România care nu scoate o carte. S-a împotmolit la titlu.
Pentru că are un pic de sex, a vrut să îi dea titlul: „Kamasutra". Ce să vezi, au fost unii mai rapizi!
Pentru că la un moment dat într-o poveste apare o fată Ana, iar în altă poveste apare un tren, „Anna Karenina" i s-a părut o opțiune bună. Țeapă, era dat și titlul ăsta!
„Război și pace" era o variantă excelentă propusă de autor. Dar nu are niciun pic de război.
Ce titlu poți să-i pui unei cărți vesele în care apar un mop, multe fete, un film sexy, un calorifer, o doamnă care alăptează, o bicicletă, un aparat de fotografiat, un cămin studențesc și multe altele?
Ne ierți, dar pe autor atât l-a dus mintea. Și nici editorul nu a părut mai inspirat.
Promitem că la viitoarea carte o să-i găsim un titlu la fel de bun ca „Fifty shades of Grey".
Te rugăm să cumperi cartea asta, chiar dacă nu are titlu. Sau măcar să o bagi sub tricou și să te prefaci că leșini ca să te ia Salvarea cu tot cu carte."

Editor anonim (la prima carte) și agent literar închipuit.

Varianta reeditată a volumului
"Toate titlurile bune au fost date"

ISBN 978-973022146-6